John Fowles

MANTISA

Editura UNIVERS
Bucureşti, 1995

Coperta: DAN STANCIU

Redactor: MIHAELA DUMITRESCU

JOHN FOWLES
MANTISSA

First published in Great Britain by Jonathan Cape Ltd. 1982.
Published by Triad Grafton 1984.
Reprinted 1986, 1987, 1988, 1989.

JOHN FOWLES

Mantisa

În românește de Angela JIANU

Postfață de Mihaela ANGHELESCU IRIMIA

Editura UNIVERS vă propune
seria „JOHN FOWLES“
din care au apărut:

MAGICIANUL
TURNUL DE ABANOS
COLECȚIONARUL
IUBITA LOCOTENENTULUI FRANCEZ
DANIEL MARTIN

și vor apărea în continuare:

OMIDA
ARISTOS

ISBN 973-34-0323-7

Așadar, examinînd cu atenție ceea ce sînt, și văzînd că pot pretinde că nu am trup, că lumea exterioară nu există și că eu nu sînt nicăieri; dar că, în ciuda acestui lucru, nu pot pretinde că nu exist; că, dimpotrivă, din chiar faptul că mă pot îndoi de realitatea celorlalte lucruri decurge în mod clar și neîndoios că exist; în schimb, dacă încetez să cuget, nu mai am nici un motiv să cred că aș mai putea exista – toate acestea m-au convins că sînt o ființă a cărei esență sau natură în întregimea ei este gîndire, o ființă care nu depinde nici de un loc anume, nici de alte lucruri materiale pentru a exista. Astfel încît acest „eu“, adică spiritul prin care sînt ceea ce sînt, este în întregime distinct de trup, este chiar mai ușor de cunoscut decît trupul, ba mai mult, nu încetează a fi ceea ce este, chiar dacă trupul însuși nu ar exista.

RENÉ DESCARTES, *Discurs asupra metodei*

SYLVIA: Să fim serioși acum. Stă scris în stele că mă voi căsători cu un bărbat distins, și nu am de gînd să mă mulțumesc cu mai puțin.

DORANTE: Dacă aș fi eu acela, m-aș simți amenințat și mi-ar fi teamă să nu cumva să ți se adeverească horoscopul. În privința astrologiei, sînt un necredincios... dar cred din adîncul sufletului în chipul tău.

SYLVIA (*aparte*): Cît e de pisălog! (*Către D.*) Vrei să-ncetezi odată? Ce importanță are pentru tine dacă destinul meu te-a eliminat?

DORANTE: Bine, dar destinul tău n-a hotărît că nu mă voi îndrăgosti de tine.

SYLVIA: Nu, dar a prezis că nu-ţi va folosi la nimic, şi pot să-ţi spun c-a avut dreptate. Eşti în stare să mai vorbeşti şi despre altceva în afară de dragoste?

DORANTE: Da, începînd din clipa în care vei înceta să-mi inspiri dragoste.

SYLVIA: Bine, dar e revoltător, simt că-mi sare ţandăra acuşi. Te rog, o dată pentru totdeauna, încetează de a mai fi îndrăgostit de mine!

DORANTE: Numai dacă şi tu încetezi.

MARIVAUX, *Jocul dragostei şi al întîmplării*

I

Erau, în general, reprezentate în chip de fecioare, tinere, frumoase şi sfioase.
Îndrăgeau singurătatea şi apăreau, de obicei, în veşminte deosebite, potrivit cu artele şi ştiinţele peste care stăpîneau.

LEMPRIÈRE, *Dicţionarul,* articolul *Musae*

ERA CONȘTIENT de pîcla luminoasă și nesfîrșită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu – alfa și omega – peste o mare de abur. Încîntarea îi scăzu însă cînd, după un răstimp imprecis ca durată, plin de murmure și de umbre periferice, impresia de spațiu nemărginit, de imperiu fără hotar, s-a redus la ceva mult mai restrîns și oarecum neîncăpător. Din acea clipă, cu fulgerătoarea fatalitate a unei căderi, murmurele s-au închegat în voci, umbrele în chipuri. Ca într-un film obscur, vorbit într-o limbă străină, nimic nu era familiar: nici limba, nici exterioarele, nici actorii. Imagini și cuvinte începură să înoate, aici amestecîndu-se pentru o clipă, acolo separîndu-se, precum amoebele de baltă; o activitate intensă, era evident, dar fără scop. Toate aceste colocații de forme și senzații, aceste asociații de morfeme și foneme, reveneau precum formulele de algebră, fixate în memorie demult, în anii de școală, dar la ce se aplicau aceste formule, de ce existau, uitase cu desăvîrșire. Era conștient, asta

era evident; dar îi lipsea pronumele, ceea ce distinge o persoană de alta; și îi lipsea timpul, ceea ce distinge prezentul de trecut și de viitor.

O vreme, acestui sentiment de impersonalitate i s-a asociat o senzație plăcută de superioritate, senzația de a fi ajuns cumva deasupra gloatei. Dar chiar și aceasta a fost repede și brutal alungată de neînduplecatul demon al realității. Un fel de tumbă mentală l-a dus la concluzia inevitabilă că, departe de a pluti maiestuos prin stratosferă, purtat parcă pe un așternut de pentametri iambici, în realitate zăcea în pat, culcat pe spate. Deasupra capului avea o lampă de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din material plastic alb, opac. Lumină. Noapte. O încăpere mică, cenușie, un gri pal, ca aripile unui pescăruș. Limb etern, dar cel puțin era fără întîmplări, un nimic tolerabil. Dacă nu ar fi fost cele două femei, privind cu luare aminte în jos, spre el.

Pentru că era ținta unor inexplicabile reproșuri din partea siluetei mai apropiate și mai insistente, mai făcu o deducție, fără voie: dintr-un motiv oarecare, se afla în centrul atenției, era, deci, un fel de „eu". Chipul îi zîmbi, aplecîndu-se spre el cu un amestec de solicitudine și scepticism, de grijă cu o tușă de suspiciune, poate involuntară: „se preface bolnav".

— Dragule?

Cu o nouă străfulgerare de intuiție reductivă, dureros de rapidă, realiză nu numai că are un „eu", dar și că este un „eu" masculin. Probabil că de aici venea sentimentul violent de inferioritate, neputință și neghiobie. El – adică „eul" care era

el, de fapt – privi cum gura alunecă în jos, aterizîndu-i, ca un parașutist, pe frunte. Atingere și parfum, înseamnă că nu e nici film, nici vis. Acum chipul plana deasupra lui. Cuvinte șoptite ieșeau din orificiul roșu:

— Dragule, mă recunoști?

El se uită lung.

— Eu sînt, Claire.

Nu era deloc clar.

— Soția ta, dragule. Îți amintești?

— Soție?

Era lucrul cel mai straniu și mai alarmant din cîte se petrecuseră pînă atunci: să știi că ai vorbit, dar asta numai din pricina proximității sursei de zgomot. Ochii aceia căprui sugerau înfiorătoare abisuri de infidelitate conjugală. Încercă să asocieze cuvîntul acela cu persoana, apoi persoana cu sinele: eșec. În cele din urmă, își întoarse privirea spre femeia care stătea ceva mai departe, de cealaltă parte a patului – și ea zîmbea, dar profesional și indiferent. Această persoană, cu mîinile în buzunar și cu un aer de observator pedant, purta un halat alb medical. Și iată că și gura ei începu să dea naștere la cuvinte:

— Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

Desigur. Numele! Nici un nume. Nici trecut, nici „de cînd“, nici „cînd“. Pricepu abisul și, aproape simultan, faptul că e iremediabil. Se încordă cu disperare, ca un om în cădere, dar orice încerca să atingă sau să apuce nu era acolo. Se agăță de privirile femeii în halat alb, brusc și profund înspăimîntat. Ea făcu vreo doi pași spre el.

— Sînt medic. Şi soţia dumneavoastră e aici. Vă rog să vă uitaţi la ea. Vă aduceţi aminte de ea? Aţi mai văzut-o vreodată? Vă amintiţi ceva în legătură cu ea?

Se uită spre ea. Era un fel de aşteptare în expresia de pe chipul soţiei, şi în acelaşi timp suferinţă, ba chiar enervare, ca şi cum s-ar fi simţit ofensată atît de stupiditatea procedeului, cît şi de privirea lui mută. Părea nervoasă şi obosită şi era prea fardată, ca şi cum şi-ar fi pus o mască pentru a-şi înăbuşi un strigăt. În plus, îi cerea ceva de care el se simţea incapabil.

Gura ei se porni să enunţe tot felul de nume, nume de oameni, nume de străzi, nume de locuri, expresii dislocate. Pe unele le repeta. Cuvintele, poate, le mai auzise; dar nu-şi dădea seama nici la ce ar fi trebuit să trimită, nici de ce sunau tot mai mult a acuzaţii pentru crimele pe care, chipurile, le-ar fi comis. Într-un tîrziu, clătină din cap. Ar fi vrut să închidă ochii, să fie linişte ca să poată re-uita, să se contopească din nou cu pagina albă a somnului şi a neaducerii aminte. Femeia se apleacă şi mai aproape deasupra lui, studiindu-l.

— Dragule, te rog, încearcă. Te rog, pentru mine, da?

Aşteptă cîteva secunde, apoi îşi ridică privirile.

— Mi-e teamă că e zadarnic.

La rîndul ei, doctoriţa se apleacă deasupra lui. Îi simţi degetele deschizîndu-i cu grijă pleoapele pentru a-i examina pupilele. Îi zîmbea ca un copil.

— Vă aflaţi într-o cameră de spital. Sînteţi în siguranţă.

— Spital?

— Ştiţi ce-i aceea un spital?

— Accident.

— Pană de curent.

O străfulgerare îi lumină ochii negri: puţin umor, ca un pai aruncat cu îndurare unui om care se îneacă.

— Dar vă băgăm noi în priză repede.

— Nu-mi amintesc cine...

— Da, ştim.

Cealaltă femeie spuse:

— Miles?

— Ce „miles"?

— E numele tău. Aşa te cheamă, Miles, dragul meu. Miles Green.

O fluturare imperceptibilă de obiect străin, aripi de liliac în amurg, stinsă înainte chiar de a fi percepută.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, dragule. Nimic incurabil..

El ştia că nu-i adevărat; şi că ea ştie că el ştie. Avea, în general, un aer mult prea atoateştiutor.

— Tu cine eşti?

— Claire. Soţia ta.

Repetă numele, pe un ton întrebător, de parcă ar fi început şi ea să aibă îndoieli. El îşi întoarse privirile dinspre ea spre tavan. Era un tavan bizar, dar nu avea un efect liniştitor: de culoarea penelor de pescăruş, da, de pescăruş, doar văzuse pescăruşi; uşor boltit şi parcă matlasat, căci

era împărţit în careuri bombate, fiecare cu cîte un nasture gri, învelit în stofă, la mijloc. Era efectul pe care l-ar fi putut produce şiruri nesfîrşite de muşuroaie de cîrtiţă sau de furnici, miniaturale, de forme perfect regulate şi toate cu vîrful în jos. În tăcerea care se lăsase, de undeva venea insistent un zgomot, tic-tacul, pînă atunci neauzit, al unui ceasornic. Doctoriţa se aplecă deasupra lui.

— Uitaţi-vă în ochii mei; de ce culoare sînt?

— Căprui închis.

— Părul?

— Negru.

— Tenul?

— Palid. Neted.

— Ce vîrstă îmi daţi?

O privi lung.

— Hai, încercaţi să ghiciţi.

— Douăzeci şi şapte, şi opt.

— Bun.

Îi zîmbi încurajator, apoi continuă, grăbit, pe acelaşi ton neutru:

— Mai departe. Cine a scris *Documentele Clubului Pickwick*?

— Dickens.

— *Visul unei nopţi de vară?*

O privi iarăşi lung.

— Nu vă amintiţi?

— Vară.

— Aşa. Cine?

— Shakespeare.

— Vă aduceţi aminte de vreun personaj?

— Bottom.

Apoi adăugă:
— Titania.
— De ce acestea două în mod special?
— Dumnezeu știe.
— Cînd ați văzut ultima dată piesa pe scenă?
Închise ochii, se gîndi, apoi îi deschise, dînd din cap.
— N-are importanță. Acum – cît fac opt ori opt?
— Șaizeci și patru.
— Treizeci minus nouăsprezece?
— Unsprezece.
— Bun. Nota zece.
Doctorița se îndreptă din șale. Ar fi vrut să-i spună că răspunsurile îi veniseră de nicăieri, că faptul de a fi răspuns în mod inexplicabil corect nu făcea decît să-i agraveze incapacitatea de a înțelege. Făcu o slabă încercare de a se ridica din pat, dar ceva îl împiedica: poate cuvertura bine strînsă în jurul lui, sau o diminuare a voinței, ca în coșmaruri cînd între dorința de a te mișca și mișcarea propriu-zisă intervine un răstimp de cîteva veșnicii.
— Stați liniștit, domnule Green. Sînteți încă sub efectul sedativelor.
Neliniștea aceea ascunsă creștea. Totuși, simțea că poate avea încredere în privirea atentă și pătrunzătoare a acelor ochi negri. Citea în ei ironia mută a unei vechi prietene – perfect detașată acum, dar nutrind încă umbra unui interes afectuos. Cealaltă femeie îl bătu ușurel pe umăr,

cerînd partea ce i se cuvenea din atenția bărbatului.

— Trebuie să avem răbdare. Doar cîteva zile.

Fără nici o tragere de inimă, își mută privirile către ea; acel „avem“ nu-i inspira decît dorința de a fi dezagreabil.

— Nu te cunosc.

Ea pufni în rîs, o mică rafală în surdină, de parcă ar fi fost un lucru foarte amuzant și de parcă atitudinea lui ar fi fost de-a dreptul ridicolă.

— Ba cred că mă cunoști, dragul meu. Doar mă vezi aproape în fiecare zi de zece ani încoace. Sîntem căsătoriți. Avem și copii. Nu se poate să nu-ți aduci aminte.

— Nu-mi aduc aminte de nimic.

Ea inspiră adînc și clătină din cap, aruncînd o privire doctoriței care, simțea el, sub masca grijii medicale, îi împărtășea repulsia crescîndă pentru nuanța aceea de reproș, de imperativ moral. Femeia aceea era prea dornică să-și stabilească dreptul de proprietate asupra lui; trebuie mai întîi să știi cine ești ca să fii dispus să devii proprietatea cuiva. Simțea o dorință copleșitoare de a fi inviolabil: n-o putea împiedica să-l trateze ca pe un obiect, dar în nici un caz nu era un cățeluș care făcea frumos cînd voia ea. Mai bine să reintre în nimicul dinainte, în acel limb de liniște cenușie, ticăitoare. Își lăsă pleoapele să cadă, dar aproape numaidecît auzi iar vocea doctoriței.

— Aș vrea să încep tratamentul preliminar chiar acum, doamnă Green.

— Da, sigur.

Surprinse fața-de-nevastă aruncînd un zîmbet plin de subînțelesuri pe deasupra patului, așa, ca între femei.

— E o adevărată ușurare să știu că se află pe mîini așa de bune.

Tăcu, apoi adăugă:

— Mă anunțați imediat dacă...

— Imediat, fiți fără grijă. Dezorientarea asta e absolut normală la început.

Femeia, pretinsa lui nevastă, se uită în jos la el, încă neconvinsă, cu o privire tacit acuzatoare. Își dădea seama, dar cu iritare, nicidecum cu simpatie, că e nervoasă și încurcată, neavînd nici o rețetă pentru astfel de situații.

— Vin să te văd și mîine, Miles.

El tăcea.

— Te rog, încearcă s-o ajuți pe doamna doctor. Totul o să fie bine pînă la urmă. Copiilor le e dor de tine.

Și făcu o ultimă încercare:

— Jane? Tom? David?

Vocea îi era aproape rugătoare, de parcă ar fi vorbit despre niște note de plată încă neachitate – extravaganțe de demult – și nu despre niște copii. Respirînd precipitat, se aplecă și-i dădu un sărut scurt pe gură. „Aici îmi înfig steagul. Acest teritoriu îmi aparține."

Nu se uită după ea cum iese, ci rămase privind în tavan, cu brațele de-a lungul trupului sub cuvertură. Cele două femei se opriseră în ușă, vorbind în șoaptă, nevăzute. Sedative, pană de curent. Anestezie. Operație. Își mișcă picioarele, pipăindu-și coapsele. Piele goală. Pipăi mai sus.

Piele goală. Se auzi o ușă închizîndu-se și doctorița era din nou lîngă el. Se întinse și apăsă pe butonul unei sonerii, apoi îl privi o clipă cercetător.

— Trebuie să înțelegi că și pentru ei e un șoc. Oamenii nu-și dau seama în ce măsură faptul de a fi recunoscuți de ceilalți este pentru ei o dovadă că există. Cînd ajung în asemenea situații, îi apucă frica. Se simt în nesiguranță. Am dreptate?

— N-am nimic pe mine.

Ea zîmbi, ușor amuzată de acest *non sequitur*, sau poate mai degrabă de faptul că pierderea veșmintelor putea fi un șoc mai grav decît pierderea memoriei.

— Da' nici n-aveți nevoie de nimic. E foarte cald aici. Chiar prea cald.

Îi arătă halatul alb cu care era îmbrăcată.

— N-am nimic pe dedesubt. Au pus termostatul atît de sus, că ne plîngem cu toții de căldură. Și n-avem nici ferestre.

Tăcu, apoi îl întrebă:

— Știți ce-i aia un termostat?

— Oarecum.

Ridicîndu-și puțin capul, privi pentru prima dată în jurul lui. Într-adevăr, nu erau ferestre, iar mobilierul era foarte sumar: doar o măsuță și un scaun în colțul din stînga al camerei. Pereții erau gri, capitonați ca și tavanul boltit. Chiar și ușa din fața lui era capitonată. Numai podeaua fusese cruțată, parcă din intenția de a înviora puțin monotonia din jur: era acoperită cu o mochetă de un roz stins, ca pielea, nuanța pe care odinioară

pictorii o numeau roz vechi. Izolare, încăpere capitonată, închisoare: legătura îi scăpa, dar căuta privirea doctoriței, care ghici, probabil, ceea ce el nu putea exprima în cuvinte.

— Ca să fie liniște. Ultima modă: izolare acustică. O să vă mutăm îndată ce vă veți simți mai bine.

— Ceas.

— Da.

I-l arătă. Era atîrnat pe peretele din spatele lui, aproape de colțul din stînga: un ceas cu cuc elvețian, înfiorător de împopoțonat, cu un pinion alpin și o mică armată de siluete obscure, țărani, vaci, buciume, flori-de-colț și Dumnezeu mai știe ce altceva, încrustate pe fiecare petec disponibil de lemn maroniu.

— Ne-a fost lăsat de un pacient. Un domn irlandez. Ne-am gîndit că umanizează puțin atmosfera.

— E groaznic.

— N-o să vă deranjeze. I-am deconectat soneria. Nu mai face cu-cu.

El rămase cu ochii pironiți la ceasornicul acela hidos. Fațada aceea demențial de încărcată, de care atîrnau intestinele lanțurilor și greutăților, îl tulbura, căci reprezenta ceva ce îl înspăimînta, nu știa nici el ce; era o anomalie, un memento absurd a tot ceea ce uitase.

— Și s-a făcut bine?

— Era un caz complicat, aș zice.

Se întoarse s-o privească.

— Nu s-a făcut bine?

— O să vă povestesc cînd vă veţi simţi mai bine.

El rumega puţin această declaraţie.

— Să nu-mi spuneţi că asta e o ...

— Ce anume?

— La nebuni?

— Dumnezeule, nu. Sînteţi tot atît de sănătos la minte ca şi mine, poate chiar mai sănătos.

Se aşezase pe marginea patului, cu braţele încrucişate la piept şi uşor întoarsă spre el, aşteptînd ca cineva să răspundă la apelul soneriei. În buzunarul halatului avea prinse două pixuri şi un termometru. Părul negru îi era strîns auster la ceafă şi, deşi era nefardată, chipul ei avea un fel de eleganţă clasică, ceva mediteranean. Avea o piele foarte luminoasă, dar era o paloare caldă, poate avea sînge italian; nu că nu ar fi avut maniere englezeşti perfecte, rezultat evident al unei bune educaţii, primite poate într-o familie distinsă. Era genul de fată inteligentă care preferase o meserie serioasă unei vieţi tihnite. Se întrebă dacă nu cumva ar fi putut fi evreică, vlăstarul uneia din acele familii aristocratice care îmbinaseră întotdeauna avuţia cu erudiţia şi cu munca în slujba comunităţii. Apoi se întrebă cum de mai e în stare să se întrebe atîta. Ea întinse mîna şi-l bătu uşurel pe braţ ca să-l liniştească.

— O să vă înzdrăveniţi. Am văzut cazuri şi mai rele.

— Parc-am dat în mintea copiilor.

— Ştiu. E posibil ca tratamentul să nu aibă efect imediat. Trebuie să avem răbdare amîndoi.

Zîmbindu-i, se ridică, apăsă iar pe sonerie, apoi își reluă locul pe pat.

— Unde sîntem?

— La Central.

Îl privea cu atenție. El făcu din cap că nu știe. Ea se uită în jos, fără să spună nimic, apoi îi aruncă una din privirile ei grăbite și întrebătoare.

— Treaba mea e să vă pun memoria la loc în funcțiune. Ia căutați puțin. Toată lumea cunoaște Centralul.

El căuta, dar avea sentimentul ciudat că e o pierdere de vreme și, în același timp, că ar fi mai înțelept să nu încerce. În fond, în afară de șocul de la început, nu era chiar așa dezagreabil să se simtă total rupt de ceea ce era sau de ceea ce ar fi putut fi; să nu fie nevoit să facă nimic, să se simtă eliberat de o povară a cărei natură o uitase, dar pe care o deducea din însăși absența ei – o greutate niciodată percepută, dar iată că spinarea lui mentală se simțea ușurată. Mai presus de orice altceva, era liniștea pe care o resimțea la gîndul că se află în mîinile și în grija acestei tinere femei calme și competente. Un bust și un gît delicat se iveau din decolteul discret al halatului alb.

— Aș vrea să-mi văd fața.

— Deocamdată eu sînt oglinda dumneavoastră.

El o privi, dar nu văzu nimic distinct.

— Am avut un accident?

Ea își luă un aer grav.

— Mi-e teamă că da. V-ați transformat în broască rîioasă.

Treptat, ceva în privirea ei îi dădu să înţeleagă că glumeşte ca să-i alunge temerile. Zîmbi obosit.

— Aşa mai merge, spuse ea.

— Ştiţi cine... ce eram înainte?

— „Cine sînt"

— Da, „sînt".

— Da.

El aştepta continuarea, dar ea îl privea în tăcere: alt test.

— Nu vreţi să-mi spuneţi.

— Păi, o să-mi spuneţi dumneavoastră. Curînd.

El tăcu o vreme.

— Presupun că sînteţi...

— Ce anume?

— Cum să spun... canapele...

— Psihiatru?

— Aşa.

— Sînt neurolog. Disfuncţii ale creierului. Specialitatea mnemonologie.

— Asta ce-i?

— Cum funcţionează memoria.

— Sau cum nu funcţionează.

— Uneori. Temporar.

Părul îi era prins la ceafă cu o panglică de batic, singura tuşă feminină din vestimentaţia ei. Cele două capete ale baticului aveau un imprimeu cu mici trandafiri alternînd cu frunze eliptice, negru pe alb.

— Nu ştiu cum vă cheamă.

Aşezată cum era pe marginea patului, se întoarse spre el, strecurîndu-şi arătătorul sub

reverul stîng al halatului. Acolo era prinsă o mică insignă de plastic cu numele: Dr. A. DELFIE. Apoi, ca şi cum dezvăluirea acelui mărunt detaliu birocratic privitor la persoana ei ar fi fost un gest ce ieşea din cadrul strict clinic, se ridică de pe pat.

— Pe unde-o fi umblînd sora?

Se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi în jur; după toate aparenţele, în zadar, căci, întorcîndu-se lîngă patul bolnavului, apăsă iar pe sonerie, de data asta lung şi insistent. Se uită în jos spre el, cu buzele strînse, ca pentru a-i da să înţeleagă că nu el e de vină pentru iritarea ei.

— De cînd sînt aici?

— Doar de cîteva pagini.

— Pagini?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi în privirea ei cercetătoare se citea aceeaşi umbră interogativă.

— Dar cum ar fi trebuit să spun?

— Zile?

Ea îi zîmbi ceva mai deschis.

— Bun.

— De ce-aţi spus pagini?

— Suferiţi de o pierdere a identităţii, domnule Green. Sînt nevoită să verific cum staţi cu simţul realităţii în general. Pare să fie în regulă.

— Parcă mi-aş fi pierdut bagajele.

— Mai bine bagajele decît capul, cum se spune.

El se uită fix în tavan, luptîndu-se din răsputeri să-şi recucerească un trecut, un loc, un scop.

— Cred că încerc să fug de ceva.

— Poate. În fond, de-asta sîntem aici. Ca să vă ajutăm să faceți săpături și să vă regăsiți trecutul.

Îi atinse umărul gol.

— Dar acum v-aș ruga să nu vă mai faceți griji. Relaxați-vă.

Doctorița se îndreptă din nou spre ușă. Dincolo nu se zărea nimic, era o stranie întunecime. El rămăsese cu privirea pierdută în tavanul boltit și capitonat, cu pădurea aceea de mici păstăi suspendate, fiecare cu cîte un nasture în vîrf. În ciuda culorii cenușii, semănau cu niște sîni, rînduri-rînduri de sîni feciorelnici, un baldachin de muguri cu sfîrc. Ar fi vrut să-i spună și doctoriței, dar ea rămăsese în prag, așteptînd, și apoi, intuiția îi sugera că nu-i putea spune așa ceva unei doctorițe. Era ceva prea personal, prea fantezist, și putea s-o jignească.

Într-un tîrziu, doctorița se întoarse. Cineva intră repede în urma ei: era o tînără soră de origine antileză, bonetă albă, față cafenie și uniformă apretată, alb cu albastru. Într-o mînă ținea un cilindru roșu: un sul de mușama. Își rostogoli albul ochilor către doctoriță:

— A venit surioara. Ca să mai schimbăm puțin.

Doctorița dădu din cap cu resemnare, apoi se uită spre el și-i spuse:

— Dînsa era sora Cory.

— E o plăcere să vă avem printre noi, domnule Green.

El îi răspunse cu o strîmbătură jenată:

— Scuze.

— Fără scuze. Altfel primiţi bătaie.

Drăguţă fată, umor, severitate jovială. Printr-o rară coincidenţă a genelor rasiale – altfel, foarte diferite, fireşte – avea ochii de aceeaşi culoare cu ai doctoriţei.

— Închide uşa, te rog, sòră. Vreau să încep tratamentul preliminar.

— Desigur.

Doctoriţa Delfie îşi încrucişă iar braţele, poză pentru care avea în mod evident o adevărată predilecţie. Privirea pe care o cobora spre el păru pentru o clipă cercetător-gînditoare, de parcă nu s-ar fi putut hotărî asupra tratamentului; de parcă n-ar fi văzut în el o persoană, ci o problemă. Dar apoi îi aruncă un zîmbet scurt.

— Nu doare. Mulţi pacienţi găsesc tratamentul preliminar plăcut şi relaxant.

Se uită spre soră, care se apropiase de cealaltă latură a patului.

— Gata?

Se aplecară amîndouă şi, cu îndemînarea obişnuinţei, ridicară uşor salteaua, întîi pe o parte, apoi pe cealaltă. Cuvertura, astfel eliberată, fu împăturită într-o succesiune de mişcări rapide pînă către picioarele patului. El încercă să se ridice în capul oaselor. Dar, dintr-un pas, cele două femei fură în spatele lui împingîndu-l cu blîndă fermitate înapoi în pat.

Doctoriţa Delfie îi spuse:

— Staţi liniştit. Exact aşa cum sînteţi acum.

Vorbea calm, dar mult mai grăbit decît înainte. Îi ghicise şi jena.

— Omule, sînt doctoriță, ea e infirmieră. Toată ziua avem sub ochi trupuri goale de bărbați.

— Da.

Apoi adăugă:

— Scuze.

— Așa, acum o să punem o mușama sub dumneavoastră. Întoarceți-vă spre mine.

El se întoarse și simți cum sora îi lipește mușamaua de spinare.

— Așa, acum pe partea cealaltă. Acum treceți deasupra mușamalei. Așa. Bun. Pe spate iar.

El se uita fix la tavanul capitonat. Cele două femei netezeau bine mușamaua sub el.

— Acum ridicați brațele și duceți mîinile la ceafă. Chiar așa. Bun. Acum închideți ochii. Aș vrea să vă relaxați. Vă aflați în spitalul cu cele mai bune statistici din Europa pentru tratamentul bolii de care suferiți. Nu mai sînteți pierdut, sînteți deja în curs de vindecare. Relaxați-vă toți mușchii. Și mintea. Totul o să fie bine.

Urmă o pauză.

— Acum o să verificăm cîteva reacții nervoase. Trebuie să stați foarte liniștit.

— Da.

Își ținea ochii închiși, docil. Au urmat cîteva clipe de tăcere – numai ceasul ticăia – după care doctorița spuse:

— Gata, soră.

Două mîini îi atinseră ușurel brațele îndoite pe pernă, coborînd apoi spre subraț și mai jos, pe cele două laturi ale corpului; i se opriră pe șolduri, apăsînd.

— E bine, domnule Green? Am mîinile suficient de calde?

— Da, mulţumesc.

Sora îşi retrase mîinile, dar numai pentru o clipă. Una din ele îi ridică cu grijă penisul moale, îl aşeză la loc şi se opri deasupra lui, în vreme ce degetele celeilalte mîini îi cuprinseră testiculele, masîndu-le uşor. Deschise ochii, alarmat. Doctoriţa se aplecă spre el:

— Centrul nervos al memoriei din creier este strîns asociat cu cel care controlează activitatea gonadică. Trebuie să verificăm dacă aceasta din urmă funcţionează normal. E o procedură de rutină. Nu aveţi de ce să fiţi jenat. Acum, vă rog, închideţi ochii la loc.

În privirea ei nu mai era nici urmă de umor sau de sarcasm, numai seriozitate profesională. Închise ochii la loc. Masajul testiculelor continua. Cealaltă mînă începu să-i mîngîie partea inferioară, acum expusă, a penisului. Deşi nu se simţea deloc relaxat, tratamentul părea, într-adevăr, pur clinic, o procedură de rutină; ca pentru a confirma acest lucru, doctoriţa vorbea cu sora pe deasupra patului şi a trupului lui întins.

— Au făcut ceva cu valva aia?

— Glumiţi.

— Nu ştiu ce-i cu ăştia de la Întreţinere. Cu cît reclami mai des, cu atît durează mai mult.

— Păi, nu fac nimic altceva toată ziua decît să joace remi în sala cazanelor. I-am văzut.

— O să-ncerc să-l pun pe domnul Peacock să umble după ei.

— Vă doresc succes.

El ghici, de sub pleoapele închise, că doctoriței îi place sarcasmul resemnat al sorei și că își zîmbesc una alteia după ultima remarcă. Urmă un răstimp de tăcere. Apăsarea ușoară a degetelor continuă, ca și mîngîierile, însoțite de cîte o mișcare de rulare cu degetele. Dar ceva din schimbul acela de replici nu-i dădea pace. Părea să-și amintească acel crîmpei de dialog despre problemele spitalului, i se părea că trăise toate acestea, chiar și ce i se întîmpla acum... și totuși, cum era posibil să fi trecut prin toate acestea fără să-și amintească nimic?

Doctorița murmură:

— Reacție?

— Negativă.

Își simți penisul, încă fără vlagă, ridicat și apoi lăsat să cadă; manipularea continuă. Cu disperare acum, prin ceață, prin nemilosul zid cenușiu al amneziei, încercă din nou să regăsească structura pierdută a experienței și a cunoașterii. Spitale, doctori, surori, medicamente, tratamente... simți o mișcare pe partea unde se afla doctorița.

— Dați-mi mîna dreaptă, domnule Green.

Complet amorțit, nu schiță nici un gest, dar doctorița îi apucă mîna de sub ceafă, trăgînd-o în sus. Atinse un sîn dezgolit. Șocat și oripilat, deschise ochii. Doctorița Delfie stătea aplecată deasupra lui, cu halatul alb descheiat, uitîndu-se absent la peretele de deasupra capului lui, de parcă n-ar fi făcut altceva decît să-i ia pulsul. Își simți mîna dusă spre celălalt sîn.

— Bine, dar ce faceți?

Ea nu-și coborî privirea.

— Vă rog să nu vorbiţi, domnule Green. Aş dori să vă concentraţi asupra senzaţiei tactile.

Privirile lui coborîră de-a lungul aripilor desfăcute ale halatului, apoi se îndreptară iar în sus, într-un nou acces de nedumerire – al treilea – spre faţa ei încă întoarsă. Cînd ea îi spusese că nu poartă nimic sub halat, el nu luase remarca în sens literal.

— Nu-nţeleg ce vreţi să faceţi.

— Doar v-am spus. Vrem să vă testăm reflexele.

— Adică, vreţi să spuneţi că...

Ea îl privi cu enervare evidentă.

— Probabil că vi s-au făcut şi alte examene. Nu e nici o diferenţă.

El îşi trase mîna.

— Bine, da' eu... dumneavoastră...

Vocea ei deveni dintr-o dată severă şi rece:

— Ascultaţi, domnule Green. Sora Cory şi cu mine avem şi alţi pacienţi de văzut.

Vreţi să vă vindecaţi sau nu?

— Da, sigur, dar...

— Atunci, închideţi ochii. Şi, pentru Dumnezeu, încercaţi să fiţi un pic mai erotic. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Se apleca deasupra lui, sprijinindu-se în ambele mîini de-o parte şi de alta a pernei.

— Aşa, acum ambele mîini. Oriunde vreţi.

Dar el nu-şi ridică mîinile de pe pernă.

— Nu pot. Nu vă cunosc. Că sînteţi dumneavoastră sau taica Adam, pentru mine e totuna.

Doctoriţa respiră adînc.

— Domnule Green, aş fi preferat să spuneţi „mama Eva". Sau trebuie cumva să înţelegem că aţi prefera să vi se administreze tratamentul de către un medic şi un asistent de sex masculin?

— Aş prefera să nu vă răspund la o asemenea întrebare.

Ea se uită sever în jos.

— Găsiţi că am un trup respingător?

Vocea şi privirea îi erau de data asta peremptorii, neadmiţînd vreun refuz. El îşi luă ochii de la faţa ei, privind spre sînii aflaţi acum în umbră, apoi întoarse capul.

— Nu văd ce-are a face asta cu...

— Ceea ce dumneavoastră numiţi „asta" este întîmplător cel mai modern şi mai bun tratament pentru tulburările cum este cea de care suferiţi.

— Eu n-am auzit niciodată de el.

— Acum cîteva minute nu vă aminteaţi nici măcar că aveţi soţie şi copii. Suferiţi de o gravă pierdere de memorie.

— Bine, da' mi-aş fi adus aminte de aşa ceva.

— Vă adueeţi cumva aminte de convingerile dumneavoastră politice?

El nu răspunse.

— De cele religioase? De contul în bancă? De profesiune?

— Ştiţi bine că nu.

— Bun, atunci fiţi amabil şi aveţi încredere că ştiu ce am de făcut. Doar nu ne pregătim ani de zile în specialitatea noastră ca să ne fie pusă la îndoială competenţa – şi mai ales nu pentru

asemenea motive prostești: Sînteți perfect sănătos fizic. V-am examinat cu atenție ieri. Aveți organele genitale perfect normale. Nu vă cer imposibilul.

El stătea mai departe cu fața întoarsă într-o parte; înghiți în sec și spuse cu voce joasă:

— N-aș putea... de unul singur?

— Nu ne interesează capacitatea dumneavoastră de a produce spermă pur și simplu, domnule Green.

Nu prea înțelegea de ce doctorița accentuase cuvîntul „spermă" cu atîta dispreț, de parcă ar fi fost sinonim cu drojdie sau spumă.

— Bine, da'-i așa de jenant.

— Sînteți într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu. În toate astea nu e nimic personal. Sora Cory și cu mine nu facem decît să aplicăm o procedură de rutină. Nu vă cerem decît să cooperați puțin. Soră?

— Tot negativ, doamna doctor.

— Hai, lăsați prostiile, domnule Green. Am un trup de femeie ca oricare altul; închideți ochii și folosiți-l.

Vocea și expresia feței ei erau ca ale unei dădace de modă veche dojenind un copil pentru că tărăgănează un proces absolut firesc.

— Bine, da' de ce?

— Și, vă rog, nu mai puneți asemenea întrebări fără rost.

Și cu asta, își îndreptă privirea spre peretele dinapoia patului, refuzînd să mai stea de vorbă. În cele din urmă, el închise ochii, ridicîndu-și temător mîinile spre sînii suspendați deasupra lui. Îi ținea

pur şi simplu, fără să-i mîngîie. Altfel, erau calzi şi tari, umplîndu-i căuşul palmelor în mod cît se poate de agreabil; simţi o adiere uşoară cu iz ca de gudron, ca parfumul florilor de mirt, fără îndoială de la un săpun antiseptic. Dar era mult mai puţin conştient de feminitatea doctoriţei decît de mînia care creştea în el. Înţelegea cel puţin că suferise mai mult ca sigur o gravă traumă recent şi că mintea îi era probabil într-o stare de extremă fragilitate şi vulnerabilitate – şi uite că aceste persoane profitau grosolan de slăbiciunea lui, de creierul lui încă aflat sub efectul sedativelor, ba şi mai rău, ignorau cu desăvîrşire simţul lui moral.

Spre marea lui consternare – căci sora Cory nu contenise cu serviciile ei – simţi începutul unei erecţii. Şi, poate pentru că sora îi făcuse un semn doctoriţei, aceasta îi vorbea acum pe un ton ceva mai puţin acru; cam ca un ministru al turismului adresîndu-se unei delegaţii de reprezentanţi ai unei agenţii de turism străine şi neputînd să se abată de la textul plin de voioşie compus de un funcţionar care nu văzuse în viaţa lui un agent străin de turism în carne şi oase.

— Acum v-aş sugera să-mi exploraţi şi alte porţiuni ale trupului.

Asta era prea mult. Îşi lăsă braţele să-i cadă înapoi pe pernă, cu ochii în continuare închişi.

— Este de-a dreptul obscen.

Doctoriţa Delfie rămase tăcută o clipă, apoi, etalînd o faţetă mai puţin agreabilă a condiţiei ei sociale şi intelectuale superioare, îi spuse scurt şi tăios:

— Dacă vreţi să ştiţi, domnule Green, este foarte posibil ca pierderea de memorie de care suferiţi să fi fost parţial cauzată de dorinţa inconştientă de a mîngîia trupuri feminine necunoscute.

Indignarea îl făcu să-şi deschidă ochii.

— Bine, dar asta este o presupunere total nefondată!

— Ba dimpotrivă, e foarte fondată. Monogamia este o absurditate biologică, un mărunt accident istoric. Din punct de vedere evolutiv, adevărata dumneavoastră funcţie masculină este să introduceţi cît mai mulţi spermatozoizi, adică gene, în cît mai multe pîntece cu putinţă.

Doctoriţa aşteptă o reacţie, dar el tăcea. Ea continuă cu voce joasă:

— Repet. Plimbaţi-vă mîinile peste tot.

El îi cerceta privirea, căutînd cea mai mică urmă de umor, de ironie, sau chiar de omenie. Dar nu vedea nimic. Doctoriţa manifesta o indiferenţă implacabilă faţă de scrupulele, sfiiciunea şi bunul lui simţ. În cele din urmă, închise ochii, căutînd iar sînii cu mîinile, apoi degetele îi urcară, pipăind, spre grumazul delicat, pînă la unghiurile unde gîtul se uneşte cu umerii; apoi iar în jos, spre sîni, de-a lungul celor două laturi alte trupului, urmînd curbura taliei, şi cu dosul palmelor atingînd materialul de in alb al halatului desfăcut. Doctoriţa îşi schimbă poziţia, ridicînd un genunchi pe marginea patului.

— Aşa, oriunde vreţi.

Mîna lui dreaptă coborî, se opri.

— Haideţi, domnule Green. Doar aţi mai atins zona pubică. Nu vă muşcă.

El îşi retrase mîna.

— Mai e ceva. Cum rămîne cu soţia mea?

— Doamna Green este la curent cu natura tratamentului. I-am dat toate explicaţiile necesare înainte ca dumneavoastră să vă treziţi. A semnat la mine în birou o hîrtie prin care îşi dă consimţămîntul.

O amintire de demult – milostiv aliat – îi explodă subit în conştiinţă. Deschise ochii iar, privind-o lung şi acuzator pe doctoriţă.

— Parcă exista şi ceva numit „jurămînt hipocratic".

— Un medic va folosi toate mijloacele care îi stau în putinţă pentru a vindeca un pacient aflat în îngrijirea lui. Parcă aşa era, dacă îmi aduc bine aminte.

— Toate mijloacele corecte.

— Mijloacele corecte înseamnă mijloacele cele mai eficiente. Adică exact ce vi se oferă acum.

Mîinile invizibile ale sorei nu-i dădeau pace. Se mai uită cîteva clipe în ochii doctoriţei, dar nu mai putea suporta iritarea făţişă şi dezaprobarea pe care le citea în ei. Închise iar ochii. După alte cîteva clipe, doctoriţa Delfie se ghemui mai aproape, chiar deasupra lui. O dată, de două ori, îşi simţi buzele atinse de un sfîrc, apoi parfumul de flori de mirt deveni mai puternic, evocînd într-un ungher pierdut al minţii lui imaginea unei coaste însorite şi a unei mări azurii. Deschise ochii în penumbra celor două aripi ale halatului ce se

ridicau ca un cort deasupra lui; era din nou invitat să sugă sfîrcul acela insistent. Își întoarse capul într-o parte.

— Bordel.

— Excelent. Spuneți orice vă stimulează libidoul.

— Ăsta nu-i spital.

— Lanțuri. Bice. Haine de piele neagră. Orice vă trece prin cap.

— E de-a dreptul monstruos.

— Vreți s-o rog pe soră să se dezbrace?

— Nu!

Doctorița se îndepărtă puțin de el.

— Sper că nu sînteți rasist, domnule Green.

El își ținea în continuare fața întoarsă.

— Vreau să-l văd pe medicul-șef.

— Eu sînt medicul-șef.

— N-o să mai fiți, cînd ies eu de-aici. O să am eu grijă să fiți dată afară.

— Nu știu dacă vă dați seama că deja vă găsiți cuvintele mult mai ușor. Așa că poate e...

— Duceți-vă la dracu'! Fac ceva pe toate astea.

Urmă un răstimp de tăcere. Vocea doctoriței era acum și mai glacială:

— Poate că nu știți, domnule Green, dar recursul la imagini legate de urinare și defecație este un simptom de culpabilitate și de reprimare sexuală induse cultural.

— Ei, nu mai spuneți.

Urmă un alt răstimp de tăcere. Apoi sora spuse:

— S-a dus, doamna doctor.

Doctoriţa Delfie oftă enervată; ezită puţin, apoi îşi retrase genunchiul de pe locul unde se sprijinea şi rămase în picioare lîngă pat.

— Soră, mi-e teamă că nu mai e nimic altceva de făcut. Va trebui să-i facem un A.P.

Se auzi un foşnet de haine. Privind alarmat de pe perna lui, o zări pe doctoriţă, goală-puşcă, întinzînd sorei halatul pe care tocmai şi-l scosese. Se uita la el cu o privire ofensată, la fel de evidentă ca şi goliciunea ei.

— Asta numai pentru că sînteţi tratat ca pacient privat, domnule Green. Nu aş tolera un asemenea comportament dacă aţi fi tratat prin asigurările sociale. Nici nu mai încape discuţie.

Doctoriţa îşi încrucişă braţele la piept.

— În plus, sînt o mulţime de pacienţi care aşteaptă să se elibereze un loc în secţie. Aşa că muncim într-o tensiune considerabilă.

El îşi luă curaj şi-i înfruntă privirea.

— Ce-i aia A.P.?

— Accelerator plexicaulic.

Doctoriţa aruncă o privire nerăbdătoare spre uşă.

— Soră, mai repede, te rog. Ştii ce mulţi pacienţi am de văzut azi.

Sora Cory era deja lîngă uşă, unde agăţase halatul alb de un cîrlig. Apoi, tot cu spatele, îşi desfăcuse şorţul, atîrnîndu-l şi pe acesta. Acum îşi descheia cu grijă rochia albastră. Auzind vocea doctoriţei, se zori, lăsînd să-i alunece rochia de-a lungul braţelor arămii şi agăţînd-o peste şorţ; încoronă cîrligul cu boneta albă şi se descălţă. Apoi, mlădioasă şi uşoară, goală-goluţă ca şi

doctorița, se întoarse la marginea patului. Fascinat și în același timp cuprins de panică, el se uita încremenit la cele două trupuri feminine, unul brun și altul alb. Erau la fel de înalte, dar sora, o fată de vreo douăzeci de ani, era mai puțin zveltă; și mai puțin „clinică", căci lui i se părea că ghicește un soi de amuzament sardonic în privirea ei și în umbra unei grimase în jurul buzelor. Doctorița îi vorbea din nou:

— Înainte de a începe, țin să vă informez că încăpățînarea dumneavoastră nu ține neapărat de scrupule de ordin moral, cum vă închipuiți. Sîntem obișnuiți cu pacienți care opun rezistență la tratament în speranța că vom fi nevoiți să recurgem la practici perverse... așa-numite. Se întîmplă să folosim asemenea motode în cazuri de recalcitranță erotică autentică și persistentă. Dar niciodată în faze incipiente, ca acum. Așa că, dacă încercați cumva să ne forțați să folosim stimularea coenonimfică sau pseudo-terguminală, vă pot spune de pe-acum: nici o șansă. Vă este clar?

— Pentru Dumnezeu, nici măcar nu știu ce-s astea.

— E valabil și pentru furculița braziliană.

— Asta ce mai e?

Urmă un nou moment de tăcere. Doctorița avea aerul unei învățătoare care știe că este provocată deliberat să-și piardă cumpătul. Își puse mîinile în șold.

— Și încă ceva, domnule Green. Aici nu credeam nici atîtica în criptoamnezie.

Făcu o pauză, ca să fie sigură că avertismentul a fost înregistrat.

— Aşa, acum pe-o parte. Cu faţa la mine.

Sora îi strecură o mînă sub umărul stîng, încercînd să-l facă să se întoarcă.

— Hai, domnu' Green. Faceţi cum spune mama. Fiţi băiat cuminte.

Îndreptă o privire bănuitoare şi plină de resentiment către faţa aceea creolă şi zîmbitoare, dar pînă la urmă se întoarse pe o parte. Dintr-o singură mişcare, a cărei precizie şi perfectă sincronizare sugerau o experienţă considerabilă, cele două îngrijitoare ale sale fură numaidecît în pat, fiecare pe cîte o parte. Sora Cory se întinse la spatele lui, în vreme ce, spre nedumerirea lui, doctoriţa se îndesă în el cu spatele. Le simţi pe amîndouă foindu-se niţel, una în faţă şi alta în spate, de parcă ar fi vrut să-l prindă cît mai bine în şurubul format de trupurile lor. În mod cu totul gratuit, fata cea brună făcu o mişcare de şolduri, frecîndu-se de el, ceea ce îi confirmă unele bănuieli pe care le avea deja în privinţa ei. În faţa ochilor avea părul negru al doctoriţei şi fişiul colorat la cîţiva centimetri de nasul lui. Urmă un moment de tăcere. Apoi doctoriţa deschise vorba. Vocea îi era mai calmă, din intenţia evidentă, dar nu foarte convingătoare, de a adopta o metodă mai puţin intransigentă.

— Bun. Acum vă rog să fiţi amabil şi să vă duceţi mîna stîngă pe sînii mei.

Şi, spunînd asta, îşi ridică braţul. El ezită, dar făcu ceea ce i se spunea; întocmai cum, sub supravegherea unui instructor de la şcoala de şofat, ai atinge un buton sau un contact. Doctoriţa îşi

coborî braţul. Mîna i se opri peste a lui, pentru a o ţine apăsată acolo unde era.

— Aşa, acum ascultaţi cu atenţie, domnule Green. O să încerc să vă explic pentru ultima dată. Ego-ul dumneavoastră a pierdut bătălia cu super-ego-ul, care atunci a decis să-l reprime, să-l cenzureze. Sora Cory şi cu mine nu dorim decît un singur lucru: să ne asigurăm colaborarea celei de-a treia componente a psihicului dumneavoastră, aşa-numitul „id". Id-ul dumneavoastră este membrul acela fleşcăit lipit de posteriorul meu. Potenţial, cel mai bun prieten al dumneavoastră. Şi al meu, în calitate de medic. Înţelegeţi ce vreau să spun?

O simţi pe sora Cory sărutîndu-i, apoi lingîndu-i ceafa.

— Bine, dar asta-i o violare josnică şi abuzivă a libertăţii personale.

— Mi-e teamă că acum vorbeşte super-ego-ul dumneavoastră. Această procedură seamănă oarecum cu respiraţia gură la gură, după cum amnezia este şi ea asemănătoare cu înecul. Mă urmăriţi?

El se holbă la ea:

— Protestez din răsputeri.

Ea oftă adînc, dar vocea îi rămase neutră şi seacă:

— Domnule Green, mă văd obligată să vă spun că mă aştept la o asemenea atitudine din partea celor cu un nivel scăzut de cultură, dar nu şi din partea unor pacienţi cu educaţia şi pregătirea dumneavoastră.

— Protest moral.

— Asta nu mă interesează. Eu caut sprijin în mintea dumneavoastră.

— E-adevărat, poate că, pentru moment, nu ştiu cine sînt. Dar, ce naiba, sînt convins că nu sînt o persoană care vreodată ar fi...

— Iertaţi-mă, dar asta e o afirmaţie de-a dreptul lipsită de logică. Nu ştiţi cine sînteţi. Deci, matematic vorbind, există şansa la fel de valabilă să fiţi genul de persoană care se complace în promiscuitate sexuală. Vă pot demonstra statistic că şansele sînt mai mult decît egale. Mai ales în categoria socio-profesională din care faceţi parte. Trebuie să vă mai spun şi că istoricul bine documentat al acestui grup profesional îl prezintă ca suferind de o incapacitate generală de a face faţă realităţilor vieţii.

— Aha, cine ştie ce v-a mai spus femeia aia!

— Mult mai puţin decît îmi spune ostilitatea dumneavoastră faţă de ea.

— Nu mi-am adus aminte cine e, asta-i tot.

— Da, dar am avut impresia că preferaţi să vă uitaţi la mine, chiar dacă nici despre mine nu ştiaţi cine sînt.

— Pentru că păreaţi mai înţelegătoare. Atunci.

— Şi mai atrăgătoare?

El ezită.

— Poate.

Apoi adăugă:

— Fizic.

— Adică, vă plăcea de mine, cum se spune în vorbirea obişnuită?

— Sînt un om grav bolnav. Vă dați seama că numai la sex nu mă gîndeam eu atunci. Și, pentru Dumnezeu, spuneți-i acestei infirmiere să nu-mi mai mozolească ceafa.

— Ați prefera atenția buzelor ei în altă parte?

El rămase tăcut o clipă.

— Bine, dar e revoltător.

— De ce, domnule Green?

— Știți foarte bine de ce.

— Nu. Nu știu de ce.

— Femeie dragă, oi fi uitat eu unele lucruri, da' n-am uitat de noțiunile elementare de decență. Dacă aș fi uitat, e aproape sigur că v-aș fi strîns de gît pînă acum.

Ea îi apăsă mîna pasivă mai tare pe sîni.

— Tocmai de-asta mă și mir, domnule Green. De ce aparenta dumneavoastră repulsie față de metodele noastre nu se manifestă decît în vorbe.

— Nu-nțeleg ce vreți să spuneți.

— Păi, n-ați făcut nici o încercare să ne împingeți, să ne dați jos din pat, să părăsiți camera. Sînt acțiuni de care sînteți perfect capabil. Și care ar fi traducerea firească în fapte fizice a stării dumneavoastră de spirit.

— Nu-i vina mea că sînt pe jumătate drogat.

— Aa, asta era. Păi, nu sînteți, domnule Green. Poate că așa vă simțeați cînd v-ați trezit. Și nu v-ați trezit decît pentru că v-am dat un contrasedativ. Un stimulent. Care trebuie să-și fi făcut

efectul de mult. Aşa că, teamă mi-e că nu ăsta e motivul.

El se simţea ca un jucător de şah, prins în cursă pe neaşteptate. Doctoriţa îi apăsă iar mîna.

— Nu vă critic, domnule Green. Vă întreb doar.

— Păi, pentru că... pentru că nu-mi aduc aminte. Presupun că ăia care m-au trimis aici ştiau ce fac.

— Asta înseamnă că admiteţi posibilitatea că metodele noastre ar putea fi justificate?

— Nu pot suporta atitudinea dumneavoastră.

Doctoriţa nu-i răspunse imediat; îi îndepărtă mîna de pe piept, depărtîndu-se puţin de el, şi se întoarse cu faţa spre el. Ochii ei erau atît de aproape, încît îi venea greu să-i fixeze, dar ceva în privirea şi pe chipul ei îi sugera că şi ea îşi dăduse seama că nu e cazul să-l mai terorizeze. De data asta, ea fu cea care îşi coborî privirile. Acum îi vorbea aproape în şoaptă, de parcă nu ar fi vrut să fie auzită de sora Cory, aflată în spatele lui.

— Domnule Green, munca noastră aici nu e uşoară. Nu sîntem total lipsiţi de sentimente omeneşti. Sînt pacienţi cu care... ei bine, ca să fiu sinceră, cu care putem comunica mai bine decît cu alţii. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar cînd v-am examinat la internare, nu am simţit – aşa cum simt uneori în acea fază – regretul ascuns că nu mi-am urmat intenţia iniţială de a mă specializa în pediatrie. De fapt, mă bucuram la gîndul că mă voi ocupa de cazul dumneavoastră, în parte pentru că anumite caracteristici speciale mă făceau să

cred că dumneavoastră înşivă veţi fi dornic să colaboraţi cu mine. Bineînţeles, în măsura în care pacientul poate colabora cu medicul. Vă cer iertare cu toată sinceritatea dacă am contat prea mult pe acea prognoză. Pe de altă parte, vă rog să mă credeţi că în această secţie nu pot lucra decît cei capabili să pună sănătatea pacienţilor deasupra sentimentelor personale. Adică numai cei care au învăţat să sacrifice noţiunile non-medicale de bun simţ şi libertate personală pe altarul nobil al nevoilor omeneşti.

Privirea ei gravă o căută pe a lui.

— Sper că sînteţi de acord măcar cu acest lucru.

— Dacă-i musai.

— Domnule Green, într-o clipă, două, am să închid ochii. Aş dori să mă sărutaţi şi pe urmă să vă întoarceţi şi s-o sărutaţi pe soră. Pur şi simplu ca un simbol al umanităţii noastre comune, într-o situaţie dificilă pentru toţi trei. După asta, sper să o luăm iar de la capăt şi să vă ajutăm să realizaţi erecţia şi erotismul de care ştiu că sînteţi capabil.

Şi, înainte ca el să poată spune ceva, îi întinsese deja buzele; nu mai era doctoriţa, nici doamna învăţătoare, nici măcar femeia în toată firea – aducea mai mult cu o nepoţică sfioasă şi ascultătoare aşteptînd un pupic de la un unchi. Se simţi împins de la spate, îndemnat discret să facă ce i se cerea. Se uită la chipul aflat atît de aproape de al lui, la genele negre imobile pe tenul pal, la nasul clasic şi la gura frumos proporţionată. În alte împrejurări, s-ar fi putut chema un chip frumos,

aproape divin echilibrat între inteligență și senzualitate latentă. El ezita, rezistînd încă, dar simțindu-se prins în capcană. Trebuia să facă ceva. Întinzîndu-se, își lipi grăbit buzele strînse de ale ei, retrăgîndu-se numaidecît.

— Mulțumesc, domnule Green.

Deschisese ochii; își reluase rolul de medic.

— Sînt sigură că nu sînteți rasist, da' n-ați fost prea drăguț cu sora Cory. Poate că este și acesta un fapt pierdut o dată cu restul memoriei dumneavoastră, așa că țin să vă amintesc de contribuția considerabilă a personalului antilez la funcționarea eficientă a serviciilor noastre spitalicești. Sînt convinsă că sora Cory va aprecia dacă vă veți întoarce spre ea și-i veți acorda același semn de înțelegere umană.

El simți ambele trupuri trăgîndu-se puțin înapoi. Doctorița Delfie îl țintuia cu privirea ei strict profesională și, probabil mai mult ca să scape de ea, se întoarse în cele din urmă către soră. Își ținea brațul rigid de-a lungul trupului, ca un soldat în poziție de drepți. Mîna sorei Cory se opri pe umărul lui. Și ea își ținea ochii închiși și buzele țuguiate în același fel, ca un copil cuminte care cerea un sărut. Doar trupul îi părea mai cald, mai plin de rotunjimi și mai mlădios decît al doctoriței, și, cu toate că stătea nemișcată, el îi simțea agilitatea latentă.

Se aplecă să depună al doilea semn de înțelegere umană. De data asta nu a mai fost întîmpinat cu aceeași pasivitate. Infirmiera îi strecură o mînă după cap. Gurile lor, de-abia dezlipite după sărutul lui scurt, se uniră din nou. Buzele ei

se întredeschiseră și el recunoscu același miros gudronat pe care îl simțise și la doctoriță. Probabil că atît săpunul, cît și apa de gură folosită de personalul spitalului, aveau acest miros. După cîteva clipe, el încercă să se tragă îndărăt, dar mîna de pe ceafă îl ținea în loc, iar trupul fetei se ghemui și mai strîns lîngă el. Îi simțea limba explorînd. Apoi un picior brun i se încîrligă peste coapse, apropiindu-l și mai strîns de ea.

Se simțea nu mai puțin oripilat, șocat și indignat decît fusese cu puțin timp înainte, dar era prea slab pentru a o împinge pe tînăra și insistenta infirmieră. În fond, în comparație cu doctorița, era o persoană relativ inocentă; și chiar simțea o anumită plăcere în mai strînsa colaborare cu sora, pentru a o scoate din sărite pe doctoriță. Nu se înșelase în privința agilității fetei, căci această făptură mlădioasă și sprintenă îl împingea acum înapoi pe pernă, cățărîndu-se aproape deasupra lui, după toate aparențele pentru a nu scăpa ocazia de a-i demonstra cu cîtă abilitate poate prelungi și adînci un sărut. Nu i-au trebuit mai mult decît cîteva clipe pentru a se întinde cu totul peste el. Probabil că doctorița se ridicase de pe pat. Simți cum sora îi căută și îi apucă încheietura fără vlagă a mîinii de pe mușama, lipindu-i apoi mîna de conturul rotund al unei fese. La sinecdocele – deja foarte sugestive și lipsite de sfială – ale limbii ei, se adăugau acum trepidația și unduirea ușoară a suprafeței de sub palma lui. Într-o zadarnică încercare de a o potoli, el își ridică și mîna dreaptă pînă pe cealaltă fesă.

Ştia, ca într-un coşmar, că alunecă fatal spre dezastru; ştia la fel de bine că nu are puterea de a-l împiedica. Şi totuşi, undeva în psihicul lui orbit, o fiinţă morală şi integră continua să protesteze împotriva acestei capitulări abjecte în faţa animalităţii, împotriva acestei exploatări făţişe a celor mai josnice instincte. Această fiinţă morală era secondată de un estet, o persoană de bun gust, adevăratul Miles Green – temporar rătăcit – care, simţea el pînă în adîncul fiinţei sale, în condiţii normale nu s-ar fi lăsat surprins nici mort în asemenea circumstanţe vulgare şi umilitoare şi n-ar fi stat nici o clipă să asculte justificările ipocrite ale doctoriţei. Cu străfulgerarea unei iluminări, îi veni ideea că această intuire a persoanei care n-ar fi putut niciodată fi e o trimitere utilă la cel care este cu adevărat, astfel că începu să facă speculaţii cu privire la o profesiune plauzibilă. Dar făcea acest lucru cu oarecare greutate pentru că sora Cory, sprijinindu-se în mîini, se apucase să-i mîngîie faţa şi gura cu sînii ei tineri şi exuberanţi. Aproape numaidecît avu dovada că se află pe drumul cel bun şi că doctoriţa, făcînd aluzie la ceva oarecum dubios şi promiscuu, nu făcuse altceva decît să-l deruteze cu bună ştiinţă.

Din senin, ca prin minune, îi veni un prim semnal despre un lucru care era – ştia el – autobiografic, ceva în legătură cu trecutul lui obnubilat. Şi, cu toate că era doar o imagine foarte vagă, fără nici un detaliu, el ştia că e ceva în legătură cu o mulţime de chipuri atente, rînduri-rînduri de chipuri care se uită în aceeaşi direcţie. Mai precis, se uită chiar la el. De asta era cît se

poate de sigur. Însă, în entuziasmul acestei descoperiri, își înfipse din neatenție unghiile în fundul infirmierei, gest pe care ea îl interpretă greșit, astfel că fu nevoit să suporte o reacție paroxistică a sînilor și coapselor ei. Era ultimul lucru pe care îl dorea, să-și vadă întrerupt șirul gîndurilor. Așa că cel mai înțelept lucru era s-o încurajeze și pe ea să-și urmeze propriul șir al gîndurilor. Apucînd și mai bine cele două fese dezgolite și suferind un nou acces de tremurături, el se concentră din nou asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Memoria lui beteagă refuză să-i dea amănunte mai concrete, dar el era convins că avusese o ocupație în care i se cerea să facă ceva – nu știa exact ce – în public. Și, mîngîind absent un sfîrc excitat cu vîrful limbii, doar ca să potolească freamătul trupului de deasupra lui, încercă să-și închipuie o meserie adecvată și respectabilă. Nu avea, evident, nimic de-a face cu frivolitatea artelor, cu teatrul, de pildă – cine știe, poate avocat. Biserica... parcă nu suna tocmai bine. Director de școală, era o posibilitate. Sau poate în marină. „Căpitanul Miles Green din Marina Regală“ suna foarte plauzibil – dar nu atrăgea nici un ecou mai precis și mai convingător. Îi trecu prin minte că teatrul poate fi, totuși, o posibilitate, pentru că intuiția aceea încețoșată, dar certă, părea a fi în legătură cu un public fascinat și pe jumătate ascuns în obscuritate. Pe de altă parte, actorii nu sînt niște oameni cu simțul răspunderii sociale, așa cum, mai mult ca sigur, trebuia să fie adevăratul Miles Green.

Căci eul său, şi el înceţoşat, dar cert, se ridica – la fel de brusc ca sora Cory, care stătea acum peste el, cu cîte un genunchi de fiecare latură a pieptului lui – împotriva ideii că, aflat în posesia tuturor facultăţilor lui mintale, ar fi permis să se petreacă asemenea lucruri. O nouă adiere de inspiraţie îi flutură prin minte. Nu era oare mai mult decît probabil – se gîndea el, în vreme ce fata cea brună îi apuca mîinile inerte, purtîndu-le ca pe nişte mănuşi de baie peste pîntecele-i neted, pentru a administra abluţiile necesare celor două conuri cu vîrfuri maronii – nu era mai mult decît probabil că trebuie să fi fost membru în Parlament? Un duşman neîmpăcat al forţelor răului şi al moralităţii permisive din societate?

Şi ce spusese doctoriţa aia amărîtă despre incapacitatea lui de a face faţă realităţilor vieţii? Oare nu era şi asta una din acele remarci insinuante şi naiv-maliţioase pe care publicul le face la adresa reprezentanţilor lui aleşi? Simţea un fior de certitudine intuitivă că nu e departe de adevăr... şi apoi încă un fior, căci ea mai spusese ceva, un lucru care îl muncea şi acum. Într-adevăr, de ce nu părăsise încăperea numaidecît? Dar ia stai: dacă era cu adevărat un parlamentar care căzuse peste un caz flagrant de încălcare a eticii medicale a cărui gravitate trecea dincolo de zidurile acestui spital? Atunci totul era clar. Între repulsia lui personală şi datoria publică, opţiunea era una singură, după cum descoperise şi Gladstone în activitatea sa cu privire la prostituţie.

Gladstone – îşi amintise de Gladstone! Simţi un al treilea frison de iluminare incipientă;

căci îi venise în minte nu numai amintirea lui Gladstone, dar şi aceea a unor personalităţi mai recente care înfruntaseră cu abnegaţie infernul străzilor rău famate din Hamburg şi Copenhaga în interesul alegătorilor lor. Se simţea profund uşurat. Fie şi numai în mod inconştient, rămînînd în acea încăpere alesese alternativa justă a responsabilităţii, ducînd la îndeplinire ceea ce – era sigur – fusese ales să facă.

Dacă aşa era – Dumnezeule, va veni o zi cînd îi va aranja el pe toţi, şi pe doctoriţă, şi spitalul, şi tratamentul: o să-i dea în judecată şi-o să-i toace mărunt de n-o să mai rămînă nimic din ei. Una din mîini îi era purtată şi îndemnată să exploreze zona dintre coapsele desfăcute ale infirmierei îngenuncheate deasupra lui. Să nu cumva să-şi închipuie că el e unul din parlamentarii ăia care nu iau niciodată cuvîntul: va atrage privirea Preşedintelui Camerei şi se va ridica, nimic nu-l va putea opri să se ridice, cu aplomb şi autoritate, pe culmile impresionante ale forţei lui de convingere. „Domnul ministru este oare la curent cu inocenţa crescîndă a cazurilor de abuz sexual comis asupra pacienţilor cu deficienţe mintale de către personalul nimfoman şi multirasial al unuia dintre principalele noastre spitale? Se ştie oare că nefericitele victime..."

Dar vai, redactarea discursului său fu întreruptă de sora Cory, a cărei atenţie fusese, probabil, atrasă de încă ceva ce se „ridicase", undeva în spatele ei. Lăsîndu-i mîna să cadă, pipăi îndărătul ei.

— Domnule Green! Aţi reuşit!

În clipa următoare se prăbuși peste el. Își simți gura sărutată scurt, dar violent, după care fata îi alunecă de-a lungul trupului, zvîrcolindu-se ca un șarpe. Îi simți limba pe piept și refuză să-și închipuie cum se va sfîrși acea scenă îngrozitoare.

— Gata, soră! E suficient, soră!

La auzul celei de-a doua admonestări, mai severe, sora se opri, cu obrazul lipit de burta lui. El deschise ochii. Doctorița Delfie stătea în picioare lîngă pat, cu brațele la piept, uitîndu-se la asistenta ei cu acea privire dezaprobatoare pe care pînă atunci i-o rezervase numai lui. Sora Cory se ridică de pe trupul întins pe pat și rămase în picioare, cu privirea în jos.

— Îmi pare rău, doamnă doctor.

— De cîte ori trebuie să-ți spun că aici folosim tehnica Hopkins-Sezscholsky?

— Am uitat.

— Bine, dar e a treia oară săptămîna asta.

— Dar a mers, doamnă doctor.

— Nu-i vorba dac-a mers sau nu. E vorba de regulamentul din această secție. E pentru propria dumitale protecție, soră. După cum ți-am spus în repetate rînduri, suprastimularea nu face decît să ne dubleze cantitatea de muncă. Din cauza asta insistăm asupra tehnicii Hopkins-Sezscholsky. Doar știi bine asta.

Tăcu, apoi adăugă, cu ceva din tonul moralizator al celor cărora le place să facă uz de autoritatea lor:

— N-aș vrea să fiu nevoită să vorbesc cu sora șefă.

Sora Cory îi aruncă, peste pat, o privire îngrozită.

— O, nu, vă rog, doamnă doctor. Vă rog. Deja nu mă vede cu ochi buni vaca bătrînă.

— Soră, nu se vorbește așa despre personalul superior în fața pacienților.

Sora își plecă iar capul.

— Da' așa vorbește toată lumea.

— Asta n-are nici o importanță.

— Zău, nu mai fac, doamna doctor. Pe crucea mea.

Doctorița Delfie se mai înmuie.

— Bine. Dar nu mai vreau să-ți atrag atenția.

Într-un tîrziu, se întoarse spre pacient, cu un zîmbet subțire de regret.

— Vă cer scuze, domnule Green. Sora e încă stagiară la noi. Apoi se uită spre șalele lui.

— Ia să vedem cum se comportă organul sensibil.

El simți cum îi cîntărește „organul sensibil", măsurîndu-i dimensiunile și rigiditatea. Închise ochii.

— Ia mai încercați puțin. Hai, curaj, măcar un centimetru.

Organul sensibil îi era pipăit pe partea inferioară.

— Splendid. Încă o dată. Încă puțin. Bine.

Vocea îi căpătase un alt ton: unul de laudă, ba chiar de ușoară surpriză. Se aplecă din nou deasupra lui:

— Astăzi mă ocup eu de dumneavoastră, pentru că e prima ședință. Dar în general trata-

mentul va fi administrat de surori. Bineînțeles, voi trece din cînd în cînd să văd ce progrese faceți. De acord?

El deschise ochii, dar, negăsind cuvintele potrivite, nu-i putu răspunde decît cu o privire înveninată, pe care ea n-o băgă în seamă. Pe neașteptate, se trezi cu genunchiul ei stîng în pat; apoi, dintr-o singură mișcare agilă și atletică, ea se urcă în patru labe peste el.

— Sora va executa inserția.

Se uită la ea înmărmurit, nevenindu-i să creadă că ceea ce vede e aievea. Simți cum doctorița, sprijinindu-se în mîini, își coboară expert șalele, se cambrează, încordîndu-se, găsindu-și în final poziția nimerită. Inserție. Era încastrat, scufundat, îngropat adînc.

— Sper că nu e prea incomod.

El continua s-o privească buimac. Doctorița părea să posede multiple personalități. Nici urmă de iritare sau de nerăbdare de data asta, doar concentrare calmă. Ea continuă, fără să-i pese de privirea lui și de tot ce încerca ea să exprime:

— Mîinile pe sînii mei, vă rog.

El închise ochii. Fără să știe de ce, își ridică mîinile spre sînii doctoriței.

— Așa vă vreau. Acum încercați să vă amînați orgasmul. Nu pentru mine. Eu n-o să simt nimic. Pentru dumneavoastră.

Și începu să alunece încetișor în sus și în jos, sprijinindu-se mai departe în mîini. Pubisul ei rămase o clipă suspendat, aproape atingîndu-l pe al lui.

— Vreau să vă reţin cît mai mult posibil, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă mişcarea asta vi se pare prea excitantă.

El strînse din buze, hotărît să nu scoată o vorbă. Şi astfel trecu vreo jumătate de minut de legănare lombară.

— Aşa, bine. Frumos susţinut.

El deschise ochii, cuprins de exasperare.

— Nici nu ştiu cum de puteţi face aşa ceva.

Ea îl privi cu un zîmbet scurt şi condescendent:

— Asta pentru că nu aveţi pregătire ştiinţifică, domnule Green.

— Ca o femeie de stradă.

— Şi totuşi nu puţini sînt sociologii care consideră că prostituatele îndeplinesc o funcţie cît se poate de utilă.

Şi din nou apăsarea uşoară a pubisului, care rămase o clipă suspendat, retrăgîndu-se apoi imediat.

— În primul rînd, incidenţa violurilor ar fi mult mai mare fără serviciile lor. Există nenumărate dovezi că ele reduc considerabil stresul individual şi, deci, şi pe cel colectiv.

Legănarea şalelor doctoriţei încetă.

— Facem o mică pauză.

El îşi lăsă mîinile să cadă, moi.

— Păi, chiar asta şi e. Viol. Numai că viceversa.

— Hai să fim serioşi, domnule Green. Doar nu vreţi să insinuaţi că, doar pentru că mă aflu temporar în posesia unor centimetri din anatomia

dumneavoastră – porțiuni ce sînt deja în curs de dispariție din punct de vedere medical și biologic... Eu credeam că această fobie copilărească a bărbaților nu se mai întîlnește azi decît în societățile primitive.

El închise ochii.

— Nu am nici jumătate din forța dumneavoastră fizică. Nu sînt decît o biată femeie despuiată, domnule Green.

— Da, mi-am dat și eu seama.

— Cred că v-ați da seama și mai bine dacă ați deschide ochii și v-ați folosi mîinile mai eficient. Aș dori să vedeți și să simțiți cît sînt de neajutorată. Cît de slabă și de neînsemnată sînt în comparație cu dumneavoastră – cu alte cuvinte, cît de violabilă sînt.

El nu schiță nici cea mai mică mișcare.

— Domnule Green, nu că vreau să mă grozăvesc cu priceperea mea, dar lucrez de suficient de multă vreme în această secție ca să-mi dau seama că rezistența pe care o opuneți unor instincte cît se poate de firești este de-a dreptul anormală. Un motiv care mi se pare evident este că aveți o predilecție exagerată pentru verbalizarea emoției în dauna actului direct al trăirii emoției, ceea ce înseamnă că...

— Da' pentru Dumnezeu, cine vorbește tot timpul? Eu?

De data asta, ea adoptă un ton atoateștiutor, de o pedanterie insuportabilă – dacă această descriere nu este cumva în contradicție cu împrejurările.

— Eu vorbesc pentru a explica. Şi pentru a vedea dacă erecţia dumneavoastră vă confirmă atitudinea verbală atît de ostilă. Mă bucur să observ că nu este cazul.

— Ar fi cazul, dacă între mine şi obiectul ăla nenorocit ar fi vreo legătură.

Ea zîmbi.

— Sînteţi un caz, domnule Green. Teama de castrare. Şi acum teama de plăcere. Cred că va trebui să vă împăiem şi să vă punem într-un muzeu.

— Vă pot spune însă ce plăcere ard de nerăbdare să-mi satisfac – plăcerea de a nu vă da un ban la terminarea tratamentului.

— Domnule Green, e zadarnic – doar dacă nu cumva ameninţările astea vă excită şi mai tare, în care caz vă rog să continuaţi. Ştim cu toţii că pentru unii bărbaţi noţiunea de act sexual este inseparabilă de ideea de pîngărire, datorită unui conflict nerezolvat...

— Şi eu vă pot spune altceva. Fata asta, asistenta, ştie mult mai bine decît dumneavoastră cum să se ocupe de un pacient. Cel puţin, atît cît a făcut, a făcut cu oarecare suflet. Dumneavoastră sînteţi cea care mai are de învăţat.

Sperase că o va scoate din sărite pe doctoriţă, dar ea îi răspunse pe acelaşi ton nesuferit de oficial, detaşat şi superior.

— V-am explicat deja de ce nu pot manifesta nici un fel de sentiment faţă de dumneavoastră, domnule Green. Mi-e teamă că trebuie să vă obişnuiţi cu asta. Şi sora Cory la fel, de altfel. Din cauza asta am avut schimbul acela de cuvinte

cu ea. Singurul nostru rol e să vă oferim surse de excitaţie erotică. În acest domeniu – adică în domeniul tehnicilor sexuale – nu aveţi decît să vă exprimaţi dorinţele, iar noi ne vom strădui, în măsura posibilităţilor şi a personalului de care dispunem. Dacă preferaţi o altă poziţie, vă putem oferi cele mai multe din poziţiile din *Kama Sutra*, Aretino, *Hokuwata Monosaki*, Kinsey, Sjöström – minus furculiţa braziliană, după cum am menţionat – Masters şi...

— Ştiţi ceva? Sînteţi tot atît de excitantă ca un aisberg.

— Vă mulţumesc pentru această observaţie, domnule Green. Eu cred în participarea deplină la tratament a pacientului. Văd că e cazul să aplicăm puţină terapie orală de echilibrare.

Şi înainte ca el să poată spune ceva, doctoriţa se aplecă din coate, prăbuşindu-se peste el. În ultima clipă, el încercă s-o împingă, dar era deja prea tîrziu. O jumătate de minut mai tîrziu, stătea sprijinită în coate, la cîţiva centimetri de faţa lui. În ochii lui se citea acum o obscură uimire şi o nedumerire vădită. Încercă să sondeze în adîncimile întunecate ale celor doi irişi negri, dar în zadar.

— Aşa, domnule Green. Sper că aţi văzut acum că metodele noastre clinice nu exclud unele concesii reciproce făcute realităţilor erogene.

Privi în jos spre buzele lui, apoi se aplecă, dîndu-i un sărut lejer.

— Cred că veţi fi unul din cei mai buni pacienţi ai mei.

Apoi se ridică iar, sprijinindu-se în braţe.

— Ia să vedem acum şi dacă sîntem în stare de un orgasm pe măsură. Soră, eşti gata?

— Da, doamnă doctor.

Întorcînd capul într-o parte, o văzu pe sora Cory, în halatul ei alb de data asta, ridicîndu-se de pe scaunul de lîngă masa din colţ, unde şezuse pînă atunci, şi apropiindu-se de ei. Simţi cum doctoriţa Delfie îşi contractă muşchii vaginali.

— Excelent, domnule Green. Bravo. Acum o să grăbesc treptat tempoul. Vă rog, mîinile pe şoldurile mele. Bun. Apucaţi-mă cît de strîns doriţi. Aş vrea să daţi dumneavoastră ritmul.

Şi tempoul se acceleră.

— Nu-ncercaţi să forţaţi. Ritmaţi-vă mişcările. Amînaţi cît de mult puteţi.

Îşi plecă şi mai mult capul, încercînd să ajungă cu privirea pînă la punctul în care trupurile li se uneau.

— Frumos. Relaxat... împingeţi. Cu totul, domnule Green. Relaxat, Împingeţi. Din nou. Un ritm constant, ăsta-i secretul. Superb. Din nou. Mai repejor. Din adîncime, cît se poate. Splendid. Împingeţi din tot corpul. Menţineţi ritmul. E mai bine şi pentru dumneavoastră, şi pentru copil.

— Copil!

Dar doctoriţa părea prea absorbită de tratamentul pe care îl administra pentru a mai răspunde. El privi disperat spre sora Cory, care stătea în picioare la capătul patului.

— Adică ce vrea să spună cu „copilul“?

Sora îşi duse un deget la buze.

— Concentraţi-vă, domnu' Green, atît. Nu mai durează mult.

— Dar sînt bărbat, pentru numele lui Dumnezeu!

Sora îi făcu semn cu ochiul:

— Păi, atunci gustați plăcerea.

— Bine, da'...

Doctorița Delfie îi tăie vorba:

— Vă rog să nu mai verbalizați, domnule Green.

Începuse să respire greu și se oprea după fiecare propoziție.

— Așa. Un ultim efort. Simt că vine. Bun. Bun. Splendid. Din șolduri. Cît mai tare puteți.

Își ținea în continuare capul plecat. Părea absorbită de mișcarea tot mai accelerată a șalelor lui.

— Așaa... asta e... asta e... perfect. Perfect. Acuși ajungem. Continuați, nu vă opriți. Pînă la ultima silabă. Soră!

Era vag conștient de prezența sorei Cory, care se mutase la picioarele patului – în afara vederii lui blocate de doctorița cea energică, care stătea și acum sprijinită în brațe.

— Mai împingeți o dată. Încă o dată. Încă o dată. Pentru ultima dată.

Doctorița scoase un geamăt ușor, de parcă, într-adevăr, tocmai dăduse naștere unui copil; apoi orice mișcare încetă. Liniște. Era conștient că sora Cory se întoarce în colțul ei. Capul doctoriței rămăsese plecat, cu extremitățile panglicii atîrnînd. Respira des și adînc, întocmai ca un scufundător de mare adîncime. Apoi căzu peste el. Pielea îi era umedă de transpirație, îi simțea inima izbind în

piept. Dar era efectul efortului fizic, nu al emoției, căci își ținea capul întors.

Preț de o jumătate de minut sau mai mult, el a rămas cu ochii ațintiți în tavan, într-o stare de șoc prelungit. Nu reușise, spre sfîrșit, să rămînă pe deplin obiectiv, așa cum ar fi dorit, dar nici nu uitase de sine într-atît încît să nu remarce unele vorbe stranii și unele erori... îi trecu prin minte gîndul îngrozitor că, în ciuda protestelor ei, se afla, de fapt, într-un azil de nebuni, într-o clinică de boli mintale și că nimerise – nu știa cum – în mîinile altor doi pacienți din pricina neglijenței personalului medical, cel adevărat. Dar ce căuta oare într-un asemenea loc? Și cum de era atît de prost supravegheat?

Privi pe furiș spre colțul unde se afla sora. Aceasta, pe jumătate întoarsă cu spatele spre el, stătea aplecată asupra mesei, peste niște hîrtii – dosarul lui, fără îndoială. Nu părea deloc nebună; dimpotrivă, concentrarea cu care citea un pasaj al raportului medical părea să sugereze o natură neașteptat de studioasă. Cît privea trupul sub a cărui greutate zăcea, părea cu desăvîrșire normal. Nici tu hohote, nici tu cotcodăceală isterică. Într-un fel cît se poate de ciudat, era mai degrabă înduioșat de tăcerea doctoriței, de oboseala ei evidentă; și, așa cum ai vrea să oferi alinare unei alergătoare care și-a dat sufletul, nereușind însă să cîștige (căci orice altă amintire în afară de posibila lui profesiune – și aceasta mai degrabă de natura probabilității, decît a certitudinii – rămînea un miraj tantalic), își lăsă într-un tîrziu brațele pe spatele ei, într-o ușoară îmbrățișare.

Medita, în calmul relativ, în liniştea ticăitoare. Poate că, într-adevăr, dincolo de jargonul freudian, era ceva adevărat în ce spusese doctoriţa, un fel de cadru teoretic al cazului clinic: La urma urmei, ar face poate mai bine să nu dea totul în vileag într-un discurs pripit în Parlament. Se impunea o cercetare aprofundată a cazului. În fond, prima datorie a unui om politic modern nu este să dea pe faţă o fărădelege, ci să nu fie el însuşi surprins asupra faptului.

Privirea i se îndreptă din nou spre colţul unde sora Cory, corect îmbrăcată în uniforma reglementară, şedea aplecată asupra dosarului lui. Degetele ei cafenii, delicate, gambele zvelte şi gleznele, sub tivul fustei albastre, apretate... dacă era, într-adevăr, un caz dificil – şi avea presentimentul că aşa era – trebuia să accepte posibilitatea unui tratament prelungit şi să se comporte demn, bărbăteşte. Simţea o dorinţă anormală de a murmura ceva de genul ăsta în şuviţele de păr de lîngă obrazul lui, dar i se păru puţin cam prematur. Trebuia să se gîndească la situaţia lui în viitor. Totuşi, bătu uşurel spinarea umedă a doctoriţei cu un gest de vagă fraternitate, un mod tacit şi cel puţin parţial de a-şi cere scuze, de a-i spune că-i recunoaşte strădania, chiar dacă pierduse.

Doctoriţa nu reacţionă în nici un fel. El avu bănuiala că aţipise, ceea ce nu-l deranja; ba era chiar şi mai înduioşat, deşi mai degrabă fără voia lui. Era o dovadă că e şi ea fiinţă omenească, la urma urmei. Povara trupului ei zvelt şi bine făcut – aproape la fel de bine făcut ca al sorei Cory –

nu era deloc dezagreabilă. În ceea ce-l privea, nu se putea spune, în împrejurările date, că fusese la înălţime; dar avea o oarecare bănuială că ar fi putut fi şi mai rău. Simţea, la rîndul lui, o oboseală plăcută, acum se gîndea mai bine, şi era evident mai puţin îngrijorat de pierderea memoriei.

Închise ochii, dar un zgomot îl făcu să-i deschidă iar. Sora Cory se ridicase de la masă şi îşi foia hîrtiile, potrivindu-le. Se întoarse, veselă şi sprinţară, complet refăcută după şedinţa de nud, şi se apropie de pat; avea privirea aţintită asupra lui şi ţinea la piept hîrtiile pe care tocmai le pusese în ordine.

— Ei, domnule Green, cine-i băiat isteţ şi norocos?

— Cum adică, norocos?

Fata mai făcu vreo doi paşi spre pat, apoi se opri, făcînd cu ochiul spre micul snop de hîrtii îndoit sub braţul ei drept. Îl privi, zîmbindu-i şăgalnic şi sfios.

— Tare drăguţă povestire. Şi aţi scris-o toată din capul dumneavoastră.

Se uita năuc la ea, nepricepînd deloc rostul acelui zîmbet tîmp şi sentimental. Îl năpădiră din nou îndoielile. Aşadar, se afla într-o clinică de psihiatrie şi fata asta era nebună, amîndouă erau nebune. Doar ştiau că el e persoană importantă, mai mult ca sigur membru în Parlament. Iar acum ce voia să spună? Că nu e decît un scribălău, un amărît de romancier, ori ce?! Era de-a dreptul absurd; şi situaţia deveni şi mai absurdă cînd sora, profitînd de aparenta uitare de sine a doctoriţei şi

încălcînd iar toate normele eticii medicale, se aşeză pe marginea patului.

— Ia uitaţi, domnu' Green. Ascultaţi.

Şi, aplecîndu-şi căpşorul drăgălaş cu bonetă albă peste prima pagină, începu să citească, urmărind cu degetul fiecare cuvînt, de parcă ar fi atins năsucul sau micile buze zbîrcite ale unui nou-născut.

— „Era conştient de pîcla luminoasă şi nesfîrşită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu, alfa şi o-me-ga..."

Îi aruncă un zîmbet plin de voioşie:

— Aşa se pronunţă, domnule Green? E pe greceşte, nu?

Fără să aştepte răspuns, îşi continuă lectura:

— „... peste o mare de abur..."

BANG!

II

MNEMOSYNE, fiică a lui Coelus și a Terrei, mamă a celor nouă Muze; tatăl, Jupiter, s-a prefăcut în păstor pentru a se bucura de compania ei. Acest cuvînt înseamnă *memorie.* Mnemosynei i-a fost dat să stăpînească asupra puterii de a raționa și a artei de a da nume potrivite tuturor lucrurilor, în așa fel încît să le putem descrie și vorbi despre ele fără a le avea în fața ochilor.

LEMPRIÈRE, articolul *Mnemosyne*

ERATO patronează poezia lirică, a amorului tandru; reprezentată cu o coroană de trandafiri și mirt, ținînd în mînă o liră, cu expresia uneori gînditoare, alteori veselă și plină de viață; invocată de îndrăgostiți, în special în luna aprilie.

LEMPRIÈRE, articolul *Erato*

UŞA CAMEREI de spital se izbise de perete cu o violenţă sălbatică. În prag se află un personaj malefic, o apariţie de coşmar; mai corect spus, o apariţie de concert rock... cizme negre, pantaloni de jeans negri, jachetă neagră de piele. Sexul nu este evident la prima vedere; pare mai degrabă o fiinţă hermafrodită. Un singur lucru e cert: creatura este extrem de mînioasă. Sub jacheta neagră, festonată cu enorme ace de siguranţă (unul îi atîrnă şi de lobul urechii) şi cu insigne în formă de svastică, se zăreşte un tricou alb pe care e imprimat un pistol gata să tragă. Şuviţele rigide de păr sînt şi ele albe, o nuanţă stridentă, ca părul unui albinos; dacă sînt oxigenate, decolorate sau pur şi simplu albite de groază la vederea acelei feţe crîncene, e imposibil de spus.

Ochii sînt conturaţi alarmant cu creion negru, dar nu sugerează atît un retuş cosmetic, cît urmele unei bătai recente; sînt asortaţi cu buzele, pictate, după toate aparenţele, cu aceeaşi cremă de

ghete cu care au fost unse și cizmele care au izbit ușa de perete. Pumnul stîng îi e încleștat pe șold, în vreme ce mîna dreaptă ține strîns gîtul unei chitare electrice cu un corp minuscul. De ea atîrnă un capăt de fir electric răsucit, smuls din amplificator cu atîta forță, încît a plesnit în două.

Dar culmea ororii abia acum urmează. Oricît de incredibil ar părea, și în ciuda măștii hidoase, există ceva familiar în atitudinea și trăsăturile acestei sinistre vizitatoáre nepoftite. Căci nu este, totuși, un hermafrodit, ci o „ea“; și nu orice „ea“, ci sora geamănă a doctoriței Delfie de pe pat. Se cunoaște după ochii încercănați. Se vede și după felul cum reacționează ținta privirilor veninoase și acuzatoare ale acestei dubluri macabre. După prima reacție, s-ar putea spune că, deși vizibil șocat, parlamentarul închipuit nu este pe de-a-ntregul surprins. Ridicîndu-se în capul oaselor cu o viteză și o vigoare ce lipseau total din comportamentul lui anterior, acesta rămîne sprijinit într-un singur braț și aruncă o privire îngrozită partenerei lui, culcată încă alături; apoi, privind spre silueta grotescă din pragul ușii, i se adresează cu voce sugrumată:

— Tu...

Apoi continuă, înghițind cu greu:

— Eu...

Fără să răspundă, *Doppelgänger*-ul satanic intră bocănind în cameră, oprindu-se brusc, cu picioarele depărtate. Gîtul chitarei, azvîrlit violent înainte, se îndreaptă precum un pistol-mitralieră spre sărmana și neajutorata doctoriță Delfie. O mînă cu unghii negre trece iute peste corzi, ca

tăişul ascuţit al unei lame de ras peste obrazul unui bătăuş din Glasgow. Se aude zăngănitul de nedescris al unui arpegiu chinuit. O clipă mai tîrziu, nici urmă de doctoriţa Delfie în pat, doar o mică adîncitură în pernă, acolo unde îi fusese capul.

Sora Cory, sărind în picioare, dă să strige; dar chitara nemiloasă ţinteşte spre ea, corzile de oţel sînt ciupite iar cu brutalitate. Şi sora, la rîndul ei, cu braţele ei rotunde şi cafenii, cu uniforma alb-cu-albastru şi ochii mari, uimiţi, se evaporă instantaneu, lăsînd în urmă doar un stol de hîrtii albe. Bang, zvîrrr, bang, se aude mereu chitara blestemată; rînd pe rînd, foile de hîrtie trec în nefiinţă.

După acest nemilos şi fulgerător masacru al Sfîntului Valentin, Nemesis rămîne privind ţintă spre pacientul din pat, cu ochii arzînd, pradă unei furii menadice. Deodată, explodează:

— Ticălosu' naibii!

Miles Green se repede jos din pat, apucînd în fugă muşamaua şi făcînd din ea un şorţ improvizat.

— Ia stai puţin. Cred c-ai greşit camera. Şi n-ai nimerit nici cuvîntul potrivit.

— Mama ta de porc misogin.

— Ia las-o mai moale.

— Îţi dau eu „mai moale". Hristoase!

— Bine, da' nu poţi...

— Ce nu pot?

— Limbajul ăsta.

Buzele ei negre ca tăciunele se strîmbă într-un rînjet feroce.

— Ba, uite că folosesc limbajul care-mi place, e bine? N-o să mă-mpiedici tu.

El bate în retragere, ținîndu-și bucata de mușama strîns lipită de burtă.

— Și ce țoale ai. Nici nu te-am recunoscut.

Ea înaintează doi pași, apropiindu-se primejdios de mult.

— Da băiatu' știe cine sînt, nu-i așa?

Buzele i se strîmbă iar.

— În ciuda „țoalelor". Corect?

El ar vrea să se mai tragă puțin înapoi, dar își dă seama că e lipit cu spatele de peretele capitonat.

— Ei, am zis și eu așa...

— Aa, ai zis și tu doar așa. Pe naiba, nemernic mincinos ce ești.

— O încercare. O aproximare.

— Să mă pupi undeva.

— Nici nu credeam c-o să ne mai întîlnim vreodată.

— Ei, uite că ne-ntîlnim. Corect?

El încearcă să scape, luînd-o într-o parte, de-a lungul peretelui, dar se trezește înghesuit într-un colț, cu sînii școlărițelor în spate și gîtul amenințător al chitarei în față. Cu privirea plină de venin, ea îi bagă sub nas un deget revendicativ:

— Îți dai seama ce-ai făcut? Mi-ai stricat naibii cel mai bun concert din ultimii ani. Nici n-apucam s-ating corzile, că șaisprezece mii de tineri se și apucau să urle.

— Te cred.

— Dacă-ți închipui că n-am nimic mai bun de făcut decît să-mi pierd vremea frecînd la tot felu' de porcării pornografice, ești complet țicnit.

— Am impresia că nu ne aflăm în același registru al discursului.

Ea îl măsoară din creștet pînă-n tălpi, cu un dispreț total; fața i se contorsionează într-o grimasă de dispreț.

— Aa, da, era să uit.

Apoi, strîmbîndu-se și mai abitir:

— Și bine cunoscutele „nivele adînci ale sensului". Ptiu.

Îl privește fierbînd de mînie, gata parcă să-l scuipe în ochi de-adevăratelea.

— Ești penibil. Nici măcar nu mai știi ce naiba-i aia.

— Dacă nu te superi, părerea mea e că abuzezi de cuvîntul „naiba" în stychomythie.

— Să ți-o bagi știi tu unde!

Îi aruncă o privire să-l înghită.

— Pe bune, mă faci să vomit naibii. Auzi, „Dr. A. Delfie". Asta nu-i joc de cuvinte, e caca de cățel. Și „sora Cory". Doamne ferește. Rahat elitist puturos. Păi ce, crezi că lumea mai știe naibii grecește azi?

El se uită la ea pieziș, cu un aer pe jumătate incredul, pe jumătate rugător.

— Să nu-mi spui că te-ai apucat de politică.

Ea scutură din cap, din nou furibundă.

— Literatura decentă, adică literatura non-burgheză, a fost întotdeauna o chestie politică. Da' nu pentru... momîi din clasa de mijloc ca tine.

— Bine, da' înainte...

— Ia nu-mi vorbi tu mie de ce făceam sau ziceam înainte. La naiba, doar nu-i vina mea c-am căzut victimă conspirației istorice masculin-fasciste.

— Bine, dar ultima dată cînd ne-am...

— Ia mai slăbește-mă!

El își coboară privirea, apoi încearcă s-o ia altfel.

— Nu mulți și-ar fi dat seama.

— Îi bag undeva pe ăștia „mulți“

Furioasă, bate cu degetul în pistolul imprimat pe tricoul ei alb.

— Nu mă duci tu pe mine. Nici o șansă. Nu ești decît un parazit capitalist și misogin. Nu mi-ai adus decît necazuri din clipa în care am fost proastă să-ți dau bună ziua.

El dă să spună ceva, dar nu apucă.

— Ai umblat cu to' felu' de tertipuri. Și-ai crezut întotdeauna c-o să-ți meargă. Da' cu mine-ai terminat-o, mama ta de escroc.

Apoi continuă, lovind cu piciorul în pat:

— Auzi, să-i dai creaturii ăleia de mucava chipul *meu*, trupul *meu*.

— Bine, dar e vorba doar de trăsăturile generale.

— Rahat.

— Doar am fost prieteni buni cîndva.

— „Doar am fost prieteni buni cîndva“, îl maimuțărește ea.

Își apropie fața de a lui.

— Ascultă, m-am lămurit de mult cu tine. Ce-ai crezut? Că sînt una d-alea, gata să sar în patul tău?

— Cred că mă confunzi cu Walter Scott. Sau cu James Hogg.

Ea închide ochii, de parcă ar număra pînă la cinci; apoi îl arde cu o privire batjocoritoare:

— Dumnezeule, ce păcat că nu ești și tu un simplu personaj. Ce n-aș da să te pot șterge o dată cu amărîtele alea de păpușele de hîrtie.

Se șterge la gură cu dosul palmei. El tace o vreme, apoi spune:

— Îți dai seama că te comporți ca un bărbat?

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Judecăți instantanee. Violente prejudecăți sexuale. Ca să nu mai spun că încerci să te ascunzi în spatele unor roluri și al limbajului unui mediu căruia nu-i aparții.

— Ia mai tacă-ți fleanca.

— În primul rînd, ai amestecat uniforme aparținînd a trei sub-culturi diferite, „Skinheads“, „Hell's Angels“ și „Punk“. Nu știu dacă știi, dar sînt trei lucruri diferite.

— Ia mai taci! Hristoase!

Ochii îi ard iar ca focul, dar Miles Green simte că i-a reușit contraatacul, cel puțin parțial; căci, deodată, ea se trage îndărăt, întorcîndu-se cu spatele și lăsîndu-l în colțul lui, își trage cureaua chitarei peste cap și aruncă violent instrumentul pe pat. O clipă rămîne cu spatele la el. Bluzonul negru are imprimate pe spate un craniu alb și dedesubt, cu litere în stil gotic-nazist, cuvintele

MOARTEA E PRINTRE NOI. Se întoarce din nou, cu brațul întins ca mai înainte și cu degetul îndreptat acuzator spre el.

— Așa, acum ascult-aici. De-acum înainte, eu conduc jocul. Înțeles? Dacă începi iar cu ... kaput. Gata cu distracția. E clar?

— Ca lumina zilei.

Ea se uită fix la el.

— Atunci, cară-te.

Încrucișîndu-și brațele pe piept, îi face semn cu capul către ușă.

— Hai. Afară.

El își ridică mușamaua mai sus pe pîntec.

— Bine, da' n-am nimic pe mine.

— Foarte bine. În sfîrșit, lumea toată o să te poată vedea așa cum ești în realitate. Și sper să crăpi.

El ezită, dînd din umeri și face cîțiva pași pe covorul rozaliu uzat; apoi se oprește.

— Nu putem măcar să dăm mîna?

Glumești. Ești nebun de-a binelea.

— Știi, asta aduce puțin a condamnare fără judecată. N-am făcut decît un comentariu lejer la...

Ea se apleacă spre el:

— Ia ascultă. De cînd m-am emancipat, nu faci decît să-ți bați joc. La mine nu mai ține, băiatu'. Ești un porc. Cel mai mare. Numero uno.

Ochii ei îl fulgeră iar, în vreme ce capul – un craniu golaș cu smocuri albe de păr, ca al unei marionete – îi arătă ușa.

— Afară.

El mai face vreo doi paşi, de data asta de-a-ndăratelea, ca un curtean de pe vremuri dinaintea monarhului, căci muşamaua nu-l cuprinde, apoi se opreşte iar.

— Putea fi şi mai rău.

— Nu mai spune.

— Păi puteam să te fac să aluneci ca o lebădă nătîngă prin ostroave de măslini, îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte transparentă, sau altceva de genul ăsta. Ca Isadora Duncan într-o zi proastă.

Ea îşi duce mîinile pe şold şi vocea i se subţiază într-un şuierat.

— Ai tupeul să insinuezi că...

— Sînt convins că era un lucru bun. La vremea lui.

Ea stă cu picioarele depărtate şi cu braţele pe şold. Pentru prima dată, în ochi i se citeşte şi altceva în afară de mînie.

— Şi vrei să spui că acum e de rîs. Corect?

El dă timid din umeri.

— Acum, dacă tot a venit vorba, trebuie să recunoaştem că a fost întotdeauna puţin caraghios.

Ea dă din cap de cîteva ori, apoi spune printre dinţi:

— Continuă.

— Bineînţeles, conceptul literar în sine e valabil. Ca parte a inconografiei umanismului renascentist. Botticelli şi compania.

— Da' altfel e rahat, nu?

— Eu personal n-aş îndrăzni să folosesc o expresie atît de vulgară.

Ea îşi încrucişează iar braţele la piept, măsurîndu-l lung.

— OK, ia s-auzim. Ce cuvînt ai folosi?

— Depășit? Dulceag? De pe vremea bunicii?

Apoi adaugă grăbit:

— Adică, știi, nu că nu poți arăta grozav: De pildă, rochița aia neagră pe care o purtai ultima dată...

Brațele ei, cu pumnii încă strînși, cad pe lîngă trup. El continuă, înmuiat:

— Senzațională.

— Senzațională?

— Absolut senzațională. Nu pot s-o uit.

— Păi da, știm cu toții ce al naibii de priceput ești să judeci. Mai ales cînd îți bați joc de femei, făcînd din ele niște obiecte uni-dimensionale.

— Cred că bi- ar fi...

— Ia tacă-ți fleanca.

Îl măsoară lung, apoi se întoarce și ia chitara de pe pat.

— Te crezi grozav de deștept, ai? „Iconografia renascentistă“, auzi. Hristoase! Păi, află că nu știi nimic – nu știi nici măcar cum arătam la începutul carierei mele. Dacă vrei să știi, eu am trecut prin mai multe Renașteri decît ai mîncat tu felii de pîine prăjită la micul dejun.

— Da, îmi dau seama.

— Ba nu-ți dai seama deloc. Uite, o să-ți dau naibii o lecție așa cum trebuia să-ți dau naibii cu ani de zile în urmă. Ticălos pedant ce ești.

Cu degetele mîinii drepte intonează o gamă, o gamă veche, modul lydian. Transformarea, mai degrabă un fel de topire decît o preschimbare

instantanee, este extraordinară. Părul îi devine moale şi lung, îmbibat de culoare; machiajul hidos îi dispare de pe faţă, culorile ies din haine; hainele înseşi încep să se dizolve, modulîndu-se într-o tunică de samit alb pur. Lăsîndu-i un umăr şi ambele braţe dezgolite, tunica îi ajunge pînă la jumătatea gambei şi e strînsă pe talie cu o centură de şofran. În porţiunile neîncreţite, materialul nu e în întregime opac. Cizmele dispar, lăsînd-o desculţă. Părul, negru acum, e adunat în creştetul capului, în stil grecesc. În jurul frunţii îi apare o coroniţă delicată de boboci rozalii de trandafir printre frunze de mirt; chitara s-a preschimbat într-o liră cu nouă corzi pe care – o dată metamorfoza încheiată – ea începe să intoneze aceeaşi veche scară lydiană în sens invers.

E acelaşi chip, dar pare mai tînăr cu cinci ani; pielea aurie ca mierea îi iradiază căldură, contrastînd plăcut cu albul ţesăturii. Cît despre efectul general, chipul acela pentru care au pornit pe mări o mie de corăbii e o umbră palidă pe lîngă cel de acum. Acesta ar face universul întreg să stea pe loc şi să se uite în urmă. Ea lasă lira să-i cadă din mînă; iar el rămîne cu gura căscată în faţa a ceea ce este neîndoielnic divinitatea imemorială. Însă, după o clipă-două, ea îşi duce mîna liberă spre şold. S-ar zice că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ei bine... domnule Green?

Vocea a pierdut accentul şi intonaţia dinainte, de care, oricum, nu era prea sigură.

— Sînt un prost. Arăţi minunat. Din altă lume.

Își caută, sau se preface a-și căuta, cuvintele.

— Copilăroasă. Vulnerabilă. Dulce.

— Mai feminină?

— Incontestabil.

— Adică mai ușor de exploatat.

— Da' nu asta am vrut să spun. Pe cuvînt... ești un vis. Genul de fată pe care oricine ar vrea s-o prezinte mamei. Cu tot cu bobocii de trandafir.

Vocea ei devine bănuitoare:

— Adică ce nu-i în regulă cu bobocii mei de trandafir?

— Sînt hibrizi din genul Ophelia. Teamă mi-e că n-au început să fie cultivați decît prin anul 1923.

— Tipic. Ești al naibii de pedant.

— Îmi cer scuze.

— Întîmplător, sînt trandafirii mei favoriți. Din 1923 încoace.

— Și ai mei.

Ea continuă, ridicîndu-și lira:

— Și, înainte de a te apuca să-i găsești și ăsteia cusur, află că există una identică – mai bine zis, ce-a mai rămas din ea – la Muzeul Metropolitan din New York.

— Pare sută la sută autentică.

— Păi, este autentică!

— Bineînțeles.

Ea îi aruncă o privire acră.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba la sînii mei în felul ăsta grosolan și insistent.

El își mută privirea spre încîntătoarele ei picioare desculțe.

— Îmi cer scuze și pentru asta.

— În fond, nu e vina mea că pe atunci nu se inventase încă sutienul.

— Sigur că nu.

— Cătușe monstruoase puse feminității adevărate.

— Măi, măi.

Ea îl privește lung.

— Nu mă deranjează cîte o privire din cînd în cînd. Uite, vezi, ăsta e încă unul din cusururile tale. Nu lași nimic pe seama imaginației.

— Mă voi strădui de-acum înainte.

— Ba bine că nu. N-am vrut decît să-ți arăt ce-ai pierdut. Nu c-ai fi în stare să apreciezi.

Se întoarce cu spatele la el.

— Dacă vrei să știi, cei mai mulți dintre bărbații cu bun simț cad în genunchi cînd mă văd pentru prima dată, așa cum sînt eu în realitate.

— Bine, da' și eu sînt în genunchi. În forul meu interior. Ești frumusețea și neprihănirea personificate.

— Asta înseamnă de fapt că sînt tocmai bună de „prihănit"! Uiți că te cunosc pe toate fețele. Pe tine și mințișoara aia a ta îngustă de monomaniac. Pentru tine, nu sînt decît o bucățică bună.

— Nu-i adevărat.

— Îți dai seama că nu mă aștept să-mi compui imnuri și ode și nici să-mi închini libațiuni, ofrande, sau... mai știu eu ce, spune ea ridicînd lira, apoi lăsînd-o iar să cadă. Pe vremea

cînd în lume mai exista o fărîmă de civilizație... dar sînt perfect conștientă că ar însemna să cer prea mult de la cineva într-o epocă a materialismului cras cum este asta.

Peste umărul dezgolit, îi aruncă o privire pe jumătate supărată și pe jumătate jignită.

— Un singur lucru îți cer: un minim respect pentru statutul meu care, spre deosebire de al tău, este de natură metafizică.

— Îmi cer iertare.

— Ei bine, e cam tîrziu.

Ochii ei privesc dincolo de el, de parcă s-ar adresa unor munți îndepărtați.

— Ce mi-ai făcut acum este ultima picătură. Multe pot eu trece cu vederea, dar nici să văd pudoarea care mă caracterizează caricaturizată atît de grosolan. Toată lumea știe cît de sfioasă și retrasă sînt. N-am să mă las transformată într-un trup de femeie fără minte numai pentru că așa ți se năzare ție. Nu sînt la cheremul capriciilor tale perverse. Ai uitat complet că nu sînt personaj de roman. Sînt cît se poate de reală.

Lăsîndu-și privirea în jos, spre covor, adăugă cu voce scăzută:

— Și mai sînt și zeiță pe deasupra.

— Da' eu n-am negat niciodată asta.

— O, ba cum să nu. O faci de fiecare dată cînd deschizi gura aia neghioabă.

Așezînd lira la loc pe pat, își duce brațele la piept, fără să-l privească în ochi.

— Țin să te anunț că mă gîndesc serios să pun toată chestia asta în discuție la următoarea noastră ședință trimestrială. Pentru că nu numai eu

am fost insultată, ci întreaga mea familie. Şi, sincer să-ţi spun, ne-am cam săturat. Prea se-ntîmplă multe lucruri de genul ăsta în zilele noastre. E timpul ca cineva să servească drept pildă.

— Zău că-mi pare rău.

Ea îl măsoară lung, apoi îşi ea privirea de la el.

— Va trebui să găseşti o dovadă mai convingătoare decît asta.

Ridicîndu-şi braţul stîng, se uită la încheietura mîinii, evident uitînd, într-un moment de absenţă, că, la fel ca şi trandafirii Ophelia, nici ceasul de mînă nu exista în antichitate. Enervată, se uită la ceasul cu cuc.

— Întîmplător, am un program foarte încărcat azi. Îţi mai acord zece propoziţii cu care să-ţi prezinţi scuzele ceremonios, aşa cum se cuvine. E ultima ta şansă. Dacă mi se par acceptabile, sînt dispusă să amîn decizia de a te pune pe lista neagră. În care caz, mă simt nevoită să te sfătuiesc călduros să nu te apropii de copaci izolaţi sau de clădiri fără paratrăznet cît vei trăi. Mai ales pe vreme de furtună. E clar?

— Da, dar nu e drept.

Ea îl priveşte înţepată.

— Nu numai că e drept, dar e şi cît se poate de îngăduitor, date fiind împrejurările. Şi acum, gata, lasă protestele.

Întorcîndu-se, apucă lira şi se îndreptă puţin din spate.

— Poţi începe prin a cădea în genunchi. Putem sări peste partea aia cu sărutatul urmelor picioarelor mele, că sînt grăbită. Ai zece pro-

poziţii. Nici mai mult, nici mai puţin. După aia, afară.

Ţinîndu-şi bine şorţul improvizat dinainte, el îngenunchează cu oarecare greutate pe covor.

— Numai zece?

— Cum ai auzit.

Ea rămîne cu privirea pierdută într-un colţ al camerei, aşteptînd. El îşi drege glasul.

— Ai fost întotdeauna femeia mea ideală.

Ea ridică uşor lira, ciupind o coardă.

— Nouă. Ce banalitate înfiorătoare.

— Chiar dacă nu te-am înţeles niciodată.

Ea mai ciupeşte o coardă.

— Nu mai spune.

— Complet.

— Şapte.

— Bine, da' asta n-a fost propoziţie. Nu era nici un verb.

— Şapte.

El se uită lung la profilul ei sever.

— Ochii tăi sînt ca doi sîmburi de loquat, ca măslinele de Amphissa, ca trufele negre, ca strugurii muscat, ca smochinele de Chios... stai puţin...

— Şase.

— Da' n-am terminat!

Ea îşi trage nasul.

— Atunci nu trebuia s-o lungeşti aşa.

— Numai tu ai contat cu-adevărat în viaţa mea.

— Al naibii mincinos. Cinci.

— Înţeleg perfect de ce sînt toţi bărbaţii nebuni după tine.

— Patru. Şi femeile.

El aşteaptă puţin, scrutîndu-i expresia feţei.

— E-adevărat?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Să ştii că n-am de gînd să mă lansez în divagaţii.

— Sigur că nu. Mă-ntrebam şi eu aşa.

Ea continuă, adresîndu-se parcă peretelui:

— Dacă ţii neapărat să ştii, află că babeta aia coşcovită din Lesbos nu şi-a mai revenit după ce m-a văzut într-o zi dezbrăcîndu-mă la baia matinală.

— Asta-i tot?

— Bineînţeles că asta-i tot.

— Bine, dar eu credeam că...

Ea îl priveşte iar enervată:

— Ascultă, printre cele cincizeci de mii de alte lucruri pe care nu le-ai aflat niciodată despre mine se numără şi faptul că nu m-am născut ieri.

Îşi ia privirile de la el.

— Sigur că a încercat toate şiretlicurile murdare bine cunoscute. A încercat să mă fotografieze în bikini şi altele asemenea.

— Să te fotografieze în ce?!

Ea dă din umeri, apoi din cap.

— Bine, ce se făcea pe vremea aia. Să mă sculpteze, sau ceva de genul ăsta. Nu pot ţine minte toate detaliile minore. Hai, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul mai departe. Mai ai trei propoziţii.

— Parcă erau patru.

Ea oftează:

— Bine, bine. Patru. Şi n-ar fi rău să fie mai multe decît celelalte.

— Felul în care dispari, felul în care revii.

Ea ciupeşte două corzi.

— Asta face două.

— Bine, dar e ridicol – era clar o virgulă între ele.

— Nu în felul în care le-ai pronunţat tu.

— Era doar o pauză pentru efectul retoric. Cele două concepte sînt legate. Dispariţie, revenire. Oricine vede asta.

Privirea ei este un avertisment. El continuă, vorbind rar:

— Eşti cea mai sexy creatură de pe faţa pămîntului, ştii şi tu asta, nu?

Ea priveşte în altă parte.

— Acum sînt două, clar.

— Pot şi eu să respect regula jocului, să ştii.

— Una.

Şi rămîne aşteptînd, cu acel aer de atotştiinţă superioară şi încîntată de sine, foarte asemănător cu expresia caracteristică, de-a dreptul nesuferită, a unui celebru tip de cap din marmură din insulele Ciclade. El inspiră adînc.

— De fapt, ceea ce mă interesează pe mine e următorul lucru (două puncte) dacă nu există cumva (virgulă) în ciuda reacţiei tale exagerate la vreo două presupoziţii minore pe care am fost obligat să le fac în portretele tale fictive şi pentru care oricum o mare parte din vină o poartă comportarea ta extrem de nesinceră (paranteză) dacă nu chiar frivolă (liniuţă) şi vorbesc ca unul

care a fost de prea multe ori lăsat baltă în mod grosolan de tine fără ca tu să ai măcar curtoazia de a mă anunța că ești ocupată cu altcineva (paranteză închisă și virgulă) domenii care merită a fi investigate atît de obiectul scris cît și de subiectul care scrie (virgulă) sau (virgulă) dacă preferi (virgulă) de către cel personificat ca *histoire* și personificator ca *discours* (virgulă) sau și mai simplu (virgulă) de tine și de mine (punct și virgulă) și cum sînt convins că avem cel puțin un lucru în comun (două puncte) o totală neînțelegere a motivelor pentru care prezența ta atît de absolut de reală în lumea literelor nu a primit atenția (virgulă) deși tu poate vezi în asta un compliment direct (paranteză închisă) din partea fabricilor universitare (virgulă) a structuraliștilor și deconstructiviștilor (virgulă) a semiologilor (virgulă) a marxiștilor (virgulă) a lui Moș Beșleagă șeful de catedră și a altor asemenea (virgulă) pe care o merită (punct și virgulă) și mai mult decît atît cum sînt convins că un seminar temeinic *à deux* despre subiectul persoanelor noastre va dura cam mult (virgulă) și mă simt oarecum dezavantajat că trebuie să-mi acopăr anumite părți ale trupului cu o mușama (virgulă) în vreme ce (virgulă) pe de altă parte (paranteză) cu toate că ești delicioasă și absolut divină cu degețelele tale așezate cuminți pe lira aceea cît se poate de autentică (paranteză închisă și virgulă) ești puțin (liniuță) dar poate e doar un rest al machiajului ăluia îngrozitor (liniuță) dacă nu mă înșel oleacă obosită (virgulă) după cum e și normal (virgulă) căci a fost drăguț din partea ta să vii de la așa

distanță (virgulă, sau punct și virgulă, dacă preferi) și am impresia că n-ar fi cel mai rău lucru să ne relaxăm puțin (liniuță) pur și simplu (virgulă) mă grăbesc să adaug (virgulă) ca să stăm puțin de vorbă (virgulă) desigur (punct și virgulă) și țin să adaug că patul este extrem de confortabil dacă vrei să te odihnești cîteva minute (liniuță) dar eu...

— Să știi că nu obții nimic așa!

El zîmbește:

— Mi-e teamă că n-am terminat încă.

Ea se uită lung la el, apoi se întoarce și se așază indignată pe marginea patului, cu lira alături. Încrucișîndu-și brațele la piept, rămîne cu privirea ațintită în mod ostentativ spre ceasul cu cuc.

— (Puncte-puncte) să continuăm (liniuță) dar insist asupra faptului că deși pot continua așa la nesfîrșit (virgulă) pînă cînd ai fi nevoită să te întinzi pe pat din pură sfîrșeală (virgulă) trebuie să ne înțelegem că baza formală a discuției noastre trebuie s-o constituie faptul indiscutabil că dacă te-ai fi manifestat mai devreme în textul de față de care ai atîtea obiecții (liniuță) mai ales în acea uluitoare costumație clasică (virgulă) numită dacă nu mă înșel chiton (liniuță) e aproape sigur că acea dezvoltare narativă care îți displace în mod special nu ar fi avut loc și ca atare nu am fi aici (virgulă) tu în picioare și eu în genunchi (virgulă) în această cameră de spital de-a dreptul ridicolă pe care nici măcar nu am avut răbdare să o descriu așa cum se cuvine după criteriile tradiționale (virgulă) ca să nu mai vorbesc de criteriile noului roman francez (punct și virgulă) dar (virgulă) luînd în considerare că așa ar fi trebuit să încep

(virgulă) pentru că tu eşti într-adevăr (liniuţă) şi nu vorbesc ca un (subliniat) porc misogin (liniuţă) una din cele mai de temut *allumeuses* din istoria acestei planete şi uneori îmi spun că viaţa ar fi mult mai uşoară dacă am fi cu toţii pederaşti şi vom deveni fără îndoială dacă o mai ţii mult aşa şi atunci ce te faci (liniuţă) cînd te vei trezi umblînd de colo-colo pe muntele ăla uitat de zei (virgulă) lălăind cîntările alea jalnice în dialectul vostru ionian barbar (virgulă) trăgînd de lira aia amărîtă (liniuţă) şi fiindcă veni vorba (virgulă) îţi sugerez s-o acordezi (virgulă) coarda bas e cel puţin cu un semiton mai jos (virgulă) şi mai ţin să-ţi spun că ne-ai face tuturor o favoare dacă ai ruga-o pe sora ta Euterpe sau pe Sfînta Cecilia sau în fond pe oricine ştie să cînte puţin la buzuki să-ţi dea cîteva instrucţiuni elementare în legătură cu felul în care se ţine plectrul...

De data asta a mers prea departe. Înşfăcînd lira, ea sare în picioare, scuturînd instrumentul sub nasul lui.

— Dacă n-ar fi aşa greu de fixat la loc corzile, obiectul ăsta s-ar opri taman pe capul tău ăla tîmpit. Să nu mai îndrăzneşti cumva să deschizi gura! Încă o vorbă şi s-a terminat!

O clipă, inima i se opreşte în loc: se pare că are chiar de gînd să-şi pună în practică ameninţarea, indiferent de consecinţe. Dar ea lasă lira să-i cadă din mîini.

— De patru mii de ani de cînd exist pe pămîntul ăsta n-am mai întîlnit atîta aroganţă. Şi ce blasfemie! Auzi, să spună că eu pot inspira pornografie. Niciodată n-am făcut aşa ceva. Cît

despre celălalt cuvînt la fel de dezgustător... toată lumea știe că trăsătura mea esențială este o supremă puritate feciorelnică – și te rog pentru ultima dată, nu te mai holba atîta la sînii mei!

El își duce repede privirea spre covor. Ea se uită cu luare aminte la el, apoi la liră și iar la el.

— Sînt teribil de furioasă.

El aprobă, dînd din cap.

— Jignită de moarte, așa nemuritoare cum sînt. În plus, se pare c-ai uitat a cui fiică sînt.

El ridică repede ochii spre ea, făcînd semn din cap că n-a uitat. Dar ea nu se lasă înduplecată.

— Tatăl meu e cine e și eu n-am cum să schimb asta. În fond, mă străduiesc cît pot să mă comport ca voi. Să nu fiu snoabă, să nu fiu fetița bogată care aleargă imediat la tăticu'.

Ea se uită în jos la covor cu o privire plină de reproș.

— Iar tu nu faci altceva decît să profiți de bunul meu simț și de dorința mea de a ține pasul cu istoria.

E aproape bosumflată.

— Aș vrea eu să văd dacă tu ai putea să ai cîteva milenii și în același timp să fii veșnic tînăr.

Atît cît îi permite muțenia, el încearcă să-i exprime simpatia lui sinceră. Ea îl privește iar lung, apoi, întorcîndu-se brusc, se așază pe marginea patului cu lira în poală și se apucă să traseze cu un deget nervos un desen imaginar pe unul din brațele sculptate ale instrumentului.

— De acord. Poate că, într-adevăr, Dumnezeu știe cum, dintr-un simț al răspunderii prost

înțeles ți-am inspirat fie și numai în linii generale ideea unei întîlniri de alt gen între noi doi. Dar eu am văzut în asta doar o mică și interesantă variațiune contemporană pe o temă antică. Așa, ceva pentru cititorii avizați. Nu obscenitatea aia...

Și îi arată spre capul patului.

— Credeam că vei avea cel puțin atîta minte să consulți niscaiva texte clasice.

Degetul ei se plimbă obsesiv pe gîtul de lebădă al lirei aurii.

— E-așa de nedrept. Nu sînt o prețioasă, dar e așa de umilitor. Dacă bietele mele rude află...

În glasul ei se ghicește tot mai multă amărăciune.

— Oricum, ei cred că totul nu e decît o glumă enormă. Și eu care mă bucuram că mi-a căzut poezia de dragoste atunci, la început, cînd am tras cu toții la sorți. Și mai tîrziu mi-a căzut în cîrcă și proza. Sînt nevoită să muncesc de zece ori mai mult decît toți ceilalți la un loc.

Rămîne meditînd cu tristețe la suferințele ei.

— Sigur că genul în sine se află într-o stare jalnică. Moartea romanului, auzi glumă. Păi, ar fi grozav dac-ar fi așa. Ducă-se.

Tace din nou.

— Tocmai asta nu suport în țara asta nenorocită. Iar în America e și mai rău. Francezii, cel puțin, fac tot ce le stă în putință să termine definitiv cu idioțenia asta.

El se ridică în picioare. Ea rămîne șezînd, cu capul plecat; apoi aruncă lira într-o parte.

Scoţîndu-şi coroniţa de pe cap, se apucă morocănoasă să tot tragă de ea.

— Nici nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Pe tine te doare-n cot.

El înaintează precaut, ezită, apoi se aşază pe pat lîngă ea, cu lira între ei. Ea aruncă instrumentului o privire piezişă şi amară.

— Ştiu şi eu că e dezacordată. O *detest*. Numai Dumnezeu ştie cum de s-a putut răspîndi ideea că lumea întreagă rămînea mută cînd caraghiosul ăla de verişor al meu dădea concertele alea interminabile. Ding-dong-bing-bing. Toţi cunoscuţii mei adormeau, aşa de cumplit de plicticoasă era toată chestia.

Şi continuă să tragă de coroniţă, de parcă ea ar fi vinovată pentru tot.

— Şi costumaţia asta absurdă. Să nu-ţi închipui că nu ştiu că te prefaci doar că-ţi place.

Îi aruncă o privire ostilă cu coada ochiului.

— Porc ce eşti.

Şi mai trage de un trandafiraş.

— Te urăsc.

El aşteaptă.

— Şi, oricum, îţi plăceau mai mult ţîţele negresei ăleia.

El face din cap că nu-i adevărat.

— Chiar mă mir că n-ai avut-o şi pe ea la sfîrşit. Sau şi pe mine şi pe ea în acelaşi timp.

Rupînd un alt trandafiraş din coroniţă, se apucă să-i smulgă petalele, una cîte una.

— Dezvoltată aşa cum trebuie, ar fi fost o idee cît se poate de interesantă şi de bun gust. Doar sînt o persoană rezonabilă. N-aş fi avut

nimic de obiectat la o tuşă discretă de romantism. În fond, nu pot ignora cu totul faptul că tu eşti bărbat, iar eu femeie.

Împingînd lira deoparte, el se trage mai aproape de ea.

— Să nu cumva să-ţi închipui că obţii ceva în felul ăsta.

El îi ia mîna într-a lui; ea încearcă să şi-o tragă, dar el insistă. Mîinile le rămîn împreunate pe cearşaful alb, una captivă, cealaltă temnicer. Ea le priveşte cu dispreţ, apoi întoarce capul.

— Nici chiar dacă îngenunchezi iar în faţa mea şi mă implori. Şi încă ceva: totul este strict confidenţial.

El îi strînge mîna; apoi se apropie mai mult de ea, strîngînd-o iar de mînă şi petrecîndu-şi braţul pe după umerii ei dezgoliţi. Ea nu reacţionează în nici un fel.

— Ştiu exact ce urmăreşti. N-oi fi eu muziciana familiei, dar pot să recunosc o fugă răsturnată.

El se apleacă şi o sărută pe umăr.

— Nu mai am pic de simpatie sau de afecţiune pentru tine. Nici nu-mi mai pasă, aşa sînt de obosită. Zborul pînă aici a fost al naibii de greu. Am mai avut şi rău de înălţime.

El o sărută din nou pe umăr.

— Nu-ţi pasă absolut deloc de sentimentele mele.

El îşi dă la o parte şorţul de muşama. Ea aruncă o privire rapidă spre poala lui, apoi întoarce capul.

— Cît de înfiorător de vulgar poţi fi uneori.

El încearcă să-i aducă mîna spre înfiorătoarea vulgaritate, dar ea, trăgîndu-şi mîna înapoi, îşi încrucişează iar braţele peste sîni şi rămîne cu privirea ţintă la peretele capitonat.

— Să nu crezi că n-am observat ce mutră ai făcut cînd am vorbit de puritatea mea feciorelnică. Şi asta pentru că mi s-a întîmplat de vreo două ori să fiu relaxată în prezenţa ta, neghiob ce eşti. Bănuiesc că asta ţi se pare o inconsecvenţă la fel de neghioabă. Adică, faptul că uneori îmi permit slăbiciunea omenească de a-mi contrazice reputaţia.

Privindu-i atent profilul, el se apucă să-i tragă uşurel breteaua albă a tunicii peste încîntătoarea rotunjime a umărului auriu. Dar, în clipa în care partea de sus a veşmîntului ameninţă să cadă, ea îşi lipeşte un braţ de trup.

— Şi ca să nu-ţi închipui că eşti un seducător irezistibil, ţin să-ţi amintesc că nu eşti singurul. De-a lungul vieţii, am fost despuiată de oameni plini de sensibilitate, de genii. N-o să mă las acum impresionată de un autor de literaturică erotică.

El îşi retrage mîna. Urmează cîteva clipe de tăcere. Apoi, cu ochii încă ţintă la perete, ea îşi petrece sub cot breteaua lăsată în jos.

Iar tăcere. Ea se uită mai departe spre perete.

— N-am spus că trebuie să-ţi tragi braţul.

El îşi duce braţul înapoi pe umărul ei.

— Nu că mi-ar păsa cîtuşi de puţin. Mie personal.

El netezeşte, cu mare băgare de seamă, tunica peste ceea ce o împiedică să cadă.

— Tu îţi închipui că nu ştiu nimic despre bărbaţi. Află că primul meu iubit avea mai mult sex în degetul mic de la picior decît ai tu în tot trupul ăla al tău fără haz. Mai bine zis, dacă ar fi avut un deget mic. El nu s-ar fi mulţumit doar să se uite la sînii lui Miss Grecia 1982. Mă refer la 1982 înainte de Hristos, bineînţeles.

El îşi ia mîna, lăsînd-o pe cealaltă să-i alunece în jos de pe umerii ei pînă la talia dezgolită. Trăgînd-o puţin mai aproape de el, se apleacă s-o sărute pe obraz; în zadar, ea îşi trage faţa.

— Da' el nu suferea de fixaţii de-astea infantile de transfer cu momîi negre.

El tuşeşte uşor.

— Bine, îmi retrag cuvintele. Nu avea convingeri din astea tipic masculine, de pseudo-intelectual misogin care crede că dacă fraternizează cu o negresă înseamnă că e liberal.

Urmează cîteva clipe de tăcere. Ea se uită în jos la mişcările mîinii lui drepte.

— Ba chiar mă gîndesc că ar fi o idee bună să-ţi povestesc despre el. Ca să te pun la punct.

Se mai uită cîteva clipe la mîna lui.

— Iar asta, să ştii, e o reacţie pur involuntară. Obţin acelaşi efect şi cu propriile mele mîini, spune ea, pufnind dispreţuitor. Şi sînt nevoită s-o fac adesea, dat fiind că cei mai mulţi dintre voi sînteţi atît de stupizi şi de ignoranţi.

Mîna lui se opreşte. Ea oftează enervată.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Acum, dac-ai început, continuă.

El continuă.

— Nu-nţeleg de ce bărbaţii pun aşa mare preţ pe chestia asta. Nici măcar nu-i aşa excitant cum vă-nchipuiţi voi. Nu e decît un mecanism de supravieţuire biologică. Pentru a facilita suptul.

Două, trei clipe mai tîrziu, oftînd iar, ea se lasă pe spate, sprijinindu-se în mîini.

— Zău, parc-aţi fi şoareci de laborator. Cel mai mic semnal... şi aţi şi pornit-o la trap.

Se lasă şi mai mult pe spate, sprijinindu-se în coate.

— Mozolit, muşcat. Muşcat, mozolit.

Urmează o scurtă tăcere. Brusc, se ridică şi-l împinge cît colo.

— Nu poţi face asta pînă nu-mi desfaci cingătoarea. Şi, oricum, nu urmăreşti decît să-mi distragi atenţia. De fapt, ai avea nevoie de un duş cu apă rece.

Îl plezneşte peste mînă.

— Lasă asta. E un nod tare complicat. Dacă vrei să faci şi tu ceva util odată, poţi să-nchizi uşa. Şi, fiindcă tot eşti acolo, stinge lumina.

El se îndreaptă spre uşă şi o închide peste noaptea impenetrabilă ce se întinde dincolo. În picioare lîngă pat, cu spatele dezgolit întors spre el, ea îşi desface brîul de şofran. Dar, înainte de a-şi lăsa tunica să alunece la pămînt, îi aruncă o privire peste umăr.

— Dacă nu te superi. Am avut parte de suficient voyeurism în camera asta greţoasă.

El apasă pe comutatorul de lîngă ușă. Lampa albă de deasupra patului se stinge, dar cea de deasupra ușii – al cărei comutator se află, probabil, undeva în afara încăperii – rămîne aprinsă. E semi-întuneric, ca o noapte de vară cu lună. El face cu mîinile un gest de regret.

— Ticălos ce ești. Chestia asta, acum ai scornit-o.

El neagă, tot cu un gest din mîini.

— Ba da. N-ai pomenit nici măcar o dată de asta pînă acum.

Admonestîndu-l cu o privire lungă, acuzatoare, ea se întoarce cu spatele și își scoate tunica. Acum stă cu fața spre el, ținîndu-și veșmîntul la piept, ca modelul unui pictor victorian.

— O cauți cu lumînarea. Singurul rînd ca lumea pe care l-ai scris pînă acum a fost cînd doctorița aia ți-a spus c-ar trebui să fii împăiat și expus la muzeu.

În penumbra crepusculară a încăperii, ea caută cu privirea un loc unde să-și agațe tunica; înconjurînd patul, se îndreaptă spre ceasul cu cuc din colțul camerei și o agăță de capul de căprioară aflat pe una din laturile ceasului. Fără să-l privească, se întoarce, aranjează pernele și se întinde, cu brațele încrucișate pe piept, drept în mijlocul patului. El dă să se întindă lîngă ea.

— Aa, nu. Dacă vrei, uite, ia scaunul ăla și așază-te acolo.

Și îi arată cu degetul un loc pe covor la vreo zece pași de pat.

— Măcar o dată în viața ta, ascultă și tu ce spune altul.

El aduce scaunul mai aproape de pat și se așază în locul indicat de ea, cu brațele încrucișate pe piept. Fata cu părul în stil antic se uită lung la el cu un amestec de suspiciune evidentă și resentiment; privirea i se oprește o clipă asupra unei porțiuni inferioare a trupului lui, după care se îndreaptă, disprețuitoare, spre lampa de deasupra ușii. Urmează un răstimp de tăcere, în care el nu-și poate lua ochii de la trupul ei. Și nu e un trup – acum că se arată în toată frumusețea lui – pe care să-l poți lăsa cu una cu două. Izbutește să fie în același timp cast și provocator, clasic și modern, individual și arhetipal, tandru și necruțător, prezent și trecut, real și de vis, fraged și...

Ea îl privește mînioasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita la mine ca un cățel care așteaptă un os.

El își coboară privirea.

— Spre deosebire de tine, eu mă străduiesc să gîndesc înainte de a mă apuca să povestesc ceva.

El își pleacă ochii, în semn că recunoaște.

— Ar trebui să iei discuția asta ca pe o lecție. Nu numai despre aroganța sexuală, ci și despre cum să treci la subiect simplu și rapid, fără să bați apa în piuă la nesfîrșit, cum faci tu.

Se lasă iar tăcerea, apoi ea își începe narațiunea:

— Dacă ții neapărat să afli, totul s-a întîmplat acasă. Aveam doar șaisprezece ani. Era pe-acolo un locșor, un fel de cîmpie alpină înconjurată de arbuști deși, unde mă duceam uneori singură să fac plajă. Era o zi foarte caldă, în iulie,

şi îmi scosesem tunica. O mătuşă de-a mea foarte dragă – de fapt, i-am fost mai degrabă ca o fiică decît ca o nepoată – a avut întotdeauna o predilecţie pentru naturism. Ea m-a învăţat să nu-mi fie ruşine de trupul meu. Unii zic că semăn foarte tare cu ea. Mai are ea şi alte idei, de pildă despre scăldatul în mare – fie vara, fie iarna. Dar ţie nu-ţi spune nimic asta.

Luîndu-şi braţele de la piept, ea îşi pune palmele sub cap şi rămîne aşa, privind în continuare spre lumina de deasupra uşii.

— În fine. Eram acolo, în poieniţa mea. Două privighetori cîntau prin tufişuri. Flori sălbatice, zumzet de albine, şi altele de genul ăsta. Căldura soarelui pe spatele meu tînăr. Mi s-a năzărit că m-aş putea arde prea tare. Aşa că, stînd în genunchi, m-am apucat să-mi ung pielea cu uleiul de măsline pe care îl adusesem cu mine. Nu-mi pot da seama de ce, în loc să meditez asupra principiilor naturiste în vreme ce mă ungeam, gîndul mi-a zburat spre un tînăr păstor pe care îl întîlnisem de vreo două ori, cu totul întîmplător. Îl chema Mopsus. Din pură întîmplare, ştii, în plimbările mele. Avea el un fag sub care obişnuia să lenevească în zilele fierbinţi. Cînta din fluier şi, pentru că tot ai zis că lira mea e dezacordată, ar fi trebuit să-l auzi pe el... în fine. Cu o lună înainte ca mama mea... ştii povestea cu părinţii mei?

El făcea semn din cap că da.

— Ei bine, a făcut un fix cu păstorii. După divorţ.

El dă iar din cap.

— Da' ce poţi tu să-nţelegi, bărbat fiind? Ştii, să ai doi gemeni e deja suficient de rău. Dar să ai nouă, şi să fie numai fete... Există o limită, chiar şi pentru vremea aceea.

Se uită la el, aşteptîndu-se ca el să nu fie de acord; dar chipul lui exprimă înţelegere deplină.

— Toată copilăria mea, numai asta am auzit. Eterne certuri pentru pensia alimentară. Şi nu pot spune că numai tăticu' e de vină, pentru că ea schimba avocaţii precum rochiile într-o cabină de probă. Şi, oricum, slavă Domnului, a avut de cîştigat de pe urma noastră, nouă cîte eram, cînd am crescut mari. Era ca un circ ambulant. La început eram tot timpul pe drumuri. Era mai ceva ca Rolling Stones. Şi aveam o catastrofă de manager, unchiul nostru, „muzicianul", ştii, era pede... – în fond, de asta îl şi alesese mămica; pentru el, femeile erau la fel de interesante ca anonimatul pentru un actor de cinema. Thalia şi cu mine îl porecliserăm „Tanti Polly". Thalia e singura dintre surorile mele care are simţul umorului. El îi tot dădea înainte ciupind din lira aia a lui, în vreme ce noi trebuia să ne zbînţuim în jur, cu costumaţia noastră de zile mari şi cu nişte mutre date naibii de spiritualizate şi inteligente, mă-nţelegi. Adică, ăsta era spectacolul. N-ai văzut în viaţa ta ceva mai jalnic.

El ridică sprîncenele, în semn de recunoştinţă pentru aceste preţioase informaţii privind religia greacă primitivă.

— Apollo Musagetes, ăsta era numele lui adevărat. Adică, numele de actor.

El rămîne cu gura căscată, oarecum surprins.

— De-asta m-am enervat aşa de tare cînd te-ai apucat să zici de lebede prin dumbrăvi de măslini. Ce idee. Nu eram încă pubere cînd s-au apucat să ne-mpingă în turnee. Pindul, Heliconul, toţi munţişorii amărîţi. Crede-mă, la paisprezece ani trecusem deja prin culisele tuturor templelor din Grecia. Om fi fost noi angajate sub numele de „Strălucitoarele Muze“, în realitate eram „Fetele de la Delfi“. Şi să ştii că era cam la fel de amuzant ca o partidă de remi sîmbătă seara.

El face un gest sugestiv, ca de rugăciune, în semn că-şi cere iertare.

— Porcule. În fine, cu o lună înainte, mama îl transferase de pe munte pe băiatul ăsta. Două dintre surorile mele se plînseseră că-l văzuseră făcînd ceva inadmisibil, mie nu mi s-a spus niciodată ce anume. Se pare că ceva urît în legătură cu una din oile lui. Da, exact, asta era. Aşa că a fost dat afară. Nu-mi dau seama deloc de ce mă gîndeam tocmai la el în ziua aceea.

Se lasă şi mai mult pe spate, îndoindu-şi genunchii; apoi îşi întinde în sus un picior, întorcîndu-şi şi inspectîndu-şi glezna subţire pe toate părţile, după care şi-l aduce la loc lîngă celălalt.

— De fapt... ei bine, era ceva. Cred că e mai bine să-ţi spun. Tot aşa, din pură întîmplare, cu o zi înainte ca el să fie dat afară, mă plimbam de una singură şi am trecut pe lîngă fagul lui. Era o zi îngrozitor de caldă. Am fost surprinsă că, deşi oile alea puturoase ale lui erau toate acolo, el nu

se zărea pe nicăieri. Pe urmă – doar zeii din Olimp știu de ce – mi-am adus aminte că prin apropiere era un izvor care ieșea dintr-o peșteră și forma o mică bulboană. De fapt, era bulboana noastră, o combinație de cadă și bideu pentru mine și surorile mele, dar asta n-are importanță. În fine, n-aveam nimic mai bun de făcut – căci asta se întîmpla în vremea aceea cu totul minunată cînd nu se inventaseră încă alfabetul și scrisul – pe Zeus, dac-am fi știut ce noroc pe capul nostru.

Îi aruncă o privire sumbră.

— Așa că am pornit-o spre izvor. L-am găsit acolo, scăldîndu-se. Firește că nu voiam să-l tulbur în intimitatea lui, așa că m-am strecurat după niște tufișuri.

Aruncă iar o privire spre bărbatul de pe scaun.

— Te plictisesc?

El dă din cap că nu.

— Ești sigur?

El face din cap că da.

— Aveam paisprezece ani.

El dă încă o dată din cap. Ea se întoarce pe o parte, cu fața spre el, îndoindu-și ușor genunchii. Cu mîna dreaptă netezește cearșaful.

— El ieși din Izvorul Pierian – ăsta era numele fandosit pe care Tanti Polly îl dăduse bulboanei – și se așeză pe o stîncă să se usuce. Și atunci – desigur, nu era decît un băiat simplu, de la țară. În fine, ce s-o mai lungesc, s-a apucat... cum să-ți spun, să se joace cu un alt fel de fluier. Adică, syrinx, așa-i ziceam noi. Evident, el credea că e singur. Ca să fiu sinceră, am fost

şocată. Dezgustată. Nu că n-aş mai fi văzut bărbaţi despuiaţi, că doar mai văzusem, la mătuşa-mea, în Cipru.

Îşi ridică privirea spre el:

— Ţi-am spus că locuia în Cipru?

El face din cap că nu. Ea se apucă iar să netezească cearşaful.

— În fine. De fapt, am fost întotdeauna de părere că flecuşteţele alea blegi ale lor sînt de-a dreptul ridicole. Şi blana aia oribilă din jur. Nu-nţeleg de ce, dacă îşi rădeau barba în fiecare zi, nu se puteau rade şi acolo. Cum de nu observaseră că mătuşa mea, prietenele ei şi cu mine eram mult mai atrăgătoare.

Îşi ridică iar ochii spre el.

— Sper că tu ai observat. El zîmbeşte, dînd din cap.

— Ea detestă tot ce strică formele fireşti. Din considerente pur estetice.

El face un gest cu palmele deschise.

— Îmi închipui că ţie şi asta ţi se pare a fi o trăznaie de-a mea.

El neagă, dar de data asta cu o umbră de ironie în gestul cu care ridică din umeri: o îndoială ascunsă căreia i se împotriveşte dorinţa politicoasă de a nu o contrazice. Ea observă cu luare aminte expresia amabilă a feţei lui, apoi se ridică, sprijinindu-se într-un braţ.

— E vorba de un criteriu sculptural. Ştii, mătuşa mea e prietenă cu o mulţime de artişti senzaţionali. Şi ei toţi sînt de aceeaşi părere.

El face acelaşi gest cu palmele deschise.

— Nu e vorba numai de aspectul vizual. Mai e şi aspectul plastic.

El face semn din cap că e de acord. Ea îl priveşte lung.

— Chiar crezi că e o trăznaie, nu?

El îi zîmbeşte uşor jenat, apoi se uită în jos. Ea continuă să-l privească, uşor încruntată, preţ de cîteva clipe, apoi se ridică şi îngenunchează pe pat, cu faţa spre el şi cu pulpele strîns lipite.

— Ascultă, să nu-ţi închipui că te-am iertat şi să nu cumva să-ţi treacă prin cap cine ştie ce idei, dar pentru că ăsta e un seminar şi pentru că ai aerul că nu pricepi ce vreau să spun, îţi dau voie să inspectezi rapid... cel de-al doilea aspect pe care l-am menţionat.

Ducîndu-şi mîinile spre poală, trasează cu degetul două linii.

— Uite, astea au primit numele mătuşii mele; „Gropiţele Afroditei".

Se uită spre el.

— Aşa o chema.

El dă din cap. Ea îşi duce mîinile la spate, cu privirile aţintite asupra peretelui din spatele lui, ca o şcolăriţă care aşteaptă să i se înmîneze un premiu. El se scoală, se îndreaptă spre pat şi se aşază lîngă ea, apoi îşi trece gingaş vîrful degetelor peste aspectul plastic.

— Ştii, folosesc un depilator special. Vegetal. Îl face un omuleţ din Ktima. În apropiere de locuinţa mătuşii mele.

Tăcere. Pe neaşteptate, luîndu-şi o mînă de la spate, îl împinge cît colo.

— Te-am invitat să apreciezi forma *exterioară*. Din punct de vedere exclusiv artistic. Ești mai rău decît un copil. Este absolut imposibil să discut serios cu tine.

Întorcîndu-se, își reia poziția inițială, cu brațele pe piept și spatele sprijinit în perne.

— Porc ce ești.

Cu vîrful piciorului, îi indică un loc pe pat.

— Hai, vino aici. Dacă ții cu tot dinadinsul. Da' ține-ți mîinile acasă.

El se așază pe marginea patului, se apleacă, se ridică iar, uitîndu-se drept în ochii ei negri.

— Ești un pervers.

El se trage cîțiva centimetri mai aproape de ea.

— Nu-ți poate da omul un deget.

El îi petrece un braț după mijloc.

Ea ridică o mînă, încercînd să-l țină la distanță.

— Faptul că n-am haine pe mine nu-nseamnă că trebuie să te comporți ca omul din Neanderthal. Am încercat să-ți sugerez o analogie cu symposion-ul clasic. Dacă ai putut născoci o lampă cu neon care înainte nu era, de ce naiba nu poți să faci încă un pat sau o canapea în stil antic, nu-nțeleg.

El îi zîmbește. Ea e furioasă la culme.

— Sînt bărbați care-ar fi în stare să-și taie un braț ca s-audă episodul ăsta din autobiografia mea. De ce te-oi fi ales tocmai pe tine, nu știu. Mă gîndesc chiar să renunț.

El așteaptă.

— Aş face-o, da' mi-e teamă c-o să-ncepi să umbli cu vorba cum că în ultimul moment am dat bir cu fugiţii. Atîta aştepţi.

Priveşte dincolo de el.

— Oricum, acum nu mai scapi, va trebui s-asculţi pînă la capăt.

Îşi strînge braţele la piept, apoi continuă, evitîndu-i privirea:

— Mai tîrziu, mi-am dat seama că iniţierea mea vizuală s-a produs sub conducerea unui tînăr mascul excepţional de dotat. Într-un fel cît se poate de ciudat, dezgustul pe care îl simţisem la început s-a transformat într-un soi de milă. Semăna oarecum cu tine. Un narçisist atît de desăvîrşit, că trecea dincolo de limitele normale. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea. Sînt prea miloasă cu nebunii. În fine. Pînă la urmă, m-am gîndit să mă duc la el şi să-l rog să fie mai blînd cu el însuşi. Făcea nişte lucruri aşa ciudate şi brutale. Am crezut că e supărat pe obiectul acela. Bineînţeles că nu m-am dus, eram prea sfioasă. N-aveam decît treisprezece ani. Pe urmă am şters-o, încercînd să pretind că nu se întîmplase nimic. Dar am avut întotdeauna o imaginaţie bogată. Ştii, reţin o mulţime de imagini.

Se opreşte.

— Bine, da' nici n-asculţi.

El îşi ridică privirile şi dă din cap.

— Dacă-ţi închipui că ce faci acolo îmi dă cea mai mică... uuf, nu ştiu, gata, renunţ.

Îşi ridică genunchiul drept.

— Copiii, probabil... hai, dă-i mai departe. Treizeci de secunde pauză.

Îşi duce iar mîinile după ceafă şi, lăsîndu-şi resemnată capul pe pernă, rămîne cu privirea în tavan, apoi închide ochii. La capătul celor treizeci de secunde, profitînd de faptul că ea stă cu ochii închişi, el porneşte să-i sărute frumosul trup grecesc de jos pînă la gîtul care nu are alt rival decît pe cel al reginei Nefertiti; dar, cum se apleacă să-i sărute buzele, ea îl prinde de umeri şi-l împinge cît colo.

— Ţi-am spus o dată că NU.

El rămîne aplecat deasupra ei. Ea se afundă şi mai mult în perne, încercînd, parcă, să scape de el, şi se uită mînioasă drept în ochii lui.

— Să nu-ţi închipui cumva că în felul ăsta mă-mpiedici să spun ce am de spus.

El dă iar din cap.

— Dacă, prin cine ştie ce minune, în mintea aia a ta mai încape şi altceva în afară de obsesia ta unică, atunci poate îţi aduci aminte că toată povestea asta a început în poeniţa mea.

El aprobă, dînd din cap.

— Ca să fiu foarte sinceră, după ce m-am uns bine cu pomadă, m-am întins pe burtă, aşa, nevinovat, cum stau şcolăriţele.

Nu-l slăbeşte din ochi.

— Dacă-ţi poţi imagina scena. Cît de neajutorată eram, cît de expusă.

El se uită pieziş, încruntîndu-se.

— Dumnezeule, eşti imposibil. Întocmai ca toţi ceilalţi din epoca asta. Pentru voi, cuvintele nu sînt decît un fel de mişmaş fad. Nu e real decît ce vedeţi la televizor.

El ridică din umeri, victimă a destinului şi a istoriei. Ea ezită, suspină, apoi se întoarce pe burtă, cu un obraz pe pernă.

— Poftim, acum poate-ncepi să ai o idee mai clară. De fapt, mai era ceva. Printr-un concurs de împrejurări cît se poate de nefericit, era un smoc de iarbă chiar sub mine şi încercam să-l netezesc mişcînd din şolduri. Îmi dau seama acum că, în mod inconştient, mă expuneam unor interpretări eronate.

Urmează o tăcere, întreruptă doar de un alt suspin de nerăbdare al naratoarei, care, apoi, continuă:

— S-a strecurat în spatele meu prin tufişuri. Ăştia sînt cu toţii nişte brute viclene. Şi mai au ceva şi mai rău: citesc gîndurile altora telepatic. Asta le vine probabil de la natura lor pe jumătate animalică. Aşa că nu numai c-a văzut ce făceam, da' cred c-a ghicit şi la ce mă gîndeam. Pe urmă, într-un moment cît se poate de... jenant, cînd păstorul imaginar tocmai îmi făcea un lucru pe care sînt prea pudică pentru a-l descrie, şi pe care, bineînţeles, nu l-aş fi permis în realitate, spre oroarea mea, am simţit trupul păros al vandalului şi... încă ceva, lăsîndu-se deasupra popoului meu bine uns cu ulei de măsline.

Urmează o tăcere.

— Zău, chiar trebuie să interpretezi totul aşa literal?

El o sărută pe ceafă.

— Am vrut să ţip, să mă zbat. Dar ştiam c-ar fi degeaba. N-aveam încotro: sau mă lăsam pradă dorinţei lui, sau mă omora. De fapt, n-a fost

deloc violent. E-adevărat, m-a muşcat pe gît, da' doar aşa, în glumă. Pe urmă a-nceput să şoptească tot felul de chestii. Nişte perversităţi toate, da' m-am forţat să le-ascult. Despre alte femei, alte fete – ba chiar, spre marea mea uimire, despre una din surorile mele, cea mare, care, culmea, făcuse atîta tărăboi în legătură cu păstorul. Atunci mi-am dat seama cît de ipocrită poate fi. Dac-ar şti istoricii... da' în fine, ce importanţă are?

Face o scurtă pauză.

— De fapt, n-a trecut mult şi nu mi s-a mai părut chiar aşa de groaznic cum mă aşteptam. Avea o piele frumoasă, cafenie, iar partea aia blănoasă a trupului lui era mult mai agreabilă decît ţi-ai putea închipui. Nu era deloc aspră. Dimpotrivă, era ca mohairul. Sau ca lîna de angora.

Mai face o scurtă pauză.

— Şi nici nu m-a strivit sub greutatea lui.

Ascultătorul ei se ridică puţin deasupra ei. Ea îşi întoarce faţa spre el, privindu-l neîncrezător cu coada ochiului.

— Şi nu mi-a făcut nici ce-ţi trece ţie prin mintea aia supraînfierbîntată. De fapt, a avut chiar bunul simţ să mă întoarcă cu faţa în sus.

Cîteva clipe mai tîrziu, îşi reia povestirea, uitîndu-se drept în ochii lui:

— N-am mai opus rezistenţă. Eram deja ca ceara în mîinile lui. Nu mai puteam decît să mă uit pierdută în ochii lui lascivi, libidinoşi. Dacă-ţi poţi imagina.

El zîmbeşte, uitîndu-se în ochii ei cei negri şi dă din cap, încuviinţînd.

— Nu-i glumă.

El aprobă iar cu un semn din cap.

— M-a făcut să-mi desfac picioarele... M-am împotrivit puțin, dar el era prea puternic, prea excitat.

Închide ochii.

— Îl mai simt și acum.

Rămîne iar tăcută cîteva clipe, apoi deschide ochii, privindu-l drept în față. Gleznele ei se încolăcesc peste picioarele lui.

— A fost oribil: posesiune fizică, pur și simplu. Mințișoara mea fragedă de unsprezece ani era revoltată. Am detestat fiecare clipită din tot episodul ăla de viol abominabil. Și am hotărît că n-o să-l iert niciodată. Nici pe el, nici pe toți ceilalți bărbați. Am jurat că, de atunci încolo, să duc un război neînduplecat, cu arma-n mînă, împotriva sexului masculin. Să chinui și să zdrobesc pe orice bărbat care mi-ar ieși în cale. Oo, sigur, i-am lăsat pe toți să creadă că mă prăpădesc după dezmierdările, sărutările și mîinile lor drăgăstoase. Dar în adîncul meu am rămas, chiar cînd am fost dezvirginată, fecioară.

Îl privește solemn.

— Îți interzic să sufli vreodată o vorbă despre ce ți-am spus acum.

El dă din cap, încuviințînd: niciodată.

— I-am povestit unuia odată, ca o proastă ce sînt.

El se arătă surprins.

— Și bineînțeles că, la prima ocazie, și-a dat drumu' la gură. Bineînțeles, povestind totul din punct de vedere misogin. Doar era povestea

mea; poți spune orice despre mine, dar nu-s un duet de nimfe imbecile scornit de un poetaş franțuz în după-amiaza lui liberă.

Tace, apoi continuă:

— Iar cei prezenți să ia aminte. Şi dacă te-ntrebi de ce-a făcut din mine două, ei bine, află că era beat mort. Ca de obicei. Îl chema Verlaine.

El dă rapid din cap.

— Nu ştiu, ceva de genul ăsta. Unu' de-aceeaşi teapă.

El încearcă să mimeze din buze silabele corecte. Ea se uită lung la el.

— Te dor brațele? Păi, trebuia să te gîndeşti puțin înainte de-a o avea pe doctorița aia caraghioasă-n aceeaşi poziție. Eşti la fel ca toți pornografii ăilalți. Cînd e vorba de plăcerea înălțimii sale, realismul se poate duce la plimbare.

Se uită la buzele lui, apoi îl priveşte iar în ochi.

— Pe bune, începi să fii mai antipatic mut decît atunci cînd vorbeşti. Hai, poți vorbi. Dacă ții neapărat.

Dar continuă înainte ca el să apuce să scoată o vorbă:

— Şi să nu-ți închipui că dimensiunea carnală a acestei conversații are ceva de-a face cu părerea pe care realmente o am despre tine. Sau cu dezgustul meu metaforic pentru tot ceea ce reprezentați tu şi toți ceilalți bărbați la un loc. Şi să nu-ți imaginezi că n-am fost tot timpul conştientă de manevrele evidente pe care le-ai făcut ca să mă aduci în poziția asta.

Gleznele ei se înşurubează şi mai strîns pe şalele lui, iar ea toată alunecă şi mai jos sub el.

— Dacă vrei să ştii, nu-mi place deloc. Şi cred că nici ţie. Sînt convinsă că ai prefera o discuţie plicticoasă despre parametrii structurilor narative în romanul contemporan.

— Fie-ţi milă. Mă ucide durerea din braţe.

— N-ai decît să te sprijini în coate. Da' atît.

El stă cu faţa chiar deasupra ei.

— Vreau să te sărut.

— Păi, mai trebuie s-aştepţi. N-am terminat încă povestea de pe munte. Poftim, am uitat unde rămăsesem.

— La cum ai fost dezvirginată într-o după-amiază. De un faun.

— Ăştia nu sînt ca bărbaţii obişnuiţi. Sînt tetrorhizi, dacă ţii să afli. Adică, pot s-o facă la nesfîrşit. Ceea ce el a şi făcut.

— Şi de fiecare dată în acelaşi fel?

— Nu, bineînţeles că nu. Am trecut prin tot alfabetul.

— Bine, da' tocmai ai zis că nu fusese încă...

— Dacă ar fi fost inventat.

— De douăzeci şi şase de ori?

— Trezeşte-te. Sîntem în Grecia.

— Douăzeci şi patru?

— Plus cîţiva diftongi.

— Pe ăştia nu prea ştiu de unde să-i iau. În contextul respectiv.

— Păi, nici nu-i nevoie. Ce vreau să spun este că, în ciuda umilinţei şi-a furiei mele şi tot

restu', a trebuit să recunosc că era un amant grozav. Grozav de imaginativ. Adică exact ceea ce tu nu eşti.

— Asta nu-i fair.

— Tu n-ai cum să ştii. De fiecare dată credeam că-i ultima dată. Dar găsea întotdeauna cum să mă excite din nou. M-a făcut să vreau să fiu ca el, o sălbăticiune. Totul a continuat ore-ntregi... şi iarăşi ore-ntregi. Am pierdut complet noţiunea timpului. De la sigma încolo, nu prea am mai putut face mare lucru, într-atît eram de epuizată. Da' nu-mi păsa. N-aş fi avut nimic împotrivă să ne-ntoarcem iar la alfa. Cu el.

Tace.

— Asta-i tot?

— Nici n-ai ascultat.

— Ba cum să nu.

— Dac-ai fi ascultat, n-ai zice doar „asta-i tot" în felul ăsta odios de ironic. Dimpotrivă, ţi-ai cere scuze pentru c-ai avut tupeul să crezi că imaginaţia aia puţintică a ta poate să egaleze un eveniment real cum e ăsta.

El trasează cu un deget conturul buzelor ei.

— Cred c-ai fost o fenomenală fecioară de unsprezece ani.

— Nu folosisem tot uleiul de măsline, dacă vrei să ştii.

El îi dă un bobîrnac peste nas:

— Asta-i o ciupitură flagrantă din Carmina Priapea.

— Întîmplător, această experienţă a mea unică şi devastatoare este anterioară cu cel puţin

două mii de ani acelei uriașe colecții de obscenități.

— Nu cred decît partea aia cu tine stînd lungită pe burtă.

Ea lasă să se scurgă cîteva clipe; și, cu cît el zîmbește mai amuzat, cu atît – ca să spun așa – ea zîmbește mai puțin.

— Adică, ce vrei să spui, c-am inventat restul?

Amuzat, el îi mai dă un bobîrnac peste nas.

— Știi și tu la fel de bine ca mine că nu există satiri decît în mituri.

Ochii i se contractă abia perceptibil, cu irișii negri parcă și mai întunecați.

— Da?

— Da, spune el, zîmbind mereu.

— Mă apeși pe sîni.

Cu un oftat, el se ridică puțin deasupra ei. Îi simte picioarele slăbindu-și strînsoarea la spate. Pe urmă, ea își încrucișează brațele la piept și rămîne uitîndu-se lung la el. Un nor a trecut parcă peste ea, o schimbare bruscă de fază a avut loc. Dar el continuă să zîmbească.

— Te ador cînd te prefaci furioasă.

— Păi, chiar sînt furioasă.

— Ei, hai, e doar o glumă.

— Adică, vrei să spui că nu crezi nici un cuvințel din tot ce ți-am spus? Asta vrei să spui?

— Gata, am vorbit destul.

— Vreau un răspuns.

— Ei, hai.

— Da' nu mai folosi atîta clişeul ăsta stupid, spuse ea cu o totală lipsă de umor. Crezi sau nu crezi ce ţi-am povestit?

— Metaforic vorbind.

Ea se uită cu răceală în sus la el.

— Adică, acum asta vrei, nu?

El nu mai zîmbeşte:

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Adică, adevărul gol-goluţ, nu?

— Ştii foarte bine de ce ţi s-a dat literatura. Nu pentru c-ai tras beţişorul cel mai scurt, ci pentru că ştii să minţi mai bine decît toate celelalte surori ale tale la un loc.

— Care surori? N-am nici un fel de surori.

— Bine, bine. Adică, nu te cheamă Erato şi...

— Nu, nu mă cheamă Erato! Şi ai perfectă dreptate. Sigur că satiri nu există decît în mitologie. Sigur că scena aia grotescă n-a avut loc niciodată. Mai ales că nu era vorba de un singur personaj mitologic, ci de două.

El se uită lung la ea; ea îi răspunde cu o privire aprigă.

— Adică, ce vrea să-nsemne asta?

— Mă refer la comportamentul tău dezgustător, tipic masculin, asta-nseamnă. Şi hai să-ţi spun eu ce e un satir modern. E unu' care inventează pe hîrtie o femeie pe care poate s-o forţeze să spună şi să facă lucruri pe care, în realitate, o femeie întreagă la minte nu le-ar spune şi nu le-ar face niciodată.

— Nu-nţeleg ce vrei să...

— Pînă acum, m-am dat peste cap ca să mă comport așa cum vrei tu. Adică atît cît am putut de bine fără să mi se facă greață. Și, drept răsplată, la sfîrșit se face mișto de mine.

— Erato!

— Nu fi caraghios. Cum pot să fiu Erato, cînd ea n-a existat niciodată? Și chiar dacă ar fi existat, chiar crezi că s-ar fi apropiat fie și la zece ani lumină de încăperea asta hidoasă și că, în plus, s-ar fi dezbrăcat, lăsîndu-te s-o... ei, hai să fim serioși. Ești un copil.

— Atunci cine dracu' te-oi fi crezînd?

— Nu mă cred, sînt. Încă una din nefericitele creaturi imaginare pe care mintea ta bolnavă încearcă să le scornească din neant.

Își întoarce fața.

— Pentru Dumnezeu, trage-i tare și termină odată cu povestea asta. După aia poți să mă arunci pe foc.

El se uită lung la profilul de pe pernă.

— Creaturile imaginare n-au nici un cuvînt de spus. O să dureze exact cît o să vreau eu. Adică, exact pînă ce termin.

— Credeam că bărbații ca tine au dispărut o dată cu Imperiul otoman.

— Ba poate chiar mai mult. În fond, ești o creatură imaginară.

Ea îi aruncă iar o privire mînioasă:

— Par reală numai pentru că tu ții la ideea asta grețoasă cum că personajul total ireal pe care se presupune că îl joc trebuie să pară real. De fapt, persoana reală în situația asta ar evita orice referire la acest subiect, mai ales că, în primul

rînd, nu s-ar fi lăsat adusă în situaţia asta. Dacă ar fi avut de ales. Dar n-are. Pentru că nu e reală.

Întinzîndu-şi gîtul, îşi clătină capul către el:

— Asta ai făcut întotdeauna: ai alergat după propriile tale născociri.

— Foarte nostim. Şi cum de ştii ce-am făcut eu întotdeauna?

— Păi, nu ştiu.

— Bine, da' tocmai...

Ea îşi întoarce iar faţa într-o parte.

— Tot ce fac este să spun ca un papagal replicile pe care le scrii pentru mine. Sînt ale tale, nu ale mele.

— Pe naiba.

Dezgustată, ea rămîne cu faţa întoarsă.

— Deci eşti doar cuvinte? Ceară în mîinile mele?

— Aş fi zis mai degrabă plastilină de doi bani. Mi se pare mai corect.

El respiră adînc:

— Fără umbră de voinţă?

— Păi, dac-aş fi avut, aş fi părăsit încăperea asta de mult.

— Adică, pot să-ţi fac orice şi tu rămîi întinsă acolo?

— Ha, ha, n-ai tu norocul ăsta, zice ea, pufnind. Ştiind ce viziuni putrede de harem îţi umblă mereu prin minte, m-ai face să mă zvîrcolesc şi să te aţîţ.

El atacă:

— Da' cum de ştii ce-mi umblă prin minte?

— „Știi“ este o absurditate epistemologică în împrejurările de față.

— Ce-are a face? Doar tu ai folosit cuvîntul ăsta.

— Pentru că totul se repetă cu atîta lipsă de finețe, încît nu trebuie să-i cazi victimă decît preț de cîteva pagini pentru a bănui cum va funcționa întotdeauna mecanismul.

— Și cum naiba poate un harem să fie putred?

— Ar trebui să-ncerci să trăiești într-unul, nu doar să fii proprietarul unuia.

El se uită lung în jos la ea:

— Nu de la mine-ți vin toate cuvintele astea.

— Păi, nici moartă n-aș vrea să mă surprindă cineva în dialogurile tale. Dac-aș avea de ales. Dar n-am.

— Dacă vrei să știi, află că de fapt vorbești exact așa cum vrei. *Id est*, exact ca o mică creatură parșivă, directă ca o linie în unghi drept și castă ca o dansatoare de go-go.

— Mersi.

— Să știi că pe mine nu mă păcălești. Este exact genul de situație care-ți place. Apari din senin și, de la primul cuvînt, faci obstrucție cu bună știință. Ba mai mult, o faci deliberat. Nu-i așa?

— Dacă așa spui tu. Adică, dacă mă pui să spun: „dacă așa spui tu“. După toate aparențele, asta vrei.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— În sfîrșit vorbește firesc.

— Consider că am dreptul la un răspuns ca lumea.

— Atunci de ce nu inventezi unul?

— Ăsta nu-i un răspuns ca lumea.

Ea dă din umeri:

— Atunci mai încearcă. Doar tu ești stăpînul aici.

El se uită furios la fața ei întoarsă. Urmează o tăcere, apoi el continuă:

— Te-am prins.

— Cu ce?

— Păi, ți-am cerut să faci ceva și tu n-ai făcut.

— Doar nu pot să-ți citesc gîndurile. Nu sînt decît o biată păpușă gonflabilă.

— Bun. Acum vreau ca păpușa gonflabilă să-mi spună că mă iubește. La nebunie. Chiar acum.

— Te iubesc. La nebunie.

— Nu așa. Cu sentiment. *Con amore.*

— Nu cred că sînt în stare.

— Ia uită-te.

Ea se uită la el cu dispreț.

— Nu-i vina mea că sînt sclava programată a tuturor emoțiilor tîmpite pe care le-ai creat. Toată gama de așa-zise sentimente feminine pe care le-ai cîrpăcit pentru mine. Și ce să mai spun de personajul *tău.* Observ că nu s-a rostit o vorbă despre statutul său cît se poate de dubios. Mă-ntreb în fond cine trage sforile pentru *el.*

— Eu. Eu sînt eu. Nu fi caraghioasă.

Ea îi zîmbește sarcastic, apoi se uită în altă parte.

— Dumnezeule, ce naiv poți fi.

— Tu ești naivă. Cum aș putea să-l fac pe propriul meu personaj să sugereze cum că n-aș fi eu?

— Atunci de ce apare ca „el“ invariabil? Ce încerci să ascunzi?

El rămîne tăcut cîteva clipe.

— Ascultă, n-am de gînd să mă las dus de nas cu tot felul de istorioare irelevante. Crezi că scapi fără să-mi explici de ce nu faci ce ți-am cerut.

— Aș putea mima. Dacă m-apuc să te strîng în brațe și să gem e bine?

— Nu, nu e.

— Bine, atunci sugerez ca personajul tău să încerce. Fă-l pe *el* să-mi spună că mă iubește la nebunie.

Ea își întoarce fața într-o parte pe pernă.

— Aștept.

— Știu care-i problema ta. Ești un exemplu clasic de *trouble fête*. Cum începe să-ți placă o situație, cum te simți vinovată. Și-atunci îi dai cu toate tîmpeniile astea despre realitate și non-realitate.

— În locul tău, n-aș aduce vorba despre asta.

— Adică, ce vrei să spui?

— Dumnezeule, cînd mă gîndesc, în zilele noastre, în epoca noastră... e de-a dreptul jalnic. Lumea e plină de confruntări masculin-feminin a căror explorare în domeniul ficțiunii subîntinde o funcție sociologică viabilă... Muze... auzi. Hristoase. E atît de jenant. De parcă o femeie

existînd de-adevăratelea în zilele noastre ar putea vorbi în stilul ăsta revoltător de basm, cu sfioşenia asta castă, despre păstori şi fluiere şi ...

— Cînd o femeie vorbeşte despre explorări în domeniul ficţiunii care subîntind funcţii sociologice viabile e la fel de rău.

— Păi, da, sigur, ce urît din partea noastră. Să arătăm că putem chiar gîndi. Ce mai poate urma după asta?

— Cu cîtă sadică răutate încalci toate regulile.

Ea se întoarce spre el, furioasă.

— Regulile *tale*!

— Bine. Regulile *mele*.

Ea îşi întoarce iar faţa.

— Sînt sătulă de ele pînă peste cap. M-am săturat să mă tot prefac că exist într-un fel în care n-aş putea nicidecum exista vreodată.

— La naiba, da' pentru mine exişti, oricum. Aşa cum eşti.

— Heil Hitler.

— Cum vrei. Şi dacă vrei, aşa, de dragul de a te contrazice: Hitler susţine că exişti. Aşa cum eşti.

— N-are cum. Pentru a exista, trebuie să ai cîteva libertăţi fundamentale.

— Dacă ţii neapărat să ştii, dac-ar mai fi cineva aici, te-ar considera foarte reală în clipa de faţă. Şi încă ce reală.

— Iar dacă tu ţii neapărat să ştii, părerea mea este că eşti bărbatul cel mai stîngaci, mai dezagreabil şi mai necinstit cu care m-am culcat vreodată.

— Poftim, ăsta-i un exemplu perfect de logică feminină prostească. Întîi, nu exişti. Pe urmă, te-ai culcat cu un şir nesfîrşit de bărbaţi. Ei, hai, hotărăşte-te odată – cum e, pentru Dumnezeu?

— Sînt perfect capabilă să fac genul de comparaţie pe care l-aş fi putut face dacă aş fi existat cu adevărat aşa cum sînt de fapt. Dacă aş fi.

— Nu poţi să nu exişti şi să fii aşa cum eşti de fapt în acelaşi timp. Sînt două afirmaţii care se contrazic reciproc.

— Aha. Adică acum nu mai am nici imaginaţie.

— Dumnezeule mare. Gata, mă dau bătut.

— Adică, nu sînt nici măcar lăsată să mă gîndesc la cum aş fi putut fi dacă n-aş fi avut neşansa să fiu creată de tine. Nu mi se permite să mă gîndesc la toţi acei artişti plini de înţelegere, inteligenţă şi bun gust care m-ar fi putut inventa înaintea ta. Nu, eu trebuia să aleg mărul putred, cîrpaciul înnăscut, taurul din magazinul de porţelanuri, individul care nici într-un miliard de ani n-ar putea să-mi aprecieze delicateţea şi rafinamentul.

— Nerecunoscătoare... fără mine n-ai fi nimic!

— Doamne, mai bine-aş fi fost nimic. Din cauza ta, sînt mai rău decît nimic.

Se uită la el lung, cu dispreţ.

— Adevărul simplu şi cinstit e că nu eşti în stare să-mi evaluezi potenţialul.

Îşi întoarce privirile.

— Bănuiesc că nu-i vina ta. Avînd în vedere lipsa ta de dotare tehnică, nu văd cum ai putea.

— Adică, ce vrei să spui? Cum adică, lipsa mea de dotare tehnică?

— Este evident că a scăpat observației tale, dar nu ar fi scăpat nici unei biete terțe persoane care ar fi fost obligată să asiste la toate astea, că sîntem angajați într-o scenă ale cărei conotații erotice sînt ridicol de inadecvate.

— Aa, există un remediu rapid pentru asta.

El se trage brusc îndărăt, sculîndu-se de pe pat; se întoarce lîngă scaun și, așezîndu-se picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept, se apucă să studieze atent peretele din fața lui. Ea îi aruncă o privire de furie reținută, apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot și se întoarce cu spatele la el. Urmează un răstimp de tăcere. În cele din urmă, ea deschide vorba, cu voce joasă, monotonă:

— Dacă nu cer prea mult, mă întreb dacă te-ar deranja să inventezi ceva practic de data asta. Să zicem, niște haine pentru mine. Aș vrea să mă îmbrac și să plec. Orice. Fie și un capot.

— Mai întîi, am ceva de spus.

— Tot ce era de spus s-a spus. *Ad nauseam.*

— Ba nu, nu s-a spus.

Tînăra femeie despuiată oftează ușurel, apoi, într-un gest de resemnare în fața soartei dure, își pune palma încleștată pe șold, cu cotul în sus. El se uită lung la spinarea ei, apoi spune, cu o voce mai calmă:

— Admit că am făcut o eroare majoră. Nu în ceea ce te priveşte, ci în legătură cu ea. Bun, să zicem că nu există în sensul realităţii istorice ori ştiinţifice. Dar, cum ai o minte atît de subtilă, sînt convins că vei fi de acord cu mine că a dobîndit un fel de existenţă apostrofică, prosopopeică.

— Da, mergi mai departe. Dar, te rog, nu mai vorbi ca un dicţionar.

El respiră adînc.

— Dar, cum ea nu există, şi pentru că sîntem de acord amîndoi că tu nu eşti ea, pot vorbi deschis. Greşeala mea a fost, dacă ea ar exista, să dau unei căţele bătrîne imorale şi insistente ca ea înfăţişarea cel puţin aparent atrăgătoare a unei fete ca tine. Adică, în fond, ce ar fi ea acum – dacă ar fi existat cu adevărat? Ar fi o noapte toridă pentru toţi condeierii de duzină, o pereche de picioare veşnic desfăcute de patru mii de ani încoace. Ar fi trebuit să fac din ea o zgripţuroaică sifilitică. Cel puţin, asta ar fi mai aproape de adevăr. Eşti de acord?

— Gata?

— În plus, ar trebui – dacă ar exista – să facă puţină prospectare de piaţă. Să bată puţin pe la uşi. „Bună. Numele meu este Erato. Vînd inspiraţie cu plata în rate. V-ar interesa un epitalam? Doriţi să vă prezint gama noastră de alcaice personalizate la preţ redus?" Şi i-ar rîde toţi în nas. Sau mai degrabă ar zice c-a scăpat de la casa de nebuni din cartier.

Aruncă o privire spinării întoarse spre el.

— Oricum, tot ce ştie ea să facă se face azi pe calculator şi prin procesare de text, şi de

cincizeci de ori mai bine. Aproape că mi-e milă de ea, biată vacă bătrînă şi sterilă. Dac-ar exista.

E rîndul fetei întinse pe pat să respire adînc. Dar rămîne privind în tăcere un colţ al încăperii.

— Nu trebuie decît să mă uit la tine, întinsă acolo în poza asta de Venus de Rokesby, ca să-mi dau seama ce ridicol e. Mai mult ca sigur că acum n-ar fi decît o hoaşcă înfofolită într-un pardesiu, cotrobăind prin lăzile de gunoi şi vorbind de una singură... dac-ar exista.

Această încheiere oarecum bruscă (sau aposiopeză, cum se mai numeşte) este cauzată de o mişcare anterioară a siluetei de pe pat. Auzind de Venus de Rokesby, s-a întors şi s-a ridicat în capul oaselor. Acum, cu braţele încrucişate la piept, se utită la bărbatul de pe scaun cu buzele strînse şi cu ochii duri ca piatra de obisidan.

— Acum ai terminat?

— Da.

— Pariez că ar dori chiar să fie o hoaşcă zdrenţuită. Atunci cel puţin s-ar putea retrage. Undeva unde nu există bărbaţi.

— Dar asta n-are nici o importanţă, nu? Pentru că, în fond, nici ea nu există.

— Eu vorbesc din perspectiva premizei tale.

— Care e ridicol de ipotetică.

— Şi tipic misogină.

El îşi dă capul pe spate, examinîndu-şi degetele răsfirate ale unui picior.

— Sînt surprins să te aud vorbind astfel.

— Adică luînd apărarea sexului meu?

— Păi, dacă ea există, dar nu este de față, asta vrea să-nsemne că-ți lasă ție de făcut toată treaba murdară. Trupul tău este cel care trebuie să îndure experiența vulgară și umilitoare de a trebui să satisfacă trupul meu. Ceea ce nu face din ea nimic mai mult decît o codoașă. Nu?

— Observ că, în mod caracteristic, lași în afara discuției contextul istoric.

— Nu sînt sigur că-mi place elementul pur teoretic pe care îl introduci.

— Spre deosebire de tine, eu am din întîmplare o capacitate considerabilă de empatie. Nu fac altceva decît să mă pun în situația ei existențială.

— Dacă ar exista.

Ea își ridică ochii spre tavan.

— Parcă ne-am înțeles că purtăm o discuție total abstractă și ireală. Esențialmente, e în aceeași categorie cu vechea dispută scolastică privitoare la numărul de îngeri care pot juca șotronul pe vîrful unui ac.

El face un gest cu palmele deschise:

— Ai cuvîntul.

Ea se uită lung la el.

— Presupun că nu ți-a trecut niciodată prin minte ce îngrozitor ar fi pentru ea, dacă ar exista, să fie nevoită să joace un rol și să îndeplinească o funcție care ignoră toate legile firești ale biologiei. De una singură. Fără ajutor din afară, fără o zi liberă. Nevoită să îmbrace cînd o costumație, cînd alta. Plictisul de nedescris. Monotonia. Schizofrenia. Să fie zilnic desfigurată în mințile oameni-

lor, neînțeleasă, travestită, degradată. Și fără un cuvînt de recunoștință. Fără...

— Ia stai puțin. Dar...

Ea ridică tonul.

— Fără puțină considerație pentru ea ca persoană, numai pentru ce poate da. Nici un pic de considerație pentru sentimentele ei. Nimeni nu are destulă imaginație pentru a realiza că poate în secret are și ea nevoie de puțină tandrețe și simpatie, că în fond e o femeie și că nu e ea de vină dacă unele combinații de împrejurări și dispoziții o fac să aibă nevoie de serviciile unui trup de bărbat în mod cît se poate de *firesc* – și că pentru asta nu trebuie umilită și...

Se oprește o clipă să respire.

— Dar ce importanță are asta, dacă înălțimea sa, care-o fi, dorește altceva. Dacă dorește să-și facă jocul, lăsînd-o...

— Hei, da' nu eu am început.

— Să urle de frustrare.

Își întoarce privirile spre perete.

— Dac-ar exista, firește.

El se uită iar cu luare aminte la piciorul cu degetele răsfirate.

— Capotul ăla – vrei o culoare sau un material anume?

— Te urăsc.

— Atunci ce zici de culoarea verde?

— Păi da, asta vrei, nu? Are neobrăzarea să se plîngă că e tratată ca un „sex-object", afară cu ea. Desființeaz-o, azvîrle-o ca pe o gheată veche.

— Bine, da' tu m-ai rugat acum cîteva clipe.

Ea se uită furioasă la el, apoi se întoarce din nou brusc pe o parte, cu fața la perete.

— Nu mai scot un cuvînt. Ești imposibil.

Urmează cîteva clipe de tăcere.

— Ești exact ca toți ceilalți bărbați. Îndată ce bucățica aia caraghioasă de țesut care vă atîrnă între picioare și-a primit partea, nu vă mai gîndiți decît cum să scăpați mai repede de noi.

— Păi, dac-ar fi așa, aș fi scăpat de mult de tine. Doar m-ai convins acum că pot face ce vreau.

— Exact!

— Exact ce?

— Eu nu am nici un drept. Exploatarea sexuală nu e nimic pe lîngă cea ontologică. Mă poți desființa în cinci rînduri, dacă vrei. Mă poți arunca la coș, uitînd de mine cît ai zice pește.

— N-am eu norocul ăsta.

— O, ba da. Cum ai făcut cu toate celelalte.

— Care celelalte?

— Nu fi ridicol.

Îi aruncă o privire disprețuitoare peste umăr.

— Ce vrei să spui, că sînt prima?

— Este... posibil să nu fii prima.

— Și e la fel de posibil să nu fiu nici ultima?

— E posibil.

— Deci este mai mult decît *posibil* să fiu doar ultima într-o serie de nefericite femei imaginare care au avut neșansa să-ți cadă ție în mîini. Numai ca să fie azvîrlite în clipa în care apare una mai atrăgătoare.

— Pentru că țin să pun lucrurile la punct, află că relațiile mele cu aceste femei au fost și continuă să fie profund umane și avantajoase pentru ambele părți. În toate cazurile, am rămas foarte buni prieteni.

— Asta sună de parc-ar fi toate o grămadă de bravi Unchi Tom la feminin.

— Dacă vorbești așa, nu mai am nimic de spus.

— Vai, ce surpriză.

— Nu mai devreme de acum cîteva zile, una din ele îmi spunea că i-am acordat prea multă libertate de-a lungul legăturii noastre.

— După care ai desființat-o.

— Eu nu-mi desființez prietenele.

— Nu de tot. Doar le colecționezi și le mumifici. Le încui într-o pivniță și te rînjești la ele, ca Barbă-Albastră.

— Găsesc că este o comparație jignitoare.

— Demnă de o ocupație dezgustătoare. Cunoscută sub numele de necrofilie.

El se ridică de pe scaun.

— Bun. Deci așa stăm. Mi-ai spus că preferi să fii nimic fără mine decît mai rău ca nimic cu mine. Foarte bine. Alegerea ta. Ușa-i acolo.

Cu mîna spre ușă, pocnește din degete.

— Uite-acolo. Agățat de ea e-un capot verde. Simplu. Te scoli de pe pat, te duci spre ușă, îți pui capotul, pleci, și gata, uităm tot ce s-a întîmplat. Nu s-a întîmplat nimic. Hai, e rîndul tău acum.

Ea aruncă o privire spre uşă, apoi se întoarce iar cu spatele. Urmează un răstimp de tăcere. Ea îşi strînge uşor picioarele, trăgîndu-se şi mai departe de el.

— Mi-e frig.

El se duce să ia capotul verde; se întoarce lîngă pat şi i-l drapează brutal peste umeri. Apoi se aşază din nou pe scaun. Fără să spună nimic, cu o mişcare ciudat de lentă, de parcă ar spera că el nu va observa, ea îşi lasă trupul să cadă moale şi îşi ascunde faţa în pernă. Tăcerea este şi mai profundă. Pe furiş, ea îşi scoase mîna stîngă de sub capot şi şi-o duce la ochi. Se aude un oftat uşor, pe jumătate suprimat. El se ridică şi se îndreaptă iar spre pat, gata să-i pună o mînă pe umăr, dar se răzgîndeşte. Un nou oftat suprimat. El se aşază pe marginea patului, cu spatele la ea, fără s-o atingă; dar de data asta îi vorbeşte pe un ton mai neutru.

— Nu prea sîntem consecvenţi.

Ea vorbeşte în şoaptă, cu vocea gata să i se frîngă:

— Păi, asta-i pentru că nu vrei niciodată să recunoşti că poţi şi tu greşi. Nu eşti deloc drăguţ cu mine. Nu ştii ce singură mă simt.

— Ne simţeam bine amîndoi. Pînă cînd tu...

— Eu nu mă pot simţi bine dacă n-am un statut. Dacă nici măcar nu ştiu cine sînt de fapt. Cînd ştiu că se poate termina în orice clipă.

— Bine, da' n-aveam deloc de gînd să termin.

— Da' eu cum era să ştiu?

— N-am făcut decît să te tachinez în glumă.

— Nu era în glumă. M-ai înțepat tot timpul. Profitînd de neajutorarea mea.

— Ești de-a dreptul paranoică.

— Ba nu sînt.

O simte mișcînd și se întoarse spre ea. Ea îl privește peste gulerul capotului, cu ochii încă umezi; este întruchiparea tuturor femeilor jignite și neajutorate, purtînd pe chip, din timpuri imemoriale, aceeași expresie, aflată între reproș și apel spre înțelegere și simpatie.

— Nici măcar nu existam pînă acum cîteva ore. Sînt la fel de nevinovată ca un prunc nou-născut. Pur și simplu nu-ți dai seama.

Înlăcrimat, acest chip este mai frumos și mai seducător chiar decît în celelalte expresii ale sale. El se întoarce cu spatele, oarecum brusc.

— Nu eu am început.

— Ba da. Mi-ai dat să recit toată povestea aia imposibilă cu satirul, pentru ca după aia să declari prompt că mint. Că sînt la fel de castă ca o dansatoare de go-go. Știi, ești ca un codoș care o acuză pe una din fetele lui că e curvă.

— Îmi retrag cuvintele. Poți să le consideri eliminate.

— Deodată, m-am întrebat: de ce-l las eu pe individul ăsta care mi-e complet străin să mă umilească și să mă insulte așa – să deformeze ceea ce sînt cu adevărat? Bine, știu că tehnic nu sînt nimic. Dar ce-aș putea fi dacă n-aș fi. Natura mea adevărată, serioasă.

— Am recunoscut deja c-am greşit cu ea. Cu Erato.

— Da' mie nu de ea îmi pasă. Îmi pasă de *mine.*

— E-n regulă.

— Eu nu sînt aşa. Ştiu că nu sînt.

— Am spus doar că e-n regulă.

— Totul a fost atît de vulgar. Atît de cusut cu aţă albă.

— Sînt gata să admit că am greşit făcîndu-te atît de frumoasă.

— Nici măcar nu eşti în stare să pricepi ce înseamnă o femeie ca mine.

— Îmi dau seama c-ar fi trebuit să-ţi fac o bărbie dublă, picioare groase, ochii cruciş, respiraţie rău mirositoare... mai ştiu eu ce. Orice ar fi ajutat natura ta serioasă să iasă în evidenţă şi să strălucească.

Urmează o tăcere.

— Acum e prea tîrziu.

— Nu văd de ce. Chiar mă gîndeam. Doar ţi-am schimbat deja înfăţişarea de două ori. De data asta, evident, vei fi consultată. Îmi poţi spune în ce fel anume doreşti să devii neatrăgătoare pentru bărbaţi.

— Bine, da' n-ai făcut decît să-mi schimbi hainele. Nu şi trupul. Ar fi de-a dreptul absurd.

— Păi, pot oricînd să bag un *deus ex machina.* Ia să vedem. Sîntem aici împreună, plecăm cu maşina, avem un accident îngrozitor, tu rămîi invalidă şi desfigurată hidos pentru tot restul vieţii, eu sufăr din nou de o amnezie gravă, zece ani mai tîrziu ne întîlnim iar din întîmplare şi mă

îndrăgostesc de tine, aşa cum eşti, în cărucior. Pentru calităţile tale spirituale, bineînţeles.

El aruncă o privire piezişă. Faţa ei e întoarsă către pernă. Nu mai plînge, dar expresia feţei ei are ceva din seriozitatea unui copil după o criză: momentul acela trist cînd conştiinţa lui întrevede ce va aduce vîrsta adultă. Cînd, după o vreme, deschide vorba, vocea îi e joasă, reţinută:

— Credeam că ţii la unităţile clasice.

— Cu Erato, da. Dar acum c-am renunţat la ea...

— Mie mi se pare îngrozitor de tras de păr. Auzi, accident de maşină...

— Atunci ce zici de unul din acele sfîrşituri splendide prin lipsa lor de finalizare?

Din nou, ea rămîne o vreme tăcută înainte de a răspunde.

— Nu-nţeleg prea bine ce vrei să spui.

— Păi, am ajuns pînă aici. N-a mers. Ca să arătăm cît de grozav de maturi şi de contemporani sîntem, cădem de acord că n-a mers. Ne îmbrăcăm, ieşim... Da, văd deja sfîrşitul, începe să-mi placă. Ieşim, părăsim spitalul, traversăm curtea, ne oprim în stradă. Sîntem doar un bărbat şi o femeie, într-o lume în care, oricum, nimic nu merge. Nu putem găsi nici măcar două taxiuri. Nici măcar nu ne-ar păsa prea tare, am fi chiar enorm de uşuraţi la gîndul că nu ne vom mai vedea niciodată. Tu ai spune „Atunci...“, iar eu aş răspunde banal, la rîndul meu, „Atunci...“. Am zîmbi scurt şi strîmb de propria noastră banalitate, apoi ne-am strînge mîinile. Ne-am întoarce cu spatele unul la celălalt şi am porni-o grăbit în

direcţii opuse. Eu, poate, aş mai furişa o ultimă privire în urmă, dar tu vei fi dispărut deja pentru vecie în mulţimea trecătorilor şi în duhoarea de gaze a străzii. Nici măcar n-ar mai trebui să explic morala. Aş porni spre un viitor care, din fericire, este lipsit de imaginaţie. Tu ai porni spre un viitor din fericire lipsit de existenţă. Cum îţi sună?

Dar continuă înainte ca ea să aibă timp să răspundă:

— Criticilor le-ar plăcea cu siguranţă. Ei adoră finalurile plate pentru că le arată ce bravi sînt ei şi ce vieţi interesante au.

Ea nu spune nimic o vreme. Apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot şi-şi şterge urma unei lacrimi.

— Crezi c-ai putea imagina nişte ţigări... O brichetă şi-o scrumieră?

El se ridică în picioare, ca o gazdă care a uitat ceva.

— Desigur. Ce fel de ţigări?

— Am sentimentul că mi-ar plăcea nişte tutun turcesc.

— Vrei şi nişte iarbă?

Ea dă din cap repede.

— Nu, nu. Sînt sigură c-am trecut de faza aia.

— Bun.

El îşi pocneşte de trei ori rapid degetul mare şi arătătorul. Instantaneu, lîngă ea pe pat apar o scrumieră de onix, o brichetă de aur şi o tabacheră de argint; atît de instantaneu, că ea tresare uşor. Scoate din tabacheră o ţigaretă ovală. Aplecîndu-se, el ia bricheta şi-i aprinde ţigara. Ea

expiră fumul, apoi duce ţigara de la buze, îndoind mîna din încheietură.

— Mersi.

Strîngîndu-şi capotul peste sîni, ea îşi schimbă poziţia, apoi se ridică; îşi strînge bine capotul la subraţ. El se apleacă, plin de solicitudine.

— Altceva?

Ea se uită sfios, dar cu o vagă nuanţă de reproş, spre chipul lui plin de grijă întrebătoare.

— Păi, dacă... Nu e prea mult? De fapt, ştii, sînt puţintel mioapă.

— De ce nu spui, fată dragă? Vrei un anume fel de rame?

Ea trage din ţigaretă, privind spre uşă, apoi expiră fumul; îi mai aruncă o privire sfioasă.

— Cred că aş purta în mod normal ochelari din aceia cu lentile mari, circulare, uşor fumurii. Şi cu ramă subţire, aurie. Cred că opticienii le zic „Jane Austen".

— Ca ăştia?

El îi întinde o pereche de ochelari.

— E grozav. Eşti tare drăguţ.

Îşi pune ochelarii, potrivindu-i după urechi, apoi se uită la el cu un zîmbet jenat.

— Ce prostie. Toate detaliile astea meschine şi ridicole.

— Deloc. Altceva?

— Numai dacă nu e prea mult.

— Te rog.

— Ştii, verdele ăsta, spune ea arătînd spre capot. Cred că nu e tocmai genul meu.

— Alege.

— Ceva ca vinul roșu? Ca sucul de mure? Nu știu dacă-ți amintești de pasajul acela din Proust... O, da, e minunat. Perfect. Exact la ce mă gîndeam. Mulțumesc mult de tot.

— Cafea?

— Nu, spune ea, făcînd un gest cu țigareta. Așa e tocmai bine.

— Da' nu e greu deloc. Doar vreo două rînduri.

— Nu, zău. Mersi, oricum.

Ea fumează în tăcere cîteva clipe, contemplîndu-și picioarele goale sub tivul noului ei capot. El se așază pe scaun. Într-un tîrziu, ea îl privește cu un zîmbet timid.

— Miles, nu vreau să ne certăm iar – pot să-ți spun Miles?

— Te rog.

— Ai fost drăguț acum un minut cînd ai sugerat că, deși nu exist cu adevărat, aș putea avea de acum încolo un cuvînt de spus – tu ai spus drept de a fi consultată, cred – în relația noastră.

— Absolut. Ai vorbit de anumite libertăți elementare... Am înțeles.

— Da, doar că... Adică, te rog să mă ierți dacă revin iar la o problemă pe care am fost de acord s-o lăsăm moartă, dar tu pari să fii în continuare cel care hotărăște viitorul nostru comun.

— Este ultimul lucru pe care intenționez să-l fac. Era doar o idee. Sînt gata s-o supun discuției. Nu-ți place?

Ea își netezește capotul.

— Mă gîndeam doar că teza ta ar fi avut de cîştigat dacă ai fi privit ceea ce s-a întîmplat pînă acum ca pe un fel de preambul suprarelist – dacă vrei, o răsturnare a dezvoltării narative normale – la un alt fel de relaţie între noi, într-un context extern mult mai realist.

Ea îşi netezeşte iar capotul peste genunchi.

— O relaţie în care ne-am întîlni într-un fel mai puţin neobişnuit şi am construi o prietenie mai firească. Vreau să spun, evident, ei bine, povestea asta cu culcatul tot timpul... Poate am putea să ne ducem la teatru din cînd în cînd. Să discutăm despre cărţi. Să vizităm galerii de artă. Lucruri de genul ăsta.

— Aha.

— Nu vroiam decît să sugerez că, din moment ce toate scenele alea erotice plicticoase au avut loc în preambulul fantast, ai putea să institui o tonalitate mult mai reţinută şi mai contemporană, concentrîndu-te asupra lucrurilor cu adevărat serioase şi mature. Determinările noastre culturale. Politica. Probleme cum sînt avortul şi violenţa vieţii citadine. Dezarmarea nucleară. Ecologia. Balenele. Pîinea albă. Toate lucrurile care ne-au împiedicat să fim devotaţi total unul altuia.

— Nuanţele mai subtile ale unui *Angst* liberal?

— Exact.

— Şi ce... Determinări culturale vezi în cazul tău?

— Cred c-aş vrea să fiu... Păi, poate o absolventă cu o diplomă în limba engleză? Cambridge? Probabil autoarea a vreo două volume

de poezie, fără succes comercial, dar bine primite în anumite cercuri. Ceva de genul ăsta. Aş fi, probabil, redactor adjunct la vreo revistă literară.

— O fată retrasă, cu bun gust şi mult simţ moral?

— Dacă nu ţi se pare prea frivol. Sau improbabil.

— Deloc.

Ea îşi lăsă cu modestie privirile în jos:

— Îţi mulţumesc.

— Şi eu?

Ea îşi scutură ţigara în scrumiera de onix.

— Păi, te-aş vedea în chip de om de afaceri prosper cu vagi înclinaţii artistice. Neştiind prea bine ce să creadă despre mine, despre stilul meu de viaţă şi, de fapt, despre tot ce nu are legătură cu munca lui. Şi cîştigînd bani. Cred că un astfel de om s-ar simţi mereu intimidat, dacă nu chiar înspăimîntat, de lumea mult mai sofisticată şi mai intelectuală în care îmi desfăşor activitatea. Înţelegi?

Apoi adaugă numaidecît:

— Aşa, doar ca să fie un contrast realist, desigur.

— Aha, înţeleg.

Îl priveşte o clipă prin lentilele ei fumurii, apoi îşi aranjează părul răvăşit cu o mînă, potrivindu-şi iar discret capotul.

— Miles, aş vrea să spun dor un singur lucru, acum că sîntem puţin mai deschişi unul cu celălalt. Cred că temperamentul meu s-a manifestat mult prea zgomotos acum cîteva clipe. Să ştii că am înţelegere pentru problemele tale. Mai ales că

îmi dau seama că și eu sînt una din ele. Știu ce presiuni extraordinare exercită hegemonia capitalistă asupra sexualității. Și cît e de greu să scapi.

Strîngîndu-și genunchii, se așază pe picioarele ușor îndoite într-o parte, sub capotul purpuriu. Apoi îi aruncă o privire directă – oarecum ca o bufniță – prin ochelarii fumurii.

— Ce vreau să spun e, bineînțeles, să faci cum crezi. Dacă crezi că ce propun eu e prea greu. Poate că e.

— Nu văd de ce n-aș încerca.

— Serios, să știi că nu insist.

— Cred că ești extrem de generoasă, avînd în vedere situația jalnică pe care am creat-o eu.

— Bine, dar compromisul e necesar, știu asta.

— Da, numai că pînă acum eu am avut de cîștigat.

Ea dă din umeri:

— Dar cum eu tehnic nu exist...

— Ba exiști. Doar ai demonstrat că ai voința ta proprie.

Ea face o grimasă auto-depreciativă:

— Dacă asta se poate chema voință. E doar șoapta unui instinct.

Urmează o clipă sau două de tăcere. Ea își netezește iar capotul de prosop purpuriu.

— Ce culoare divină. Ador vișina putredă.

— Grozav.

Ea face o pauză, apoi reia tonul mai serios al dialogului dinainte.

— Nu vreau nici să te simți vinovat pentru că... ai avut de cîștigat. Nu sînt chiar oarbă în fața

realităţilor biologice. N-aş vrea să crezi că nu sînt decît o banală femeie savantă. Unele mîngîieri ale tale – cred că ţi-ai dat seama. M-ai făcut la început, fără voia mea, am... Ai atins o coardă sensibilă.

— Dar asta nu îmbunătăţeşte situaţia. Asta înseamnă că am profitat de faptul că eşti o femeie normală.

— Nici eu n-am fost mai presus. Povestea aia cu satirul...

Ea îşi acoperă ochii în semn de ruşine şi dezgust.

— Eu am provocat-o.

— Ştiu, da' ce-am mai înfrumuseţat-o. Cînd de fapt ar fi trebuit să refuz s-o spun. Sper c-o să tai pasajul ăla, dacă vreodată... ştii.

— A fost numai vina mea.

— Da' eu am contribuit.

— Cred că eşti prea severă cu tine însăţi.

— Nu, zău, nu cred.

Ea se apucă iar să-şi netezească veşmîntul peste genunchi.

— Doar că m-ai luat cam repede. Sexual vorbind. Nu mă aşteptam. Mi-am dat seama, încă de la prima pagină a existenţei mele, că de fapt sînt o persoană mai degrabă timidă, în ciuda faptului că, după toate aparenţele, bărbaţii mă găsesc destul de atrăgătoare.

— Foarte atrăgătoare.

— Nu, zău, prefer să fiu „destul“ de atrăgătoare. Poate cu o notă de senzualitate profundă, dar nimic prea *voulu*. Genul de persoană care trebuie excitată încet şi cu blîndeţe.

— Înţeleg.

Ea îşi ţine în continuare ochii în jos.

— Ce vreau să spun de fapt e că aş fi gata să accept un compromis în privinţa naturii relaţiei noastre în viitor, dacă insişti. Cînd ne vom cunoaşte mai bine.

— Vrei să spui, în acel viitor în care tu eşti o poetesă cultivată, iar eu un vulgar negustor?

Ea îi aruncă grăbită o privire plină de nelinişte şi sinceritate înspăimîntată.

— Te rog, Miles, eu n-am spus aşa ceva. Nu vulgar. Dac-ai fi aşa, atunci, evident, eu... Personajul meu nici nu s-ar uita la tine. Nu, un bărbat cît se poate de drăguţ, în felul lui. Doar puţintel... limitat şi deformat de mediul şi profesia lui.

— Nu-mi este clar la ce fel de compromis te-ai gîndit.

— Adică, dac-ai prefera..., cum să spun, păi, uite, pe şleau, dac-ai prefera să ai o relaţie mai clar fizică mai tîrziu.

— Adică, să facem chestia aia?

— Mă rog, dacă vrei să te exprimi astfel.

— Bine, dar credeam că e prea pretenţioasă pentru aşa ceva.

— Păi, da, cred că aşa ar fi multă vreme. Cu siguranţă aşa ar fi în majoritatea capitolelor. Poate doar la sfîrşit.

— Adică, la climax?

Ea îşi pleacă ochii, dar cu umbra unui zîmbet pudic.

— Eşti incorigibil.

— Fără intenţie.

— Ba sînt sigură c-a fost cu intenţie, dar n-are a face.

— Tot nu văd însă cum se poate întîmpla asta. Avînd în vedere premisele esenţiale ale personajelor.

— Asta nu-i treaba mea. Ăsta-i sectorul tău.

— Bine, dar eu vreau să fie şi al tău.

Ea se uită în jos.

— Totul e atît de absurd. Puiul învaţă pe găină. Doar ai mult mai multă experienţă decît mine. Sînt cît se poate de conştientă că nu exist decît de cîteva capitole încoace.

— Nu-i nimic. Înveţi repede.

— Te rog, nu mă face să roşesc.

— Pe cuvînt. Nu te mint.

Ea lasă să treacă o clipă de tăcere, apoi îl priveşte pieziş.

— Eşti sigur?

— Absolut sigut.

Ea îşi stinge ţigara.

— Bine, atunci o să spun aşa cum îmi vine, fără să mă gîndesc prea mult... Presupun că o criză în relaţie, faptul că începi să mă doreşti cu disperare, că vrei să-ţi laşi nevasta pentru mine...

— Care nevastă?

Ea îl priveşte, surprinsă.

— Păi, aşa îmi imaginam, că trebuie să fii însurat. Aşa te-aş vedea.

— Da, numai să ştiu şi eu.

Ea îşi încrucişează braţele, cu privirea pierdută spre uşă.

— În fine, într-o seară caldă de vară apari la ușa apartamentului meu din Knightsbridge ca să pui la punct lucrurile, să-mi explici de ce mă iubești, de ce și eu trebuie să te iubesc și așa mai departe; întîmplător, m-am culcat devreme și am o cămășuță scurtă de noapte pe mine.

Ezită o secundă, apoi arată spre capot:

— Sau asta. Mă rog, e indifernt. E o atmosferă grea, prevestitoare de furtună, eu nu vreau să-ți dau drumul înăuntru, tu insiști, și deodată, nu știu cum, totul explodează, timiditatea ta se transformă în dorință violentă, bărbăția ți se aprinde, fără să spui o vorbă te repezi și-mi smulgi veșmîntul acela subțire de pe umerii goi, eu țip și mă zbat, scap, ajung cu chiu-cu-vai pînă la fereastra-balcon și ies în ploaia fierbinte, tu...

— Apartamentul e la parter?

— Da, bineînțeles. Evident.

— Mă gîndeam doar la vecini, dacă țipi.

— Bine, atunci șuier vorbe pline de ură. Dragă Miles, încă n-am pus la punct toate detaliile.

— Scuză-mă, te-am întrerupt.

— E pentru prima dată că fac ce fac.

— Iartă-mă.

— Așa, am uitat unde-am rămas.

— La fereastra-balcon. În ploaia fierbinte.

— Alerg afară pe iarbă, dar tu ești foarte agil și puternic, un animal înfierbîntat, mă prinzi și mă răstorni pe gazonul fraged, eu mă zbat și mă împotrivesc, tu mă posezi împotriva voinței mele, eu plîng, pentru că libidoul tău îmi violează cele mai profunde principii.

Urmează o scurtă pauză.

— E doar aşa, ca să-ţi dau o idee.

— Îmi place chestia cu gazonul fraged. Doar un lucru ar fi, credeam că...

— Da?

— Parcă spuneai că trebuie să fii excitată încet şi cu blîndeţe.

Ea îi aruncă o privire emoţionant de sfioasă şi de jignită, apoi se uită în jos şi răspunde cu voce joasă:

— Miles, sînt femeie. Ce vrei, o femeie este o ţesătură de contradicţii.

— Desigur. Scuză-mă.

— Adică, e evident că momentul de violenţă sexuală trebuie pregătit. Poţi, de pildă, să mă arăţi dezbrăcîndu-mă înainte de venirea ta, moment în care, uitîndu-mă la trupul meu gol în oglindă, m-aş putea întreba în sinea mea dacă poţi trăi numai cu poezie.

— O să ţin minte acest lucru.

— Sau poţi să arăţi cum mă duc tristă să iau din bibliotecă cartea lui Nicholas Chorier.

— Nicholas şi mai cum?

— Poate că e puţin prea *recherché*. Pasajul la care mă gîndeam era *le deuxième dialogue*. *Tribadicon*, cum l-a intitulat el cam vulgar. Lyon, 1658.

Îi aruncă o privire întrebătoare:

— Nu?

— Nu.

— Iartă-mă. Am presupus că-i ştii pe dinafară pe toţi clasicii literaturii pornografice.

— Îmi este îngăduit să întreb cum se face că, în existența ta de cîteva pagini...

— Vai, Miles! exclamă ea, privind în jos cu un zîmbet fugar. Zău, credeam că ne situăm în afara iluziilor textului.

Apoi adaugă, uitîndu-i-se drept în ochi:

— De pildă, ia gîndește-te la punctul în care, în chip de doctorița Delfie, te-am întrebat de ce nu te dai jos din pat și nu părăsești încăperea. În realitate, ți-au trebuit șase săptămîni ca să găsești un răspuns. Trebuia să fac ceva în tot răstimpul ăla. Am crezut că, cel puțin, mă pot familiariza cu genul de carte care este, evident, drag inimii tale.

Tace, apoi adaugă:

— Ca angajată a ta, ca să zic așa.

— Foarte conștiincios din partea ta.

— Deloc.

— Păi, să citești tot jegul ăla ordinar.

— Miles, nu pot trăi fără să fiu conștiincioasă în munca mea. Asta e natura mea, ce vrei. N-am ce-i face. Sînt extrem de ambițioasă.

El o privește cu luare aminte. Ea se uită din nou în jos spre pat, oarecum jenată că trebuie să se explice pe un ton atît de serios.

— Rămăsesem acolo unde eram noi doi pe ploaie în grădină. Ce se mai întîmplă după aia?

— Cred că reiese pînă la urmă că, de-a lungul a nenumărate capitole, murisem de nerăbdare ca tu să faci lucrul acela, dar, desigur, eram prea complexă din punct de vedere emoțional pentru a-mi da seama. Așa că, la sfîrșit, plîng de bucurie. În fine, știu ce-i aia un orgasm.

— În ploaie?

— Dacă nu crezi că-i *de trop*. Clar de lună, dacă preferi.

El se trage puțin înapoi:

— Și așa se termină?

Ea îl cercetează cu gravitate din spatele ochelarilor care îi dau un aer de bufniță.

— Miles, doar nu poți încheia un roman contemporan pe simpla idee că totul se rezolvă cu un cușaj...

— Sigur că nu.

Ea își netezește iar capotul.

— De fapt, eu văd scena asta în chip de final pentru prima parte a unei trilogii.

— Ce prost sînt că n-am bănuit.

Ea se apucă să tragă de un fir răzleț al capotului de prosop.

— În partea a doua, cad, probabil, total victimă senzualității mele pînă atunci reprimate. Așa, un fel de Mesalină *de nos jours*. Știu că partea asta centrală o poți scrie și în somn.

— Atunci probabil că n-am înțeles bine. Nu urma ca toate scenele acelea plicticoase erotice să intre în preambulul gen Alice în țara minunilor?

— Sper în mod sincer că scenele astea n-or să fie plicticoase. Bineînțeles, eu nu gust nici o plăcere. Fac totul din disperare.

— Da' de ce disperare?

Ea se uită la el pe deasupra ochelarilor:

— Păi, doar sînt o femeie din secolul douăzeci, Miles. Sînt o disperată prin definiție.

— Și cu personajul meu ce se întîmplă?

Ea scoate încă o țigară și o scutură.

— Devii îngrozitor de gelos, începi să bei, afacerile ţi se duc de rîpă. Pînă la urmă eşti nevoit să trăieşti din cîştigurile mele imorale. O iei razna, îţi laşi barbă, nu mai eşti decît umbra...

Se opreşte să-şi aprindă ţigara, apoi continuă:

— ... Prosperului importator de banane care erai cîndva.

— Ce eram cîndva?!

Ea suflă pe nări o pală de fum.

— E o situaţie care prezintă nenumărate avantaje.

— Bine, da' nu ambiţionez deloc să fiu importator de banane.

— Cred c-ai fi puţintel cam incolor fără un pic de exotism. Dacă mă gîndesc mai bine, prima noastră întîlnire o văd avînd loc în depozitele tale din East End, unde sînt ţinute bananele să se coacă. Iar dialogul nostru plin de ambiguităţi şi ezitări se poartă, contrapunctic, pe fundalul acelor întinderi de mii de penisuri vegetale detumescente.

— Nu cred c-aş fi în stare să scriu despre asta.

— Ar fi păcat să se piardă.

Face o pauză: apoi continuă:

— Dă bine.

— Dă bine?

— Pentru mine e extraordinar de important cînd ceva dă bine, Miles.

Îi aruncă umbra jignită a unui surîs pedant.

— Credeam c-ai observat asta pînă acum.

El ia o gură de aer.

— Şi partea a treia a trilogiei?

— Tocmai voiam să-ţi dau ceva detalii despre vreo două scene din a doua parte. Cînd femela monstruoasă din mine preia conducerea. Era una cu doi vînzători de maşini olandezi şi cu un lector de limba irlandeză veche pe care eu...

— Aş vrea doar un sinopsis general. Pentru moment.

— De acord. Bine.

Îndoind din încheietură mîna în care ţine ţigara, continuă:

— Sînt convinsă că ai observat elementul lipsă din primele două părţi. Nu-i aşa?

— Mi-e teamă că nu.

— Religia.

— Religia?

— Cred că ar fi cazul să mă călugăresc. Ar putea fi incluse şi cîteva scene la Vatican. Au priză la public.

El se uită lung la mocheta veche de culoare roz de sub pat.

— Bine, da' credeam că sîntem o persoană supra-rafinată cu studii de engleză la Cambridge.

— Păi, tocmai aici e tragedia. Cînd cineva care i-a ascultat pe cei doi Leavis şi pe doctorul Steiner este victima unui viol brutal...

— Bine, da' tu eşti cea care ai o atracţie irezistibilă pentru scene brutale, dacă nu ţi-e cu supărare.

Ea îşi coboară ochelarii, privindu-l pe deasupra ramelor.

— Din cîte ştiu, toată lumea e de acord că o mimesis exactă a realităţii contemporane trebuie

să reflecte simbolic brutalitatea relațiilor de clasă dintr-o societate burgheză.

— Mă rog, dacă pui problema în felul ăsta. Și cine...?

— Douăzeci și patru de tineri negri, membri ai unei guerile marxiste, la reședința misiunii mele africane. E loc aici și pentru personajul tău. Ar putea, de pildă, să vină la Roma pentru ceremonia beatificării. Cu noul lui amor.

— Bine, da' parcă pe tine te iubeam.

Ea expiră fumul.

— Dar nu după ce intru la mănăstire. N-ar fi *vraisemblable.*

— Și, mă rog, de unde răsare această femeie?

— Dar nu-i vorba de o femeie, Miles.

— Vrei să spui că...?

— Momentul în care te las pentru Dumnezeu este un șoc pentru tine și cred că ar fi foarte plauzibil ca adevărata natură a sexualității tale să se declare în acea clipă.

— Bine, da'...

— Ca să nu mai vorbim de faptul, bine cunoscut și ție, sînt convinsă, că cititorii homosexuali formează 13,8 la sută din cumpărătorii de proză în limba engleză. Nu zic că trebuie să te lași influențat de acest fapt. Dar, oricum, e un punct ce trebuie luat în considerare.

Ea se apucă din nou să tragă de firul răzleț.

— Bine, dar ce să caute un homosexual la ceremonia beatificării tale?

— Pentru că nu mă poți uita. Și, în plus, cred că tu și prietenul tău, frizerul, ați fi în

elementul vostru în atmosfera aia de rafinament efeminat. Tămîie, veşminte bogate. Dacă stau să mă gîndesc, poate n-ar fi o idee rea dacă totul s-ar încheia cu tine confundînd expresia feţei mele – după moarte, evident – cu cea a statuii Fecioarei Maria din biserica ta de cartier.

— Adică, şi eu devin catolic?

— Păi, de la bun început. Am uitat să-ţi spun.

Îl priveşte drept în faţă:

— Trebuie să ai caracter. Şi simţul păcatului. Sînt 28,3 la sută.

— Cine, catolicii?

Ea dă din cap afirmativ.

— Şi mai am o idee interesantă şi pentru scena finală. Te văd aşezînd pe furiş o mînă de banane necoapte la picioarele statuii mele – adică a ei. Cred că ar fi un final încărcat de înţelesuri.

— Adică ce naiba ar însemna asta?

Ea îl priveşte cu un zîmbet cast şi superior.

— Nu-ţi face griji. Cred că cititorii cu discernămînt vor înţelege simbolismul.

— Bine, da' n-ar fi blasfemie curată, date fiind împrejurările, o grămadă de penisuri vegetale?

— Nu, dacă faci această ofrandă în genunchi, cu lacrimile şiroind.

— Te-ai gîndit că poate am scăpat o banană la capătul scărilor piezişe care duc la biserică?

— Nu, de ce?

— Păi, după acest *ex voto*, la ieşire pot să alunec pe ea.

Ea se uită o clipă la el, apoi își coboară privirile. Urmează cîteva clipe de tăcere. Apoi îi spune, cu voce joasă, jignită:

— Nu vroiam decît să te ajut.

— Da' eu nu m-am gîndit la ceva amuzant. Cred că-ți dai seama că mi-aș frînge spinarea în cădere.

— Am încercat doar să găsesc cadrul general în care să se poată manifesta talentul tău. Așa cum îl văd eu.

Ridică din umeri, cu ochii tot în jos, apoi își stinge țigara.

— N-are nici o importanță. De fapt, nu-mi pasă.

El se duce și se așază pe marginea patului, cu fața spre ea.

— Se deschid nenumărate posibilități.

— Nu pari prea convins.

— Vorbesc serios. E uimitor cum poți deschide o întreagă lume prin cîteva trăsături largi de penel.

Ea se uită la el cu o privire ezitantă, dubitativă, după care își pleacă iar capul.

— Probabil îți spui că-i o prostie.

— Ba deloc. Este foarte instructiv. Am senzația că te cunosc de zece ori mai bine acum.

— Nu-i decît o schiță sumară.

— Păi astea sînt adesea cele mai revelatoare.

Ea îl privește din nou prin lentilele uriașe, fumurii.

— Știu că poți face asta, Miles. Dacă te străduiești cu-adevarat.

— Aş mai vrea doar să lămuresc cîteva detalii minore. Îmi dai voie să...?

— Te rog.

— De pildă, de ce tocmai douăzeci şi patru de luptători negri de guerilă.

— Pentru că mi se pare un număr potrivit. Nu c-aş fi expertă, fireşte. Va trebui să faci cercetări.

— E şi numărul literelor din alfabetul grecesc.

— Da? Uitasem.

El se uită lung la ea. Ea dă din cap.

— Îmi pare rău, da' nu văd legătura.

— Poate că nici nu e vreo legătură.

— Nu văd cum ar putea fi, sinceră să fiu.

— Şi te-ai gîndit cumva la vreun nume pentru acest personaj feminin deosebit de complex din punct de vedere emoţional?

Ea se apleacă spre el şi-i atinge încheietura mîinii.

— Vai, îmi pare aşa de bine c-ai adus vorba despre asta. Nu vreau să crezi că-ţi resping toate ideile. De fapt, Erato este tocmai ce trebuie. E neobişnuit. Cred că trebuie reţinut.

— Nu crezi că-i puţin cam prea de tot? Să dai unui personaj contemporan numele unei divinităţi minore şi cît se poate de obscure, care nici măcar n-a existat?

— Mie mi se pare şarmant de enigmatic.

— Bine, da' asta ar avea priză numai la cei unu la mie din cititorii noştri potenţiali care au auzit de numele ei, dar cîţi din ei ştiu şi cine-a fost – sau mai degrabă cine n-a fost?

— Contează şi atît, Miles.

El se apleacă spre ea, sprijinindu-se într-un braţ, cu faţa aproape de a ei. Ochii i se reflectă în lentilele fumurii. Ea se trage îndărăt, ridicîndu-şi capotul mai sus.

— Mai am o ultimă întrebare.

— Da?

— Cînd ai stat ultima dată la soare să-ţi bronzezi obrăznicătura aia de poponeaţă grecească?

— Miles!

— Erato.

— Doar ne-nţelegeam aşa bine.

— Poate că tu te-nţelegeai bine.

El îi scoate ochelarii, uitîndu-se fix la ea. Chipul acela arată atît de tînăr acum, fără ochelari; douăzeci de ani, nici o zi mai mult, şi la fel de nevinovat ca unul de zece. Ea îşi pleacă privirile, apoi murmură:

— Doar n-o să-ndrăzneşti. Nu ţi-aş ierta-o niciodată.

— Pune-mă la-ncercare. Mai ajută-mă cu o sugestie literară care să mă inspire.

Ea îşi trage capotul şi mai sus, se uită în lături, apoi în jos.

— Sînt convins că ea s-ar fi gîndit la ceva mai bun. Dacă ar fi existat.

— Să nu cumva să-ndrăzneşti să-ncepi iar.

El îi întoarce faţa spre el, în aşa fel încît ea să fie nevoită să-l privească drept în ochi.

— Şi, te rog, fără priviri de-astea nevinovate pe deasupra nasului tău inefabil de clasic.

— Miles, mă doare.

— Bun. Aşa, acum ascult-aici. Oi fi tu o zeiţă inferioară de categoria a cincea. Oi fi tu frumuşică, atît cît poate o zeiţă să fie. Sau o dansatoare de go-go. Eşti însă fiica tatălui tău. Mai pe şleau, progenitura celui mai deşucheat ţap din întreaga teologie. Nu ai nici cea mai neînsemnată urmă de pudoare. Nu te deosebeşti cu nimic de o vampă din anii douăzeci. Adevărata mea greşeală e că nu te-am făcut în chip de Theda Bara.

Îi întoarce faţa într-un alt unghi şi adaugă:

— Sau ca Dietrich în *Îngerul albastru.*

— Miles, te rog... Nu-nţeleg ce te-a apucat.

— Tupeul tău uluitor, asta m-a apucat.

Îi dădu un bobîrnac peste nasul cel clasic.

— Las' că-ţi ştiu tertipurile. Pur şi simplu urmăreşti să prelungeşti o situaţie erotică dincolo de orice limită a decenţei artistice.

— Miles, începe să-mi fie frică de tine.

— De fapt, nu vrei altceva decît să smulg de pe tine capotul ăla şi să sar pe tine din nou. Pun pariu că dac-ai avea destulă putere ai sări tu pe mine.

— Eşti dezgustător.

— Şi singurul motiv pentru care acum nu eşti în genunchi încasînd o bătaie soră cu moartea cu o curea la fund e că ştiu că de fapt asta şi vrei.

— Ce porcărie.

El îi mai dă un bobîrnac peste nas.

— Gata, jocul s-a terminat, fetiţo. Te-ai jucat cam prea mult.

Se apleacă, pocnindu-şi imperios degetele înspre scaunul de lîngă pat. La fel de instantaneu ca şi înainte, pe speteaza scaunului apare un

umeraş cu un costum uşor, de vară; cămaşă, cravată, şosete, lenjerie, o pereche de pantofi jos, la picioarele scaunului. El se ridică.

— Acum mă-mbrac. Iar tu o s-asculţi ce-ţi spun.

Îşi pune cămăşa, apoi se întoarce spre ea în timp ce-şi încheie nasturii.

— Să nu crezi că nu ştiu ce-nseamnă toate astea. Nu e decît pică din partea ta. Nu poţi suporta să vezi că vin cu o idee bună de unul singur. Şi ceea ce imitaţia aia jalnică de tînără cultivată n-a reuşit deloc să ascundă este o uluitoare ignoranţă în materie de literatură contemporană. Pariez că habar n-ai ce reprezintă de fapt pereţii cenuşii, capitonaţi.

El se opreşte din încheiat nasturii şi o priveşte. Ea dă din cap că nu ştie.

— Păi, da, mi-am închipuit. Pereţii cenuşii, celule cenuşii. Materie cenuşie? face el, bătîndu-şi cu degetul în tîmplă. Ei, îţi cade drahma?

— Adică, totul... Se petrece în mintea ta?

— Bravo.

Ea se uită în jur la pereţi, la tavanul în formă de dom, apoi din nou la el.

— Nu m-am gîndit nici o clipă.

— Ei, începe să se lumineze.

Se apleacă să-şi tragă chiloţii.

— Şi amnezia?

— Păi... Credeam că-i doar un fel de-a...

— Un fel de-a ce?

— Un fel de scuză ca să faci puţină por...

— Ha, şi mai zicem că sîntem absolventă de engleză. Hristoase.

Se întoarce să ia pantalonii de pe umeraş.

— Acuşica o să-mi zici că n-ai auzit de Todorov.

— De cine?

— Chiar n-ai auzit?

— Mi-e teamă că nu, Miles. Îmi pare rău.

El se întoarce iar spre ea, cu pantalonii în mînă.

— Păi, cum să discut teorie cu tine cînd nici măcar n-ai citit textele fundamentale?

— Explică-mi.

El îşi trage pantalonii.

— Cum să zic... în limbaj simplu, profan, întregul simbolism delicat al amneziei deriva din natura ambiguă, atît în faciesul său hipostatic, cît şi în cel epifanic, a procesului diegetic. În special în ceea ce priveşte anagnoza.

Se opreşte să-şi bage cămaşa în pantaloni, apoi continuă:

— De unde doctoriţa Delfie.

— Doctoriţa Delfie?

— Evident.

— Evident ce, Miles?

— Zădărnicia de a încerca o abordare cauzală.

— Păi, credeam că ea încearcă o abordare sexuală.

Tot băgîndu-şi cămaşa în pantaloni, el se opreşte enervat şi se uită la ea:

— Pentru Dumnezeu, sexul nu era decît o metaforă. Trebuie să existe un corelativ obiectiv pentru dimensiunea hermeneutică. Orice copil ştie asta.

— Da, Miles.

El își închide fermoarul.

— Acum e prea tîrziu.

Se așază și începe să-ți tragă ciorapii.

— Pe cuvînt, nu mi-am dat seama.

— Păi sigur că nu. Urmau vreo două pagini finale senzaționale. Dintre cele mai bune pe care le-am scris vreodată. Trebuia tu să dai iama ca un elefant.

— Miles, da' n-am nici cincizeci și șase de kilograme.

El o privește fără umor, cu o grimasă de îndelungată suferință.

— Ascultă, draguță, cu trupul stai bine. Cu mintea nu e-n regulă. Ești în urmă cu cel puțin trei sute de ani.

— Bine, da' nu trebuie să te-nfurii pentru asta.

— Nu mă-nfurii. Vreau doar să-ți atrag atenția asupra cîtorva lucruri spre binele tău.

— Toată lumea-i așa de a naibii de serioasă în zilele noastre.

El își scutură către ea un deget, împreună cu șoseta pe care o ține cu celelalte degete.

— Îmi pare bine c-ai adus vorba despre asta. Ăsta-i încă un lucru. Dacă în viața de toate zilele e loc pentru umor, în romanul modern nu e. Nu mă deranjează dacă-mi pierd o oră cu tine în strictă intimitate, complăcîndu-mă în genul de badinaj la care pari să ții atît de mult. Da' dacă las chestii de-astea să se strecoare în textele pe care le trimit spre publicare, mi se duce reputația de rîpă peste noapte.

Cît durează toată această tiradă, ea rămîne cu ochii în jos. El se apleacă să-şi pună şoseta şi continuă pe un ton mai puţin sever:

— E o chestiune de priorităţi. Ştiu că te-ai născut şi ai crescut păgînă şi că nu e vina ta. După cum, presupun, nu e vina ta că ţi-a căzut în seamă un domeniu de inspiraţie mult mai profund şi mai dificil decît te-ai fi aşteptat, dar cred că a fost o mare greşeală că a fost aleasă o persoană a cărei experienţă anterioară nu cuprindea decît poezele de amor. Cea mai plauzibilă candidată pentru romanul modern ar fi fost sora ta, Melpomene. Da' gata, ce să-i mai faci acum.

Ea întreabă, cu vocea mică:

— Pot să întreb ceva?

El se scoală şi ia cravata de pe speteaza scaunului.

— Sigur că da.

— Nu prea înţeleg, dacă e loc pentru umor în viaţa obişnuită, de ce n-ar fi şi în roman. Eu credeam că romanul trebuie să reflecte viaţa.

Lăsînd cravata să-i atîrne dezlegată în jurul gîtului, el îşi pune mîinile pe şolduri.

— O, Doamne. Zău dacă ştiu de unde să încep cu tine.

Se apleacă puţin înainte şi continuă:

— Romanul de reflecţie a murit acum şaizeci de ani, Erato. Ce crezi tu că a însemnat modernismul? Ca să nu mai vorbim de post-modernism. Cel mai tîmpit student ştie că astăzi romanul este un discurs de reflexie, nu de reflecţie. Înţelegi ce-nseamnă asta?

Ea dă din cap că nu, evitîndu-i privirile. Ceea ce pretindea în timpul poveştii cu satirul pare acum să se petreacă literal; nu pare să aibă o zi mai mult de şaptesprezece ani, o şcolăriţă care mărturiseşte că nu şi-a făcut temele. El se apleacă spre ea şi explică, bătînd cu un deget arătător peste celălalt:

— Proza modernă serioasă nu are decît un subiect: dificultatea de a scrie proză modernă serioasă. În primul rînd, a acceptat că nu e decît ficţiune, că nu poate fi decît ficţiune, că nu va fi niciodată altceva decît ficţiune şi ca atare n-are nici o treabă cu viaţa reală sau cu realitatea. De acord?

Aşteaptă. Ea dă din cap smerită.

— În al doilea rînd. Consecinţa firească a acestui lucru a fost că a scrie despre literatură a devenit ceva mult mai important decît a scrie literatură în sine. După asta recunoşti un romancier adevărat astăzi. Unul care n-o să-şi piardă vremea salahorind să asambleze piesă cu piesă intriga şi personajele pe hîrtie.

Ea îşi ridică privirea:

— Bine, dar...

— Da, bine. Evident că la un moment dat trebuie să scrie ceva, numai ca să poată arăta cît de irelevant şi inutil e scrisul în sine. Dar asta-i tot.

Se apucă să-şi lege nodul la cravată.

— Încerc să-ţi explic în termenii cei mai simpli. Mă urmăreşti?

Ea face semn că da. El continuă cu nodul de la cravată.

— În al treilea rînd, şi cel mai important. La nivel creator, nu există absolut nici o legătură între autor şi text. Sînt două entităţi complet separate. Nimic, dar absolut nimic, nu se poate induce sau deduce de la unul la celălalt, în nici o direcţie. Deconstructiviştii au demonstrat acest lucru fără nici o urmă de îndoială. Rolul autorului este pur aleatoriu şi agenţial. El nu are un statut mai semnificativ decît vînzătorul sau librarul care înmînează textul ca obiect cititorului.

— Atunci de ce-şi mai pun autorii numele pe copertă, Miles? întreabă ea, ridicînd ochii spre el cu timiditate. Întreb şi eu aşa.

— Pentru că cei mai mulţi din ei sînt ca tine. Incredibil de demodaţi. Şi înfiorător de vanitoşi. Cei mai mulţi au însă iluzia de-a dreptul medievală că-şi scriu propriile cărţi.

— Pe cuvînt că nu mi-am dat seama.

— Dacă vrei naraţiune, personaj, suspense, descriere şi alte vechituri fără noimă din epocile pre-moderniste, n-ai decît să te duci la cinema. Sau să citeşti benzi desenate. Nu veni la un scriitor modern serios. Aşa, ca mine.

— Da, Miles.

El îşi dă seama că ceva nu e-n regulă cu nodul de la cravată; cu oarecare iritare, îl desface şi se apucă să-l lege din nou.

— Prioritatea noastră acum este modul discursului, funcţia discursului, statutul discursului. Metaforismul său, emanciparea sa, autosuficienţa sa total ateleologică.

— Da, Miles.

— Știu c-ai vrut să fii pe jumătate ironică, dar eu consider asta simptomatic pentru vederile tale caraghios de demodate. N-ai nici o șansă să inspiri ceva care să merite măcar o analiză la nivel de doctorat dacă primul tău gînd e mereu unul și același: cît de repede să-i faci pe oameni să se despoaie și să sară hop în pat. E absurd. E ca și cum te-ai lupta cu arcul și cu săgeata în epoca bombei cu neutroni.

Se uită atent la capul ei plecat.

— Știu că în fond ești o ființă nevinovată și chiar simt o oarecare afecțiune pentru tine. De fapt, cred că ai fi fost o excelentă gheișă. Dar ai pierdut pasul în mod lamentabil și irevocabil. De pildă astăzi, înainte de a interveni tu, componenta sexuală era absolut clinică – dacă mă pot exprima astfel, erotismul fusese evitat în mod subtil.

Aranjîndu-și gulerul, mai strînge o ultimă dată nodul, mai reușit acum după a doua încercare.

— Era acolo o intenție metafizică, cel puțin pentru cititorii cu pregătire academică, singurii care contează în zilele noastre. Și vii tu, iar edificiul acela perfect echilibrat zboară în mii de cioburi; totul trebuie demolat, parodiat, trivializat, adaptat ca să satisfacă gusturile cele mai vulgare ale masei. Acum s-a dus. E imposibil. E dreaptă cravata?

— Da. Îmi pare tare rău.

El se scoală iar să-și pună pantofii.

— Ascultă, o să fiu sincer cu tine, Erato. Să fim drepți, nu-i prima dată că avem asemenea probleme împreună și, zău, ne pierdem vremea. Nu spun că nu mi-ești de ajutor cînd e vorba de

unele aspecte elementare ale aşa-numitului suflet feminin – asta în măsura în care preocupările fundamentale ale romanului modern trebuie încă şi din nefericire mediate prin tot felul de măşti şi recuzită superficială, alias bărbaţi şi femei. Dar nu cred c-ai înţeles vreodată mintea creatoare. Semeni cu un anumit tip de editor. Ăla care pînă la urmă ajunge să vrea să scrie cartea aia nenorocită de unul singur. E pur şi simplu inacceptabil. Păi, dacă vrei să scrii cărţi, du-te, domnule, şi scrie-ţi-le de una singură. N-ar fi greu, există un public tot mai numeros pentru un anumit gen de literatură feminină. „Îşi băgă chestia aia cu patru litere în chestia mea cu cinci litere“, şi tot aşa.

Se opreşte să mai tragă o ultimă dată, cu fermitate, de şireturile de la pantofi, apoi continuă:

— Citeşte ce scrie Jong.

— Cine, psihologul elveţian?

— N-are importanţă. Problema e următoarea. Trebuie să ajungi să accepţi că pentru mine, pentru noi toţi cei cu adevărat serioşi, nu mai poţi fi decît cel mult consilier editorial ocazional într-unul sau două domenii secundare.

Se ridică şi-şi ia haina.

— Şi sînt nevoit să-ţi spun cu toată sinceritatea că nici măcar în astea nu mai eşti prea competentă. O tot dai înainte de parcă lumea ar fi un loc foarte agreabil. Asta trădează flagrant o abordare cît se poate de superficială a vieţii în general. Toţi artiştii contemporani admiraţi şi reputaţi pe plan internaţional au arătat că, dimpotrivă, lumea este total fără noimă, sumbră şi absurdă. Un adevărat iad.

— Chiar şi atunci cînd eşti admirat şi reputat pe plan internaţional, Miles?

El se scoală şi priveşte în jos spre capul ei plecat.

— Asta-i o remarcă extrem de copilărească şi ieftină.

— Îmi pare rău, Miles.

— Te îndoieşti de sinceritatea unora dintre figurile tragice majore ale culturii contemporane?

— Nu, Miles. Sigur că nu.

El rămîne tăcut cîteva clipe, pentru a-i da ei răgaz să se pătrundă de dezaprobarea lui; apoi continuă pe un ton şi mai critic:

— Foarte bine, va să zică faci glume dubioase despre femeile din secolul douăzeci ca fiind prin definiţie disperate. Adevărul e că tu ai prefera să mori decît să nu fii femeie. Guşti din plin absolut fiecare clipă a vieţii tale de femeie. Şi n-ai fi în stare să-nţelegi ce-i aia disperare autentică nici dacă ţi-ar cădea în cap de pe un acoperiş.

— Miles, da' ce vină am eu?

— Bun. Atunci fii femeie şi bucură-te. Da' nu-ncerca să mai şi gîndeşti. Trebuie să accepţi că aşa au căzut cărţile biologiei. Nu poţi avea un creier şi un intelect de bărbat, suferind în acelaşi timp de mania de a fi iubita universală. Ţi se pare nerezonabil ce spun?

— Nu dacă spui tu, Miles.

— Bun, face el punîndu-şi haina. Acum, ce-ţi sugerez eu e să uităm acest episod nefericit şi să dăm mîna. După asta te părăsesc. La un moment dat, în viitor, cînd şi dacă voi simţi că am nevoie de un pic de ajutor, te sun. Fără supărare,

eu te voi suna. Şi sugerez ca data viitoare să ne întîlnim într-un loc public. Mergem şi mîncăm un kebab, stăm de vorbă, bem un pahar de retsina, ne purtăm ca două persoane civilizate din epoca contemporană. Dacă mai rămîne timp, te conduc la aeroport, te sui în avion şi te duci înapoi în Grecia. Şi cu asta basta. OK?

Ea dă din cap supusă.

— Aa, şi mai e ceva. Cred că ar fi mai bine în viitor să lucrăm pe o bază financiară. Îţi voi da un mic onorariu pentru tot ce folosesc, bine? O să mi se deconteze ca fiind cheltuieli legate de cercetare.

Ea dă din cap încă o dată. El o priveşte cîteva clipe, apoi îi întinde mîna, pe care ea o ia şi o scutură fără vlagă. El ezită, apoi se apleacă, o sărută pe creştet, mîngîindu-i uşor umărul gol.

— Capul sus, fată dragă. O să treacă şi asta. Sînt lucruri care trebuiau spuse.

— Îţi mulţumesc c-ai fost aşa sincer.

— N-ai de ce. Face parte din serviciu. Aşa. Mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca? Vrei ceva, nişte haine drăguţe? O revistă? *Woman's Own*? *Good Housekeeping*? *Vogue*?

— Nu, nimic. Mă descurc eu.

— Nu mă deranjează să-ţi opresc un taxi la ieşire.

Ea refuză cu un semn din cap.

— Eşti sigură?

Ea dă din cap afirmativ.

— Şi nu-mi porţi pică?

Ea dă iar din cap că nu. El zîmbeşte aproape avuncular.

— Ştii, sîntem în anii optzeci.

— Ştiu.

El întinde mîna şi-i răvăşeşte pletele greceşti.

— Atunci, ciao.

— Ciao.

El se întoarce şi porneşte spre uşă cu un pas ferm şi cu aerul încîntat al cuiva care a încheiat un tîrg excelent şi care acum se pregăteşte pentru o nouă întîlnire de afaceri. *Mann ist was er isst,* dar este şi ceea ce poartă. Miles Green arată întocmai ca un om de lume, cu costumul lui bine croit şi cravata cu emblema colegiului; şi (pentru că sîntem în anii optzeci) deloc ruşinat că şi-a permis într-o zi plină să piardă o oră şi ceva cu cineva care, în fond, nu era decît o pipiţă; iar acum, înviorat, îndreptîndu-se spre treburi mai serioase – o întîlnire cu agentul lui literar, poate, sau o conferinţă literară, sau pacea binecuvîntată, masculină a clubului. Pentru prima dată, în încăpere domneşte o atmosferă de echilibru, de realitate sănătoasă.

Dar, vai, armosfera asta dispare aproape numaidecît. N-a parcurs nici jumătate din distanţa pînă la uşă, că pasul acela zglobiu îi îngheaţă pe loc. Este imediat evident de ce: uşa nu mai e nicăieri. În locul ei se întinde acum un perete continuu cu capitonaj cenuşiu; pînă şi cîrligul a dispărut. Fulgeră o privire înapoi spre pat,. dar silueta pe care a vrut s-o mustre astfel îşi ţine capul încă plecat, nedîndu-şi seama de această schimbare minoră de ambianţă. Priveşte înapoi spre locul unde s-a aflat uşa; îşi pocneşte degetul

mare şi arătătorul înspre acel loc. Peretele rămîne neschimbat. Din nou; şi iar nu se întîmplă nimic. Ezită, apoi se repede într-acolo şi se apucă să bîjbîie, pipăind capitonajul, de parcă ar fi orb şi ar căuta o clanţă care trebuie să fie pe colo pe undeva. Se opreşte, apoi face doi-trei paşi înapoi, de parcă s-ar pregăti să dea un brînci cu umărul. Dar nu, îşi duce mîinile înainte ca cineva care vrea să apuce o uşă şi s-o scoată din ţîţîni. Se aude iar pocnet de degete. Şi din nou, peretele rămîne exact aşa cum e, gol, fără uşă, sub privirea lui cruntă. Întorcîndu-se, se îndreaptă cu paşi mari spre marginea patului.

— Nu poţi face asta!

Ea îşi ridică, foarte încet, capul.

— Nu, Miles.

— Eu comand aici.

— Da, Miles.

— Dacă-ţi închipui că cineva o să creadă asta fie şi numai pentru o milionime de secundă... Îţi ordon să pui la loc uşa.

Drept răspuns, ea se lasă înapoi pe perne.

— Ai auzit ce-am spus?

— Da, Miles. Oi fi eu foarte proastă, dar am auzul perfect.

— Atunci fă ce ţi se spune.

Ea îşi ridică braţele, unindu-şi mîinile dinapoia gîtului subţire. Capotul i se lasă în jos. Rînjeşte.

— Te ador cînd faci pe supăratul.

— Dacă uşa aia nu e înapoi la locul ei în cinci secunde, te previn că trec la violenţă fizică.

— Ca marchizul, dragul de el.

El respiră adînc.

— Te comporţi ca un ţînc de cinci ani.

— Păi, sigur, doar nu sînt decît o zeiţă de mîna a cincea.

El se uită lung la ea, mai bine zis la cum îşi muşcă buza inferioară.

— Nu poţi să mă ţii aici împotriva voinţei mele.

— Da' nici tu nu poţi să ieşi din propriul tău creier.

— Ba, cum să nu. Pentru că e doar creierul meu metaforic. Eşti de-a dreptul ridicolă. E ca şi cum ai vrea să anulezi legile naturii sau să faci timpul să meargă înapoi.

— Păi asta şi fac, Miles. Chiar foarte des. Dacă-ţi aduci aminte.

Şi deodată, toate hainele pe care le-a pus pe el dispar. Instinctiv, îşi duce repede mîinile în faţă. Ea îşi muşcă iar buza.

— Să ştii că n-o să tolerez asta!

Ea loveşte uşurel cu palma pe pat.

— De ce nu vii tu să te-aşezi aici?

El se întoarce cu spatele, încrucişîndu-şi braţele la piept.

— Niciodată.

— Drăguţul de el. De ce nu mă laşi să-l sărut?

Şi mai crunt decît înainte, el priveşte undeva, în depărtare – atît cît îi permite încăperea mai degrabă mică. Ea apucă de capotul purpuriu şi îl aruncă uşurel spre el la poalele patului.

— Îl vrei? Eu nu mai am nevoie.

El se uită înciudat la halat, apoi îl înşfacă. E prea mic, dar izbuteşte să şi-l tragă pe el cu forţa, petrecînd o parte peste cealaltă şi legînd cordonul. Apoi se îndreaptă cu paşi mari spre scaun, îl apucă, merge pînă în colţul camerei şi-l aşază ferm lîngă masă, cu spătarul spre pat. Se aşază, cu braţele pe piept, picior peste picior; rămîne aşa, privind hotărît înspre colţul încăperii capitonate, la cîţiva paşi de el. Se lasă tăcerea. Apoi el spune, vorbind peste umăr:

— Poţi să-mi iei hainele, poţi să mă împiedici să ies, da' nu poţi să-mi schimbi sentimentele.

— Ştiu asta, prostuţule.

— Bine, dar atunci asta-i curată pierdere de vreme.

— Ai putea să-ţi schimbi singur sentimentele.

— Niciodată.

— Miles.

— Ca să folosesc propriile tale cuvinte, trebuie să ai cel puţin cîteva libertăţi elementare ca să poţi exista.

Ea stă uitîndu-se lung la el, apoi, dintr-o dată, se ridică de pe pat şi se apleacă să caute ceva, scoţînd de sub el coroniţa de trandafiri şi frunze de mirt. Stînd cu faţa spre perete, ca dinaintea unei oglinzi, îşi potriveşte coroniţa pe creştet, jucîndu-se o clipă cu cîteva şuviţe de păr negru după care, mulţumită de felul cum arată, îl întreabă, adresîndu-i-se peste spaţiul care îi desparte:

— Pot să vin să m-aşez la tine-n poală, Miles?

— Nu, nu poţi.

— Te rog.

— Nu.

— O să am numa' cinşpe ani, dacă vrei.

El se întoarce brusc pe scaun, îndreptînd spre ea un deget amenințător.

— Să nu cumva să te apropii.

Dar ea porneşte spre el. Însă ajungînd aproape de locul în care stă el gata să sară la ea dacă ar mai face un pas, se opreşte şi îngenunchează pe mocheta roz, încrucişîndu-şi brațele în poală şi aşezîndu-se cuminte pe călcîie. El îi înfruntă privirile cîteva clipe, apoi se întoarce.

— Eu n-am făcut decît să-ți dau o idee. Tu ai făcut tot restul.

El rămîne tăcut o clipă, apoi explodează:

— Dumnezeule, cînd mă gîndesc la toate palavrele alea despre plastilină, despre paşale şi haremuri. Şi despre Hitler!

O atacă înverşunat:

— Ştii ceva? Eşti cea mai mare fascistă din toată istoria omenirii. Şi să nu-ți închipui că mă impresionezi stînd aşa acolo în genunchi cu privirea aia de cățel muribund.

— Fasciştii urăsc sexualitatea, Miles.

Pe fața lui apare caricatura oribilă a unui zîmbet.

— Şi cele mai rele filozofii îşi au punctele lor bune.

— Şi iubirea.

— Asta-i un cuvînt obscen, avînd în vedere împrejurările.

— Şi tandrețea.

— Eşti tot atît de tandră ca un cactus nenorocit.

— Şi nu sînt în stare să rîdă puţin de ei înşişi.

— Trebuie să-nţeleg că a distruge încrederea în sine a unui bărbat, a-l castra efectiv pentru tot restul vieţii, este o situaţie teribil de amuzantă. Şi că dai dovadă de multă stăpînire de sine reuşind să nu te tăvăleşti de atîta rîs. Să mă ierţi dacă nu mă amuz şi eu.

— Şi asta numai pentru ca ţi-ai dat seama că totuşi ai niţică nevoie de mine?

— Da' n-am nevoie deloc de tine. Nevoia e a ta. Nevoia de a mă umili.

— Miles.

— Tot ce-am spus adineaori este perfect adevărat. Mi-ai ruinat munca de la început, cu ideile tale banale de literatură ieftină. Cînd am început n-aveam deloc intenţia să fiu ce sînt acum. Aveam de gînd să merg pe urmele lui Joyce şi Beckett. Dar nu, trebuia să-ţi bagi tu nasul. Fiecare personaj feminin trebuie modificat pînă devine de nerecunoscut. Trebuie să facă asta, trebuie să facă ailaltă. De fiecare dată, umfl-o pînă cînd umple tot cadrul. Şi pînă la urmă, e tot aia veche, *id est* tu. De nu ştiu cîte ori m-ai făcut să tai cele mai bune chestii. Textul ăla unde aveam douăsprezece finaluri diferite – era perfect aşa cum era, nimeni nu mai făcuse aşa ceva înainte. Da' intră pe mîna ta şi, uite-aşa, rămîn doar cu trei. Şi toată poanta s-a dus. Pe apa sîmbetei.

Se întoarce spre ea, privind-o cu mînie. Ea îşi muşcă buza.

— Pot să-ţi spun de pe-acum unde se va petrece acţiunea următorului meu roman. Pe Muntele Athos.

Ea zîmbeşte larg. Luîndu-şi ochii de la ea, el se jeluieşte mai departe.

— Tot timpul n-ai făcut decît să dictezi. Eu n-am mai multă autoritate decît o maşină de scris automată. Dumnezeule, cînd mă gîndesc la zecile de mii de pagini pe care le-au scris francezii pe tema întrebării dacă autorul se află el însuşi scris în text sau nu. Păi, nu era nevoie decît de zece secunde în compania ta pentru ca adevărul să iasă la iveală pentru vecie.

— Ştii bine că nu-i adevărat.

— Atunci de ce naiba nu pot pune uşa aia la loc? De ce nu pot şi eu o dată să termin aşa cum vreau? De ce trebuie să ai tu ultimul cuvînt mereu?

— Miles, acum tu eşti ăla inconsecvent. Doar tu mi-ai spus adineaori că între autor şi text nu e nici o conexiune. Atunci ce importanţă are?

— Pentru că e dreptul meu să stabilesc aşa cum vreau eu lipsa de conexiune.

— Bun, ştiu că nu-s decît iubiţica ta fără minte, da' totuşi am impresia că, la o analiză logică, argumentul nu stă în picioare.

— N-am de gînd să mă contrazic cu tine apropo de chestii care sînt complet peste nivelul tău.

Ea îi priveşte spatele pe jumătate întors.

— Nu vreau să ne oprim decît cînd o să fim iar prieteni. Şi-o să mă laşi să stau la tine-n poală şi să-ţi dau un pupic.

— Of, pentru Dumnezeu...

— Doar știi cît de mult țin la tine. Și n-am să mai rîd de tine.

— Tot timpul rîzi de mine.

— Miles, uită-te la mine.

El îi aruncă o privire bănuitoare; într-adevăr, nu rîde. Dar el se întoarce iar, de parcă ce vedea în privirea ei ar fi mai rău chiar decît batjocura. Ea așteaptă o clipă în tăcere, privindu-l, apoi spune:

— E-n regulă. Poftim. Uite ușa la locul ei.

El se întoarce repede spre locul unde era ușa înainte: într-adevăr, e acolo. Ea se ridică, se îndreaptă spre ușă și o deschide.

— Hai, vino să vezi ce-i dincolo, îl îndeamnă ea, întinzînd un braț spre el. N-o să ți se întîmple nimic.

Ridicîndu-se nerăbdător, el se îndreaptă spre ușa deschisă, făcîndu-se că nu vede brațul întins. Uitîndu-se afară, vede un bărbat îmbrăcat într-un halat de baie purpuriu prea mic pentru el, o fată zveltă despuiată, cu o coroniță de trandafiri pe cap și un pubis în stil clasic, un pat undeva în fundal, un ceas cu cuc cu o tunică grecească atîrnînd încă de un colț, pereții capitonați, de culoare gri. Totul e ca reflectat într-o oglindă, sau ca un tablou de Magritte. Ea îl invită cu un gest să treacă dincolo.

— Nu fi ridicolă, spune el cu furie, trăgîndu-se îndărăt.

Ea închide ușa, rămîne o clipă gînditoare, privindu-i spatele întors spre ea, apoi face cîțiva pași spre el.

— Hai, nu fi așa meschin. Vino să te-ntinzi pe pat lîngă mine.

— Nu.

— Nu vorbim. Facem amor.

— Nici nu-mi trece prin cap.

— Atunci doar așa, ca prieteni.

— Noi doi nu sîntem prieteni. Sîntem doi oameni închiși din întîmplare în aceeași celulă. Grație minții tale înguste de femeiușcă nesuferită.

— Îți sînt atît de recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus. Aș vrea să te recompensez și tu nu mă lași.

— Nu, mersi.

Din smerită, vocea ei devine rugătoare:

— Las' că știu eu că de fapt vrei, Miles.

— Ba nu știi nimic.

— Vreau să-ți fac ce le-au făcut femeile cretane bărbaților lor cînd s-au întors de la asediul Troiei ca să le arate ce dor le-a fost. Pasajul ăsta era în *Ur*-text, dar manuscrisele care s-au păstrat au toate lacune.

— Ești imposibilă.

— E foarte parșiv.

— Nu mă interesează perversiunile sexuale din Creta antică.

— Ba las' că știu eu că te interesează.

Face o scurtă pauză, apoi continuă:

— Altfel nu ți-ar fi așa frică să te uiți în ochii mei.

El se întoarce brusc:

— Da' nu mi-e deloc fri...

Nu e decît un pumnișor, dar upercutul de dreapta pornește de jos, din talie și e expediat nu

numai cu vigoarea unei femei tinere care – deşi nu e o atletă în sensul propriu – e evident mîndră de condiţia ei fizică, dar, surprinzător, cu precizie de profesionist, lovind drept în vîrful bărbiei. S-ar spune chiar că nu e prima dată că aplică o asemenea lovitură. Efectul se datorează în mod evident faptului că – întocmai precum rachetele telecomandate despre care se spune că erau armele preferate ale tatălui ei – pumnul vine complet din senin. Impactul e vizibil: capul domnului Miles Green cade spre spate, cu gura deschisă şi privirile sticloase, nefocalizate. Năuc, alunecă încet în genunchi, încearcă o clipă să se ridice iar pentru ca, în cele din urmă, ajutat şi de călcîiul ferm al unui picior gol şi delicat arcuit, să se prăbuşească inert pe mocheta uzată de culoare roz.

III

Dar ceea ce îi face pe mulţi să creadă că e greu de demonstrat existenţa divinităţii este următorul fapt. Aceştia nu-şi ridică niciodată mintea deasupra lucrurilor ce pot fi percepute cu simţurile, şi s-au obişnuit într-atîta să nu ia în considerare decît pe acelea care pot fi mai întîi închipuite cu imaginaţia – un mod de gîndire ce nu se poate aplica decît obiectelor materiale – încît tot ceea ce este inimaginabil lor li se pare ininteligibil. Acesta reiese cu prisosinţă din faptul că filosofii înşişi în şcolile lor au drept maximă că mintea nu poate cuprinde decît acele lucruri care au fost mai întîi în simţuri – şi este sigur că niciodată conceptul de divinitate nu şi-a găsit locul acolo. Mie mi se pare că toţi aceia care încearcă a-şi folosi imaginaţia pentru a înţelege acest concept se poartă întocmai ca unii care ar încerca să-şi folosească ochii pentru a auzi sunete sau pentru a mirosi miresme...

RENÉ DESCARTES, *Discurs asupra metodei*

FIICA MNEMOSYNEI se uită cu luare aminte în jos la victima ei, lingîndu-şi gînditoare încheietura pumnului încă încleştat. După cîteva secunde – tradiţionalele (chiar dacă nu şi numărate de astă dată) zece secunde – păşind peste trupul inert, se îndreaptă spre pat şi apasă pe sonerie. Chiar în clipa în care vîrful degetului îi apasă pe butonul soneriei, se transformă, la fel de instantaneu, din boxer în doctoriţa Delfie. Halatul, buzunarul plin cu pixuri, emblema cu numele, părul strîns sever la spate (coroniţa a dispărut, la fel şi tunica de pe ceas) în fişiul discret negru cu alb, toate detaliile reapar identice. Inclusiv expresia de severitate rece. Nici urmă din tandreţea provocatoare de mai înainte.

Astfel remetamorfozată, se îndreaptă iar spre bărbatul întins pe podea, îngenunchind alături. Precum un medic pe ringul de box, îi ridică încheietura mîinii pentru a-i lua pulsul. Apoi i se apleacă peste faţă – el fiind întins pe spate după

cădere – şi îi deschide, cu interes clinic, o pleoapă. Deodată, uşa se deschide.

În cadrul uşii apare o soră în vîrstă, în mod evident o persoană severă care nu-şi pierde vremea cu fleacuri. E ceva în înfăţişarea ei, aerul de neînchipuită suficienţă al celui care crede că ştie mai bine decît oricine cum stau lucrurile, care spune tot chiar înainte ca ea să deschidă gura. Prin ochelari, se uită în jos cu o privire dezaprobatoare, lipsită de umor. Doctoriţa este în mod vizibil luată prin surprindere. Se ridică în picioare în grabă, cu o stîngăcie neobişnuită pentru cineva cu graţia ei.

— Soră... Credeam că Sora Cory e de serviciu.

— Aşa credeam şi eu, doamna doctor. Dar, ca de obicei, e de negăsit.

Ochii sorei arată spre pacient:

— Şi el tot ca de obicei, nu?

— Da. mi-e teamă că da.

— Şi-aşa n-am destul personal. Genul ăsta de pacienţi ne dau mai multă bătaie de cap decît tot restul secţiei la un loc.

— Soră, poţi face rost de un brancardier şi de o targă? Ar trebui să-l ducem la loc în pat.

Sora dă din cap cu un aer mohorît, dar rămîne uitîndu-se cercetător la pacientul inconştient ca la o cratiţă murdară.

— Ştiţi care e părerea mea, doamna doctor. Ăştia au nevoie de tratament hormonal. Dacă nu chiar de intervenţie chirurgicală. Pe vremuri aşa se proceda.

— Vederile dumitale, soră, îmi sînt bine cunoscute, mersi. Ai avut amabilitatea să ni le comunici pe îndelete la ultima ședință de secție.

Sora se zbîrlește:

— Trebuie să am în vedere siguranța surorilor.

Doctorița își încrucișează mîinile la piept.

— Știu și asta foarte bine.

— Uneori mă întreb ce-ar zice doctorul Bowdler dac-ar mai fi în viață. E de necrezut ce se petrece în spitalul ăsta în numele medicinii.

— Dacă te referi la progresele care...

— Progrese! Știu eu mai bine cum se cheamă astea. Spitalul e un adevărat balamuc.

— Ești amabilă să trimiți un brancardier cu o targă?

Sora nu schițează nici un gest.

— Puteți zice că-s o babă proastă, doamna doctor, dar vreau să vă informez în legătură cu altceva. De mult vreau să vorbim despre asta. Pereții. Sînt imposibil de curățat. Sînt dezgustători, numai jeg în toate cutele alea. Fojgăie infecția în ei. Mă mir că n-am avut epidemie după epidemie pînă acum.

— O să văd dacă pot organiza una pentru dumneata, soră.

Asta e prea mult. Sora se apleacă amenințător spre doctoriță.

— Cu mine să nu fii sarcastică, domnișoară. Prin mîinile mele au trecut mai mulți așa-ziși specialiști d-ăștia deștepți decît îți poți închipui dumneata. Generația asta tînără își

închipuie că știe tot. Țin să-ți aduc aminte că mă ocupam de cazuri din astea cînd dumneata erai încă în scutece.

— Soră...

Dar zgripțuroaica nu mai e de oprit.

— Jumătate din pacienții din secție nu sînt decît niște chiulangii. Și au parte de tratament cu mănuși administrat de doctorași cu cașul la gură abia ieșiți din școală care...

— Soră, știu că treci printr-o perioadă dificilă în...

— Asta n-are nici o legătură!

— Dacă o să continui așa, voi fi nevoită să stau de vorbă cu Sora șefă.

Zadarnic; sora se burzuluiește și mai strașnic.

— Întîmplător, doamna Thatcher îmi împărtășește părerile. Atît în privința disciplinei, cît și a metodelor antiseptice.

— Așa, și asta-i un exemplu de disciplină?

— Dumneata să nu-mi pomenești mie de disciplină. De cînd ești dumneata aici, secția s-a dus de rîpă.

— Adică asta înseamnă că nu mai seamănă nici pe jumătate cu un lagăr de concentrare.

Mișcarea asta, făcută cu atîta plăcere, e o eroare: doctorița o regretă numaidecît. Sora își mută privirea spre un punct aflat dincolo de capul doctoriței și începe să vorbească pe tonul demn și moderat al celui aflat pe punctul de a înfige un cuțit în spatele unui coleg detestat.

— Mai bine lagăr de concentrare decît spectacol de strip-tease.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sora fixează în continuare peretele din spate cu ochii ca două ace cu gămălie.

— Păi, vă-nchipuiţi că nu ştiu ce s-a petrecut ieri după-masă în sala de demonstraţii?

— Ce s-a petrecut?

— Doar ştiţi foarte bine. Tot spitalul vorbeşte.

— Zău că nu ştiu.

— Noua incizie pentru mastectomie a domnului Lawrence.

— Ce-i cu ea?

— Am auzit c-a demonstrat-o cu creionul chirurgical pe sînii dumneavoastră dezgoliţi.

— Păi, doar nu era s-o facă pe ei acoperiţi.

Sora scoate un sforăit profund sceptic.

— Tocmai treceam pe-acolo în clipa în care a ieşit să caute un subiect voluntar.

— În faţa a douăzeci şi patru de studenţi, toţi bărbaţi. Dacă informaţiile de care dispun sînt exacte.

— Şi ce-i cu asta?

Dintr-o dată, privirile sorei fulgeră – dacă nişte pupile gri-verzui pot fulgera – drept în ochii doctoriţei.

— Mi s-a spus că linia inciziei era ultimul lucru la care se uitau.

Doctoriţa Delfie are un zîmbet subţire.

— Soră, în locul dumitale m-aş duce la dispensar şi aş lua două pastile de Dembutoprazil

de treizeci de miligrame. Şi, dacă tot te duci, poate vezi şi de ce te-am rugat cînd am sunat.

O lumină malignă trece prin ochii de un verde pal din spatele ochelarilor.

— Mai vedem noi, doamna doctor... mai vedem noi.

Şi, cu această lovitură finală – „doamna doctor“ e mai mult scuipat decît rostit – neîmblînzita soră se retrage. Doctoriţa Delfie rămîne privind lung în urma ei o secundă; apoi, dintr-o singură mişcare, se întoarce brusc, ducîndu-şi mîinile pe şolduri. Se uită cu luare aminte la pacientul inconştient. Ceea ce urmează este cu totul ne-medical. Cu călcîiul drept dă o lovitură deliberată şi îndesată în coastele trupului întins pe jos – cu o forţă şi o precizie ce ar putea sugera că e tot atît de bună la fotbal pe cît e de bună la pugilat. Efectul acestei lovituri dătătoare de viaţă este instantaneu. Miles Green se ridică brusc, frecîndu-şi locul suferind, nearătînd deloc ca cineva care tocmai se trezeşte dintr-o sincopă.

— Bine, da' m-a durut.

— Aşa-ţi trebuie, dacă umbli cu trucuri de-astea ieftine şi murdare.

— Mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

Ea îşi îndreaptă mînioasă degetul în jos spre el:

— Eu am chemat-o pe sora Cory.

Pe chipul lui apare o expresie inocentă de uimire tîmpă.

— Bine, dar am crezut că ideea cu sora a fost a ta.

Doctorița Delfie se uită lung la el; și, dintr-o dată, Miles se trezește destinatarul unei lovituri și mai violente din partea aceluiași călcîi. De data asta, reușește să pareze o bună parte din impact. Dregîndu-și glasul, mărturisește cu un zîmbet cuceritor:

— Mi-a venit, așa, ideea să improvizez puțin.

— Asta n-a fost improvizație! Fiecare replică era bine pregătită dinainte. Ai ținut-o acolo la îndemînă de la bun început, cu binecunoscutul tău... A fost o încercare deliberată de a mă submina.

— Da' te-ai descurcat binișor.

El zîmbește în continuare, ea nu.

— Și chestia aia cu „sora". Să nu crezi că mi-a scăpat.

— Că ți-a scăpat ce?

— Aluzia la amărîta mea de soră din realitate.

— Pură coincidență.

— Vrei să nu mă mai tratezi ca pe-o cretină, te rog! Ochelarii ăia nu m-au indus nici o clipă în eroare. Aș recunoaște oriunde ochii ăia verzui de pește nenorocit. Ca să nu mai vorbesc de atitudinea aia jalnică de mironosiță. Cu nasul mereu în murdărie, ceea ce zice ea că e murdărie. Cică e datoria ei morală, obligația ei față de istorie. Scroafă bătrînă și nerușinată.

— Pe cuvînt, nu la ea m-am gîndit, la cu totul altcineva.

— Cît despre episodul ăla infantil, gratuit și vulgar în care eu, chipurile, mă expun la... Nu numai că n-ai nici un pic de bun gust, da' nu-ți dai nici măcar seama ce noroc ai că mă poți zări, ba chiar și atinge, ca să nu mai vorbesc de... gata, am terminat.

Și continuă.

— Cînd mă gîndesc c-am pierdut ore în șir cu... și încă pentru ceva care... trebuie să fiu complet nebună.

El deschide gura să zică ceva, dar ea îi dă înainte:

— Acum vreo douăzeci de minute totul se putea termina cu happy end.

El își duce mîna spre falcă.

— Înainte de asta. Cînd te-am rugat să mă lași să stau la tine-n poală.

— Da, nu vroiai decît să arăți cine-i stăpînul.

— Dacă n-ai fi atît de insensibil la nuanțele mai subtile ale limbii, ți-ai fi dat seama c-am folosit expresia – e-adevărat, mai degrabă banalizată și sentimentală, dar în acest context cu totul satisfăcătoare, cel puțin în cercul sofisticat din punct de vedere lingvistic căruia îi aparținem – „pupături și alint".

— Ba mi-am dat seama.

— Cînd o femeie spune asta se gîndește la tandrețe.

Se uită în jos la el cu privirea sumbră.

— Cred că n-ai fi în stare să recunoşti o creangă de măslin nici în mijlocul unei livezi întregi de măslini.

El zace în continuare pe mocheta veche de culoare roz, cu braţele încrucişate la ceafă, privind-o atent.

— Ceea ce ai omis din interesantul tău rezumat stilistic este că ai ales în mod deliberat un moment în care ştiai c-o să fiu nevoit să refuz.

— Mă văd nevoită să te contrazic. Era un moment în care nu trebuia decît să faci un salt de imaginaţie.

— Da, ca la circ.

Ea face un pas spre el, încrucişîndu-şi braţele la piept peste halat şi privindu-l feroce.

— Ascultă, Miles, cred că e cazul să lămurim cîteva chestii. Pentru că tot te-ai comparat – în mod cu totul judicios – cu un cîine de circ care trebuie să facă tot felul de giumbuşlucuri stupide, OK, poftim, îţi dau drumul din lesă. Ştiu că minţile infantile trebuie să-şi cheltuiască într-un fel energia suplimentară. Dar toată comedia asta şi glumele şi aluziile cum că n-aş fi auzit de Tzvetan Todorov, de hermeneutică, de diegeză sau de deconstructivism, gata, s-a terminat cu ele. De-acum încolo, cînd e vorba de chestii literare unde e nevoie de maturitate şi de experienţă, ca de pildă epilogurile, eu decid. E clar?

— Da, doamna doctor.

— Şi scuteşte-mă, te rog, de sarcasmele tale. Ţin să-ţi aduc aminte că nu eşti decît un

produs al hazardului, un mărunt și trecător eveniment biologic și că...

— Un ce?

— Ce-ai auzit. Un nimic microscopic, o larvă de amoebă, o muscă rătăcită în palatul eternității. În vreme ce eu sînt un arhetip feminin cu un bun simț arhetipal dezvoltat de-a lungul mileniilor și capabil să discearnă valorile mai profunde. În plus, știi la fel de bine ca mine că prezența mea fizică aici nu este decît pură iluzie, un epifenomen al unor reacții electro-chimice care au loc în – dacă ții neapărat să știi – lobul tău cerebral drept în stare de hipertrofie patologică. În afară de asta...

Ea se oprește și respiră adînc.

— Vrei să-ți iei mîna de pe glezna mea, te rog?

— Mă întrebam și eu, așa, dacă arhetipurile au glezne.

— Dacă miști un centimetru mai sus, îți trag una și mai dureroasă.

El își trage mîna.

— Așa, ce spuneai?

— În ciuda tuturor greșelilor și defectelor tale, nutream slaba speranță că într-o bună zi, cu ajutorul meu, o să înțelegi că bărbații, acest sex egoist, arogant și de o animalitate atît de monotonă, ne datorează nouă, femeilor, cel puțin un lucru pentru...

— Te rog, las-o moartă.

— Toată cruzimea din trecut: puțină tandrețe.

— *Id est* un f....

Ea se uită lung spre el; apoi încet, îndreaptă spre el un deget acuzator de parcă ar fi gata să apese pe trăgaciul unui pistol. Vocea îi e gravă:

— Miles, te previn. Te afli pe marginea unei prăpastii.

— Bine, atunci îmi retag expresia familiară.

— Ce-am spus că vreau?

— Tandrețe. O să țin minte data viitoare.

Ea își duce iar brațele la piept, cu privirea pierdută de-a curmezișul camerei.

— De fapt, în timpul ultimei scene am luat hotărîrea: n-o să mai fie nici o dată viitoare.

Numai ticăitul ceasului cu cuc se mai aude în liniștea provocată de acest ucaz. El zîmbește.

— Și mă rog, cine-a hotărît asta?

— Eu.

— Dar din moment ce chiar tu m-ai informat că de fapt tu nu ești acolo în fața mea, că nu exiști decît în capul meu, nu mi-e deloc clar cum de poți să iei de una singură o hotărîre care privește viitorul nostru comun.

Ea îi aruncă o privire severă. În ochii și pe buzele lui se poate citi un amuzament satisfăcut. Dar niciodată, în întreaga istorie a expresiilor feței omenești, n-a pierit atît de repede un zîmbet de pe buzele cuiva. Acum îl vezi stînd acolo cu un aer încîntat de sine, și în clipa următoare se ridică brusc în picioare, cu gura căscată de uluire. Îngenunchind, se apucă să caute înnebunit un spațiu gol unde, cu cîteva clipe mai înainte, s-a aflat ea. Dar ea a dispărut cu desăvîrșire. El se

ridică iar, agitîndu-şi disperat braţele prin aer. Tot căutînd cu priviri grăbite prin cameră, se ghemuieşte să se uite sub pat, apoi din nou în jur, de-a lungul pereţilor cenuşii.

— Oh, doamne.

Se repede la uşă, o deschide: aceeaşi cameră şi, în prag, în faţa lui uluită, silueta dublului său solitar. Închide uşa şi, sprijinindu-se cu spatele de ea, rămîne privind lung spre pat. După o clipă îşi ridică mîna stîngă, ciupindu-se impulsiv cu dreapta. Priveşte iar în jur. Renunţă, înghite în sec, îşi drege glasul. Apoi o cheamă, pe un ton interogativ-mieros:

— Erato... iubita mea?

Tăcere.

— Curvă.

Tăcere.

— E imposibil.

— Nu e deloc imposibil.

Vocea ei fără trup vine din colţul încăperii unde se află masa şi scaunul. Nici un semn nu indică o prezenţă fizică.

— Unde eşti, pentru Dumnezeu?

— Într-un loc pe care n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsesc.

— Bine, da' nu poţi face una ca asta. Ziceai că eu sînt ăla care nu respectă regulile...

— Vreau să te întreb ceva, Miles. M-ai mai fi tratat în felul barbar şi fără suflet în care m-ai tratat de vreo oră încoace, dacă, în loc să fiu cine sînt, aş fi fost fiica unui şef mafiot? Dac-ai fi ştiut

că pot oricînd să pun mîna pe telefon să angajez un ucigaş plătit?

— Nu vreau decît să ştiu de ce nu te pot vedea.

— Pentru că tocmai ai suferit un anevrism cerebral minor, adică o dilatare patologică a unei artere. Din nefericire, asta ţi-a afectat ganglionii voliţiei şi vizualizării mentale, care se află foarte aproape de cortex şi, ca atare, sînt foarte vulnerabili.

— Nici măcar nu-mi amintesc cum arăţi.

— Asta ca să te-nveţi minte şi să nu te mai amesteci în domenii despre care habar n-ai nimic. Ca de pildă amnezia.

El se tîrăşte anevoie, pipăind obiectele din jur de parcă ar fi complet orb, şi se lasă greoi pe pat.

— Şi e reversibil?

— Sînt convinsă că întreaga comunitate literară se va ruga împreună cu mine ca să fie ireversibil.

— Bine, da' nu-mi poţi face una ca asta.

Vocea nu răspunde. El îşi duce mîna la inimă, sub halatul de culoarea murei:

— Mi-e rău.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am nevoie de un medic.

— Eu sînt medic.

— Un medic adevărat.

— Dacă vrei să ştii, Miles, rolul romantic şi absurd pe care mi l-au atribuit toţi nevropaţii din tagma ta nu are nici o legătură cu realitatea.

De fapt, am făcut studii de psihologie clinică. Şi m-am specializat în boala mintală pe care voi, în ignoranţa voastră, o numiţi literatură.

— Boală mintală!

— Da, Miles. Boală mintală.

— Bine, dar...

— Pentru mine nu eşti decît un caz, un bolnav care a suferit o traumă primară. Cum se întîmplă de obicei, ai rămas cu o dorinţă marcată de răzbunare distructivă. Tot ca de obicei, ai încercat să sublimezi acest sentiment printr-o tendinţă la fel de marcată spre voyeurism şi exhibiţionism. Am văzut zeci de mii de cazuri. Tot conform patologiei obişnuite, ai încercat să depăşeşti trauma nerezolvată cedînd repetat tentaţiei cvasi-regresive de a scrie şi de a publica. Crede-mă, ai fi o persoană mult mai normală dacă ai regresa complet şi făţiş spre cele două activităţi de bază pe care le-am pomenit adineaori.

— Adică, să devin un voyeur şi un obsedat sexual?

— Exista o profesiune care permite şi chiar recompensează asemenea activităţi. Evident, într-o formă sublimată.

— Care, mă rog?

— Teatrul, Miles. Ar fi trebuit să fii actor sau regizor de teatru. Dar mi-e teamă că e cam tîrziu acum.

— N-ai îndrăzni să-mi vorbeşti în felul ăsta dac-ai fi aici, în faţa mea.

— Asta pentru că în mod inevitabil servesc drept surogat al mamei tale – cu alte cuvinte,

drept principal obiect pentru sentimentele tale reprimate de frustrare oedipiană, transmutate în *Rachsucht*, adică nevoia de răzbunare. Ar fi cazul să-l recitești pe Freud. Sau pe un alt student al meu extrem de dotat, Fenichel. Încearcă *Teoria psihanalitică a nevrozelor*, New York, W.W. Norton & Co., 1945.

— Dacă Freud te-ar fi cunoscut pe tine, s-ar fi aruncat în Dunăre.

— Nu fi copil, Miles. Nu faci decît să-mi confirmi iar diagnosticul.

— Cum adică „iar"?

— Nu cred că e nevoie să glosez pe marginea semnificației reale, anaclitice, a nevoii tale de a umili simbolic o doctoriță.

Urmează un răstimp de tăcere. Apoi, deodată, vocea ei se aude de foarte aproape, de undeva de lîngă pat, în spatele lui:

— Știi, de fapt, nu erau fulgere și tridente. La noi în familie toată lumea a considerat întotdeauna că e mai bine să lași natura să lupte singură.

El stă cu privirile în pămînt; dintr-o dată, pe neașteptate, se răsucește, aruncîndu-se ca un jucător de rugby spre colțul patului, de unde pare să vină vocea. Dar, vai, genunchiul drept i se împiedică de colțul cam înalt al patului de spital și, în ciuda unui efort disperat, cade grămadă la pămînt. Se ridică furios. Și acum, vocea aia înnebunitoare vine de deasupra, tocmai din vîrful tavanului în formă de cupolă:

— În locul tău, nu mi-aş face griji. O să poţi duce o viaţă perfect normală. Şi, probabil, mult mai utilă. Ţi-ai putea găsi ceva de lucru pe un şantier. Sau, poate, gunoier.

El se uită în spaţiul gol:

— Te rog, pentru Dumnezeu, să nici nu mai apari.

— Nu intenţionez cîtuşi de puţin să mai apar. De fapt, în scurt timp anevrismul se va întinde şi asupra ganglionilor auditivi. N-o să mai poţi să-mi auzi nici vocea.

El urlă, privind spre tavan:

— Cu cît te cari mai repede pe muntele ăla al tău nenorocit şi plicticos, cu-atît o să fiu mai fericit!

Vehemenţa acestei declaraţii este întrucîtva contracarată de direcţia din care vine răspunsul ei: din nou de pe masa din colţ.

— Încă n-am terminat cu tine. În primul rînd, te-aş ruga să te gîndeşti ce noroc ai că nu i-am cerut lui tata o hemoragie cerebrală gravă. Sînt dispusă să trec peste scepticismul batjocoritor şi peste încercările tale de a ridiculiza ceea ce reprezint. Dat fiind nivelul tău foarte superficial de inteligenţă, precum şi tabloul clinic general, nu e vina ta că ai fost îndoctrinat în spiritul de iconoclasm ieftin al unei culturi auto-distructive şi lipsite de rafinament.

— Ai savurat absolut fiecare clipă.

— Nu-i adevărat, Miles. Dacă ţi-am dat această impresie, este pentru că am vrut să te pun la încercare. Ca să văd pînă unde te poţi înjosi. În

speranța deșartă că la un moment dat o să strigi: „Destul, nu mai vreau să mă ating de aceste mistere sacre!"

— Doamne, dac-aș pune mîna pe tine!

— Ceea ce nu-ți pot ierta e ingratitudinea. De multă vreme n-am manifestat atîta interes față de vreun pacient. Cît despre partea artistică, am făcut tot ce-am putut – împotriva înclinațiilor mele firești – să mă adaptez la imaginația ta pedestră și literală. Acum că episodul s-a terminat, pot să-ți spun că au fost nenumărate momentele în care îmi venea să urlu tot așteptînd zadarnic o metaforă mai subtilă, una cît de mică.

— Te ucid.

— Și înainte de a dispărea pentru totdeauna – ceea ce se va întîmpla în cîteva clipe – vreau să te rog să-ți aduci mereu aminte cum ai pierdut marea șansă a vieții tale. În locul acestui deznodămînt penibil, dragul meu Miles, aș putea să fiu acolo, șezînd la tine în poală. Dacă stau și mă gîndesc, probabil că aș fi plîns puțintel, făcîndu-te să te simți foarte masculin și puternic și tot restul. Dacă sînt tratată și curtată cum se cuvine, nu semăn deloc cu babornița aia puritană, caricatura aia caraghioasă pe care ai ținut cu tot dinadinsul s-o bagi în narațiune. Mîngîierile tale tandre s-ar fi transformat în mîngîieri erotice, nu m-aș fi supărat dacă ai fi profitat de emoția mea, în asemenea împrejurări ar fi fost cu totul plauzibil, și am fi putut sfîrși în mod cît se poate de firesc într-o poziție reciproc satisfăcătoare. Dar am fi făcut dragoste, Miles, nu termenul acela vulgar

şi mecanic pe care l-ai folosit. Ne-am fi unit în tandreţe, iertare şi pasiune. Şi episodul s-ar fi încheiat acolo – ar fi răscumpărat toată stupiditatea restului. Şi în schimb, poftim. Ia închipuie-ţi: bărbăţia ta mîndă posedînd feminitatea mea abandonată provocînd cu măiestrie alte lacrimi, dar de data asta de împlinire carnală.

— Iisuse.

— Trupurile noastre fuzionînd în contopirea finală, aşteptînd în eternitate clipa supremă.

Vocea se opreşte, de parcă şi-ar fi dat seama cu întîrziere că prea s-a avîntat pe aripile lirismului în dezvoltarea acestei teme; apoi continuă pe un ton mai neutru:

— Asta ca să vezi ce-ai distrus. Nimic din toate astea nu va mai fi posibil vreodată.

El se uită macabru la locul din care vine vocea.

— Cum nu te mai pot vizualiza, nu-mi pot nici măcar imagina ce-am pierdut.

Tace o clipă, apoi continuă:

— Cît despre partea aia cu „aşteptînd în eternitate clipa supremă“, aduce mai degrabă a constipaţie.

— Eşti neînchipuit de lipsit de sensibilitate.

El îşi încrucişează braţele la piept, fixînd iar cu privirea scaunul gol, cu un aer de şiretenie calculată.

— N-am uitat-o pe negresa aia, ştii.

— N-am chef să vorbesc despre ea. A fost o idee cu totul superfluă de la bun început.

— Și cum te-a mai luat: era și mai atrăgătoare și mai sexy decît tine.

— Da' în fond, de unde știi? Doar ziceai că nu-ți mai aduci aminte cum arăt.

— Printr-un proces de deducție. Dacă ea era într-un fel, tu trebuie să fi fost total diferită.

— Asta n-are nici o logică.

El se apleacă pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

— Parcă-i simt și acum pielea brună și mătăsoasă, și trupul cald și tare și tot numai rotunjimi voluptuoase. Era absolut senzațională.

Zîmbește către scaunul gol din colț, apoi continuă:

— De unde trebuie să trag concluzia cu părere de rău că tu trebuie să fii mai degrabă grasă și cu tenul păstos. Nu-i vina ta, desigur. Sînt convins că psihiatria nu e cea mai sănătoasă dintre meserii.

— N-am de gînd să mai ascult asemenea....

— Și ce gură avea. Ca floarea de jacaranda. Probabil că buzele tale aveau gust de ceapă grecească sau ceva de genul ăsta. Da, îmi amintesc acum, dădea impresia că vrea într-adevăr, că n-are nici o reținere și că e-n stare să facă absolut orice. Era ca jazz-ul de bună calitate. Bessie Smith, Billie Holiday... Cît despre tine, oricine-ai fi, mi-ai lăsat impresia că ai fi o mironosiță căreia îi e teamă de propriul ei trup, care nu e-n stare să-și dea drumul, o intelectuală asexuată, „Femeia anglo-saxonă protestantă", prea frigidă și prea încuiată ca să poată...

Nu se zărește nici o mînă, dar palma e strașnică și cît se poate de reală. El își duce o mînă la falcă.

— Ziceai ceva de psihologia clinică?

— Da, dar sînt femeie, totuși. Porcule!

— Credeam c-ai plecat.

Vocea se aude de undeva de lîngă ușă:

— Păi, sînt pe punctul de a pleca. Dar nu înainte de a-ți spune că ești bărbatul cel mai plin de el cu care am avut vreodată de-a face. Doamne, cum de ai tupeul să – ceea ce voi, cocoșii înfumurați ai universului, n-ați priceput niciodată e că o femeie emancipată nu poate fi păcălită cînd e vorba de sex. Nu te-aș pune nici măcar în topul primilor cincizeci de mii de bărbați – și asta, aici în țara asta despre care toată lumea știe că nu stă prea bine la capitolul pat. Mi-am dat seama de la bun început: ai fi fost încîntat dacă eram marinar sau băiat de cor.

Urmează cîteva clipe de tăcere.

— Negresă, auzi glumă. Cu cine crezi tu că stai de vorbă, zău? Cine crezi, de pildă, că era Doamna Brună din Sonete? Zi ce nume vrei, i-am cunoscut pe toți. Nu numai pe Shakespeare. Milton. Rochester. Shelley. Ăla care-a scris *Budoarul*. Keats. H.G. Wells.

Vocea tace din nou pentru cîteva secunde, apoi continuă pe un ton ceva mai puțin înfierbîntat:

— Am petrecut chiar o după-amiază ploioasă cu T. S. Eliot.

— Unde, mă rog?

Răspunsul vine cu oarecare ezitare:

— La Londra. N-a mers.

— De ce?

— N-are nici o importanţă.

El tace.

— Dacă vrei să ştii, pentru un motiv care-mi scapă, era deghizat în funcţionar de agenţie imobiliară. Avea o pălărie caraghioasă pe care o împrumutase de la patronul milionar al unei fabrici de textile. Eu eram obosită şi plictisită, iar el, zău că nu mint... în fine, ce-are a face. Pînă la urmă, roşu la faţă şi nehotărît, a mai încercat o dată. Pe urmă mi-a dat un ultim sărut condescendent. Aşa cum ai face şi tu dacă ţi-aş oferi o şansă cît de mică, ceea ce n-am de gînd să fac.

— Sper c-o să-ţi scrii memoriile într-o zi.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dac-o voi face vreodată, va fi ca să spun tot adevărul despre oamenii ca tine. Dacă vrei într-adevăr să ştii de ce eşti un zero din punct de vedere sexual şi de ce eşti aproape la fel de atrăgător ca un coş de rufe murdare, este pentru că, la fel ca toţi cei de genul tău, nu pricepi nimic din felul cum funcţionează sufletul feminin. Voi vă-nchipuiţi că nu sîntem bune decît să cădem leşinate în faţa voastră şi să ne desfacem...

— Ia stai o clipă, o întrerupe el, ridicîndu-se. Parcă acum cîteva clipe ziceai că...

— Poftim, tipic. Este exact genul de argumentaţie pe care-l foloseşte mironosiţa aia de soră-mea mai mare: argumentaţia de cazier judi-

ciar. Așa gîndea ieri, așa trebuie să gîndească și acum. Ce crezi tu că înseamnă emanciparea?

— În orice caz, n-are nimic de-a face cu logica. Asta-i sigur.

— Știam c-o să spui asta. Nu ți-a trecut niciodată prin creierașul ăla amărît de bărbat că logica – cum zici tu – nu e decît echivalentul mental al centurii de castitate? Unde crezi c-ar fi azi lumea dacă ne-am fi înveșmîntat numai în logică de la bun început? Am umbla încă în patru labe prin grădina aia greţoasă. Pun pariu că ăsta-i idealul tău de erou masculin: tipul ăla nesărat care-o ducea la exasperare pe nevastă-sa cu existența aia plicticoasă și domestică. Nici măcar nu-i dădea voie să-și cumpere cîte-o rochie din cînd în cînd. Orice femeie poate să-ţi explice ce reprezintă șarpele de fapt. Omul era pur și simplu incapabil.

— Bine, hai să ne întoarcem la cazul particular. Acum cîteva minute ai...

— Încercam să-ţi bag în capul ăla prost că nu de-acum cinci minute sînt invizibilă pentru tine, ci dintotdeauna. Niciodată n-ai văzut mai mult decît o bucățică din mine. Asta înseamnă, metaforic vorbind, cam atît.

Și, în mod cît se poate de bizar, în acea clipă apare, la vreun metru depărtare de ușă și un metru și jumătate deasupra covorului roz, un degețel mustrător; dar nu apucă bine să-l vadă, că dispare iar.

— Există o porțiune a anatomiei tale care te exprimă mult mai bine, după părerea mea. În greaca veche se chema „delta".

— Ce-ai spus acuma e vulgar şi ieftin.

— Dar exact.

— Îţi interzic să mai scoţi vreo vorbă. Nu eşti decît un scriitoraş degenerat şi de duzină. Nu-i de mirare că *Times Literary Supplement* zice despre tine că eşti o palmă dată prozei engleze de bună calitate.

— Asta-i cel mai frumos compliment care mi-a fost făcut vreodată.

— Păi, sigur. Pentru că e singura dată cînd s-a vorbit despre tine.

Urmează o clipă de tăcere. El se lasă pe spate, privind în jos spre pat.

— Trebuie să recunosc totuşi că mi-ai făcut un serviciu. Îmi dau seama acum că evoluţia speciilor – care întotdeauna a funcţionat cam anapoda – a luat-o complet razna cînd a făcut femeia.

— Şi pe tine dintr-o femeie.

— Şi din cauza asta ne-aţi jucat întotdeauna cele mai josnice şi mai vindicative feste.

— Da, lucruri care vouă nu v-ar fi trecut niciodată prin minte, biete creaturi inocente, imaculate, non-violente ce sînteţi voi, bărbaţii.

— Noroc că ne-aţi învăţat voi.

— Hai, dă-i înainte, nu te sfii. Ai în spate o armată întreagă de paranoici cu acte-n regulă.

El îndreaptă un deget amenintător către uşă:

— Şi să-ţi mai spun ceva. Nici dac-ai fi Cleopatra, mătuşa aia a ta din Cipru şi Elena din Troia la un loc, nu te-aş atinge nici măcar cu un deget.

— Nu-ţi face griji. Mai bine să fiu violată de o bandă de urangutani.

— Cred şi eu.

— Am cunoscut...

— Cîţiva bieţi urangutani.

Urmează o tăcere de cîteva clipe.

— Începi să-ntinzi coarda prea tare.

— Ascultă, mai bine-aş fi analfabet decît să mai stau o clipă cu tine în aceeaşi încăpere...

— Nici dacă te-ai tîrî în genunchi în faţa mea de-acum pînă-n ziua de apoi, tot nu te-aş putea ierta.

— Iar tu poţi să te tîrăşti în genunchi tot drumul din ziua de apoi pînă azi, că tot nu te-aş ierta.

— Te urăsc.

— Nici pe jumătate cît te urăsc eu pe tine.

— Imposibil. Eu urăsc ca o femeie.

— Da, adică o fiinţă care nu poate să urmărească o idee timp de cinci minute.

— Ba poate. Cu secături ca tine.

Dintr-o dată, zîmbind, el îşi duce mîinile în buzunarele halatului de baie şi se ridică în capul oaselor pe pat.

— Ascultă, drăguţa mea, îţi cunosc eu tertipurile foarte bine.

— Cum îndrăzneşti să-mi zici mie „drăguţă"?

— Ştiu eu foarte bine de ce te-ai făcut invizibilă.

Urmează iar tăcere. El o cheamă la el cu un gest batjocoritor:

— Hai, vino-ncoace. Știi foarte bine că nu reziști cînd ți se oferă un măr. Cît ai fi tu de arhetip.

Tăcerea continuă, dar, în cele din urmă, de lîngă ușă se aude iar vocea, vobind pe un ton sever:

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că dacă n-ai fi invizibilă, în cinci minute te-aș învîrti uite-așa pe degete, spune el, ridicînd în sus o mînă.

Urmează o tăcere plină de înțelesuri. Apoi, de lîngă ușă se aude un sunet pe care nici un alfabet – fie el grecesc sau englezesc – nu ar fi capabil să-l reproducă; un „ăăăăăărrr“ sau un „aaaaaarrr“, dar mai adînc și mai acut în același timp, ca un gîtlej tăiat pe îndelete, sau un suflet supus torturii focului, suferință dincolo de limita suferinței, agonie dincolo de limita agoniei. Vine de aproape și totuși pare să vină în același timp din străfundurile inaccesibile ale universului, din rărunchii vii și plini de suferință ai lumii. Pentru o terță persoană, mai ales pentru cineva familiarizat cu teoria mai puțin optimistă despre natura cosmosului, potrivit căreia într-o bună zi acesta, oripilat de propria-i monotonie și lipsă de noimă, se va autodistruge, ar putea fi un sunet foarte adecvat și chiar impresionant. Dar pentru bărbatul din încăperea cu pereți cenușii capitonați, acest amestec de geamăt și horcăit – pe care el însuși l-a provocat – nu pare să fie mai mult decît un prilej de amuzament cinic.

Ceea ce ar fi putut urma... Ceea ce urmează în realitate este un sunet mult mai banal, însă cu totul neaşteptat. Un zornăit, un zăngănit de lanţuri şi rotiţe venind dinspre ceasul cu cuc aflat într-un colţ al încăperii şi pînă atunci aparent mut. În ciuda lungimii şi a insistenţei sale absurde, zgomotul acesta anunţă cu certitudine ceva, probabil un anunţ important. Şi iată că în sfîrşit apare micul oracol elveţian din maşinăria de lemn, strigîndu-şi mesajul miraculos.

Încă de la primul „cu-cu“, îşi face din nou apariţia doctoriţa Delfie. Stă în picioare lîngă uşă, îmbrăcată în halatul ei alb. Este evident, după poziţia mîinilor, că numai cu cîteva clipe mai în urmă îşi ţinea capul în palme într-un acces de disperare intensă. Dar acum priveşte spre ceasul cu cuc din colţ cu expresia de încîntare şi de uluire a unui copil care aude clopoţelul sunînd de ieşire; la al doilea „cu-cu“ se întoarce spre Miles Green, care, ridicîndu-se din pat, îşi întinde impulsiv braţele către ea. La al treilea, cei doi se reped unul spre celălalt, avîntîndu-se peste mocheta uzată de culoare roz. La al patrulea „cu-cu“ – dacă ar mai fi fost un al patrulea – sînt deja uniţi într-o îmbrăţişare strînsă.

— Oh, draga mea.

— Dragul meu.

— Draga mea.

— Dragul meu.

— Draga mea.

— Oh, dragul meu.

Acestor vorbe și exclamații – oarecum asemănătoare cu sunetul cucului – le lipsește ritmul plăcut și iute al vocii experimentate din cutia ceasului; și durează mai mult cînd sînt rostite decît cînd sînt citite pentru că sînt mai degrabă respirații sacadate decît cuvinte și sînt mereu întrerupte de sărutări febrile, pasionate și aparent insațiabile. Într-un tîrziu, ea își trage capul într-o parte și începe să vorbească mai coerent, dar trupurile rămîn mai departe strîns lipite:

— Credeam c-a stat.

— Știu.

— Vai, Miles, parc-a durat o veșnicie.

— Știu... zău, crede-mă, nici una din vorbele pe care le-am spus...

— Da, dragul meu, știu. E doar din vina mea.

— Da' nici eu n-am fost mai prejos.

— Nu, nu-i adevărat.

— Draga mea.

— Oh, dragul meu.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Pentru Dumnezeu, fă ușa aia să dispară.

— Da, sigur.

Ea își întoarce privirile spre ușă, care dispare numaidecît. Cei doi se pornesc iar pe sărutat, apoi se prăbușesc pe mochetă.

— Vai, îngerașul meu, ce mare... Nu, lasă-mă pe mine, o să rupi nasturii.

Tăcere.

— Oh, draga mea, draga mea...

Din nou tăcere.

— Eşti un monstru. Îmi place cînd eşti...

Din nou tăcere. Şi, deodată, se declanşează un fenomen straniu, pe care perechea de pe mocheta de culoare roz e prea ocupată ca să-l observe. Un fel de opacitate începe să se insinueze în pereţii cenuşii capitonaţi. În scurt timp, aceştia încep să-şi piardă consistenţa, iar textura începe să li se modifice. În loc de pînză şi vată, încep să semene cu o pîclă pe înserat; şi în, sau prin, această ceaţă încep să se mişte forme spectrale, ca nişte umbre văzute printr-un geam givrat; sau ca adîncurile opace ale oceanului văzute prin hubloul unui batiscaf.

— Vai, ce bine e. Mai fă-mi o dată.

Din nou tăcere.

— Oh, Miles, o să mor.

Din nou un răstimp de tăcere, foarte scurt.

— Nu, nu te opri, nu te opri...

Dacă ar fi avut ochii deschişi, ar fi văzut că pereţii aceia perfizi şi-au continuat metamorfoza, într-un crescendo perfect sincronizat cu mişcările lor, transformîndu-se în pereţi de sticlă acum transparentă, care nu mai blochează decît sunetele. Şi, culme a ororii, pe toate laturile acestei încăperi devenite cutie de sticlă sau seră rectangulară, încep să apară, într-un crepuscul dezminţit doar de lumina plăpîndă din interiorul încăpereii, falangele risipite ale bolnavilor şi ale îngrijitorilor lor: pacienţi în halate de spital, infirmieri şi infirmiere, femei de serviciu, portari, medici, specialişti, personal de tot felul. Şi, de-a lungul a trei din cele

patru laturi, toată această mulțime se strînge tot mai aproape, pînă cînd cei din primele rînduri se lipesc de geam, chipuri fantomatice privind prin pereții transparenți ai unui acvariu. Privesc cu tăcuta și trista concupiscență cu care cei care nu au îi contemplă pe cei ce au, sau cu care cei flămînzi se uită pe fereastra unui restaurant la ospățul dinăuntru. Un singur lucru rămîne încă sacrosanct din acea intimitate violată: cuvîntul. Nu că în acea încăpere s-ar mai rosti cuvinte, căci nu se mai aud decît fărîme de alfabet.

Afară, la vreun metru distanță de locul unde s-a aflat pînă nu demult ușa, se profilează silueta impresionantă a sorei în vîrstă cu ochelari, pe fața căreia nu se citește nici foame, nici concupiscență, doar corelativul psihologic al apretului din materialul alb al halatului. În dreapta și în stînga ei, mulțime de chipuri; dar în imediata ei apropiere e un spațiu gol, ca acela pe care l-ar face o picătură de antiseptic într-o cultură de bacili în plină dezvoltare. Nici o altă pereche de ochi nu pare mai magnetizată de spectacolul care se joacă acolo. Ochii ei au licăriri de aviditate intensă. O singură dată își mută privirile dintr-acolo, doar pentru a arunca fulgere maligne spre pereții de chipuri mute din stînga, din dreapta și din fața ei. Întocmai ca un director de teatru avar numărîndu-și spectatorii, sau ca o madamă de bordel clienții unei nopți. Vede, exact cum a prezis amenințător la un moment dat; dar vede cu mintea, o minte care nu poate decît vedea, niciodată simți.

Gata; ignorînd tot ce e în jur, cei doi zac nemişcaţi, într-o repriză inconştientă a poziţiei de după prima lor acuplare clinică: pacientul pe spate, doctoriţa pe jumătate culcată peste el, cu capul cuibărit în umărul lui. De data asta, însă, cu mîinile prinse într-o strînsoare tandră, cu degetele întrepătrunse. Spectatorii rămîn cîteva clipe privind în tăcere scena, apoi, plictisiţi parcă de imobilitate, de încetarea acţiunii, se retrag, dispărînd în umbrele purgatoriale. Doar sora rămîne fermă pe loc. Încrucişîndu-şi la piept braţele durdulii, rămîne privind ţintă, de parcă ar spune: sufletele slabe se pot duce, dar datoria mea e să observ, să judec, să detest şi să condamn slăbiciunile cărnii.

Prea mult, chiar şi pentru nişte simpli pereţi. Cu o viteză de o sută de ori mai mare decît cea cu care au devenit transparenţi, se produce metamorfoza inversă. Luată prin surprindere, sora se repede înainte, se mai vede o clipă cu faţa schimonosită de furie şi cu mîinile lipite de geamul tot mai fumuriu, de parcă ar vrea mai degrabă să treacă prin el decît să vadă cum îi dispare de sub nas prada. Zadarnic: în mai puţin de zece secunde căptuşeala cenuşie, pereţii calzi de sîni adolescentini – protectori, dar şi oarecum monotoni – sînt iar la locul lor, în starea lor originară, după aberaţia temporară. Lumea exterioară este din nou exclusă.

IV

Deux beaux yeux n'ont qu'à parler.

MARIVAUX, *La colonie*

Păi, sigur, are de ce vorbi. Doar e umblată prin lume, nu ca tine sau ca mine, ăsta-i secretul.

FLAN O'BRIEN, *La „Două Păsărele"*
(ușor adaptat)

MILES GREEN deschide ochii și rămîne cu privirile pironite în tavanul cerebral, în formă de cupolă, gîndindu-se nu la (dacă e să spunem adevărul și să respectăm măcar o fărîmiță din ceea ce poate trece drept psihologie masculină plauzibilă) zeița elină veșnic tînără, frumoasă, pasionată, darnică și dăruită pe care o ține în brațe, ci întrebîndu-se dacă, în cazul în care cineva vrea să facă imposibilul descriind în cuvinte cupola de sînișori cenușii, grija pentru acuratețe i-ar permite folosirea unui cuvînt evident rar precum „mocarabesc“; ceea ce îl duce cu gîndul la Alhambra, și de acolo la Islam. Sărută părul huriei de lîngă el.

— Draga mea, te felicit. A fost foarte interesant.

Ea îi sărută umărul:

— Și pentru mine, dragul meu.

— Probabil că ce e mai interesant de-abia urmează, dar totuși...

Ea îi sărută din nou umărul:
— Se deschid posibilităţi clare.
— Ai avut cîteva lovituri de-a dreptul superbe.
— Şi tu la fel, iubitule.
— Vorbeşti serios?
— Da, de pildă lovitura aia nouă de back-hand, cînd ai avut ideea să mă plăteşti.
— Reflex pur.
— Da, dar a fost drăguţ.
Îi sărută umărul încă o dată, continuînd:
— Absolut adorabil. Te-aş fi putut ucide pe loc.
El zîmbeşte, privind în tavan, şi o trage mai aproape de el.
— Isteaţa doctoriţă Delfie.
— Isteţul Miles Green.
— A fost ideea ta.
— Eu de una singură n-aş fi reuşit, iubitule. Toată viaţa am aşteptat pe cineva ca tine.
El îi sărută părul.
— Îmi aduc aminte foarte clar de seara aia. Ştii, cînd ai venit prima dată.
— E-adevărat, dragule?
— Da, parcă mă văd, bătînd cu furie la maşina aia de scris caraghioasă.
— Şi ştergînd nouă cuvinte din zece.
— Păi, eram blocat cu eroina aia nenorocită.
— Nu eram eu, dragule. Te chinuiam pentru că era spre binele tău.
El o bate uşurel pe spate.

— Şi pe urmă ai apărut tu în carne şi oase, stînd pe marginea mesei mele de lucru.

— Iar tu aproape că ai căzut de pe scaun de surprins ce erai.

— Păi, cine n-ar fi surprins să vadă o creatură minunată ca tine apărînd ca din senin. Şi zicînd că vrea să-mi facă o propunere.

Ea se lasă într-un cot, zîmbind cu gura pînă la urechi:

— La care tu ai zis: „Da' cine dracu' te crezi?"

— Păi, eram niţel şocat.

— Şi cînd ţi-am spus cine sînt, ai zis: „Ei, hai, nu fi ridicolă. Nu te-am văzut în viaţa mea".

Ea se apleacă şi-i atinge vîrful nasului cu buzele.

— Tare mai erai caraghios.

— Zău, nu-mi venea să cred. Pînă în clipa în care mi-ai spus că te-ai săturat să te tot ascunzi în spatele unor femei imaginare. Atunci mi-am dat seama că sîntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Da, pentru că şi tu te săturaseşi să le tot inventezi.

El zîmbeşte, privind în sus spre ea.

— Uite, şi-acum îţi reuşeşte de minune. Cîtă putere de convingere.

— Păi, vine din inimă.

El îi sărută încheietura mîinii.

— Era minunat să întîlnesc în sfîrşit pe cineva care înţelege.

Ea se uită sfioasă în jos:

— Păi, dacă nu eu, cine altcineva să-nţeleagă?

— Cineva care să-nţeleagă ce greaţă ţi se poate face de scris – mai ales dacă eşti forţat să publici.

Ea îi zîmbeşte tandru, provocîndu-l cu un început de întrebare:

— Şi-atunci...?

— Of, dac-am putea inventa ceva absolut imposibil...

— Ceva imposibil de scris...

— Imposibil de terminat...

— Ceva inimaginabil...

— Ceva ce poate fi rescris la nesfîrşit...

— Un text fără cuvinte...

— Atunci am putea fi noi înşine şi tu şi eu.

Ea se apleacă să-l sărute:

— Şi pe urmă?

El rămîne privind lung în tavan, de parcă acea clipă splendidă a revelaţiei supreme s-ar prelungi încă.

— Blestemul prozei.

— Care e?

— Toate lungimile ale plicticoase dintre părţile sexy.

O priveşte fix în ochi şi continuă:

— Pentru mine ăla a fost declicul. Clipa în care mi-am dat seama că sîntem făcuţi unul pentru celălalt.

Ea se cuibăreşte şi mai adînc în umărul lui:

— Nu-mi aduc aminte ce-am făcut după aia.

— Ai zis: „Dumnezeule, ce mai aşteptăm?“

— Vai, Miles, doar n-am fost aşa neruşinată.

— Ba bine că nu.

— Dragule, păi nu mă mai avusese nimeni așa cum sînt eu în realitate de aproape o mie șapte sute de ani. Adică de la creștinii ăia nemernici. Toți scriitorii ăia pe care ți i-am înșirat adineaori – nici unul din ei n-a ajuns nici la un kilometru de eul meu adevărat. Tu ești primul de la... na, am și uitat cum îl cheamă. Ce vrei, nu mai aveam răbdare nici un minuțel.

Oftează, apoi întreabă:

— Ai reparat amărîta aia de canapeluță?

— Nu, am păstrat-o așa, cu un picior rupt, ca amintire.

— Vai, iubitule, ce dulce ești.

— Măcar atît să fac și eu.

El îl sărută pe umăr. Rămîn cîteva clipe în tăcere adîncă, întinși pe mocheta roz. Apoi, mîngîindu-i spatele cu pielea moale și albă ca de fildeș, o cuprinde de talie și o trage mai aproape de el.

— Ba pot să pun pariu c-au mai ajuns și alții pînă aici.

Ea dă din cap:

— Întotdeauna mă ascundeam după altcineva.

— Ca Doamna Brună din Sonete, spune el, sărutîndu-i părul. Apropo, e prima dată că pomenești de episodul ăsta.

— Păi, n-a fost o relație cine știe ce fericită.

— Ei, hai, fii fată bună. Zi tot acum.

Ea respiră adînc, pe jumătate amuzată, pe jumătate jenată.

— Zău, Miles, e ceva foarte personal.

— Pe cuvînt că nu spun la nimeni.

Ea ezită o clipă.

— Bine... un lucru pot să-ți spun: orice altceva o fi fost, cu siguranță n-a fost Lebăda de pe Avon.

El se întoarce spre ea plin de uimire și curiozitate.

— Adică, vrei să spui că pînă la urmă era, într-adevăr, Bacon?

— Nu, iubitule. Vreau să spun că singurul suvenir de întîmplări de mult apuse pe care n-a reușit să și-l recheme în memorie cu prilejul ședințelor lui de visare dulce și tăcută a fost ceva de-a dreptul elementar: o baie. Din cauza asta sînt așa scorțoasă. Sincer vorbind, mi-am dat seama că nu-l suport decît de la distanță. Mi-aduc aminte că l-am întîlnit într-o zi cînd rătăcea prin Old Cheapside, bătîndu-se cu palma peste chelie și repetînd tot timpul unul și același vers... Nu era în stare să mai scoată unul. A trebuit să răcnesc la el de peste drum; ca să mă protejez, eram ascunsă după o vînzătoare de levănțică.

— Și care era versul ăla?

— „Să te zăresc o dată, zeiță, cînd pășești...".

— Și tu ce i-ai strigat?

— „Păi, nu poți, atîta vreme cît miroși de trăznești". Ceva de genul ăsta, în stil elisabetan, desigur.

El rînjește, privind mereu în tavan:

— Ești de-a dreptul imposibilă.

— Toți o apă și-un pămînt. Dacă istoricii literari n-ar fi așa de înțepați, și-ar fi dat seama de mult că am avut parte de o bucățică tare nasoală între căderea Imperiului Roman și invenția țevilor interne.

El tace o vreme, apoi spune:

— Ar fi trebuit să știu de la început că tu, adică eul tău real, nu ia absolut nimic în serios.

Mîna ei ușoară îi alunecă de-a lungul pîntecului.

— Chiar nimic?

— În afară de asta.

Ea îl ciupește de buric.

— Păi, sînt exact așa cum vrei tu să fiu.

— Adică, nu ești eul tău adevărat.

— Ăsta e eul meu adevărat.

— Atunci poți să-mi spui adevărul despre Doamna Brună.

— Dragule, să știi că nu ți-ar fi zis nimic. Era leit sora Cory.

— Nu în sens literal – vrei să spui, semăna cu sora Cory la fizic?

— Ca două picături de apă. Printr-o stranie coincidență.

El o privește iar cu intensă uimire.

— Erato... Sper că nu faci mișto de mine.

— Nu, zău că nu, Miles, spuse ea ridicînd ochii spre el.

— Dumnezeule. Era neagră.

— Parcă ne-am înțeles că, de fapt, avea pielea arămie.

— Și pe tine nu te deranja deloc?

Ea oftează.

— Iubitule, sper că ți-ai dat seama c-am glumit. Chestia aia cu Old Cheapside. De fapt, nu existam decît în capul lui. Numai că ce avea el în minte este extrem de asemănător cu ceea ce e-n capul tău. Singura diferență e că tu nu te mulțumești cu atît – adică nu tu personal, ci toată lumea în zilele noastre. Totul trebuie să fie „real“, altfel nu există. Doar tu știi foarte bine că adevăratul meu „eu adevărat“ este imaginar. Sînt reală în sensul pe care îl dai tu cuvîntului numai pentru că așa vrei tu. Asta vroiam să spun acum cîteva clipe.

— Bine, da' tu ai fost cea care a venit și s-a așezat pe masa mea de lucru.

— Dragule, nu vroiam decît să văd cum e aia să fii de-adevăratelea. Firește, trebuia să aleg pentru cine să devin reală. Și tot firește te-am ales pe tine. Asta-i tot. Pe cuvînt.

Amîndoi rămîn tăcuți o clipă. Apoi el își schimbă ușurel poziția.

— Nu vrei să ne întindem pe pat?

— Sigur, dragule.

Ea se ridică în picioare, trăgîndu-l și pe el după ea. Buzele li se apropie, se sărută tandru, apoi, mînă în mînă, se îndreaptă spre pat și se așază în aceeași poziție, el cu brațul petrecut pe după umărul ei, iar ea cu capul pe umărul lui și cu piciorul drept peste al lui. El este cel care rupe tăcerea:

— Am uitat la a cîta variațiune am ajuns.

— A douăzeci și noua.

— Eu credeam că la a treizecea.

— Nu, iubitule. Au trecut două de la a douăzeci și șaptea; a douăzeci și șaptea a fost aia cînd m-ai făcut să...

Se strînge mai aproape de el, apoi continuă:

— Știi tu. Parșivenie ce ești.

— Adică, atunci cînd tu m-ai făcut să te fac să...

— Sssst.

Ea îl sărută pe umăr. Ceasul ticăie mai departe, în plină și satisfăcută gestație a proximului „cu-cu". Bărbatul de pe pat vorbește adresîndu-se tavanului:

— N-aș fi crezut vreodată. Cum de reușim de fiecare dată să împingem imposibilul și mai departe.

— Doar ți-am spus eu. „Cei ce puțină credință au..."

— Da, știu, iubita mea, spune el, lăsîndu-și mîna să-i alunece de-a lungul spinării ei zvelte. Tu și sora Cory.

Ea îl pișcă din nou:

— În calitate de sora Cory.

— Da, joci rolul atît de bine acum, încît uit tot timpul că sînteți una și aceeași persoană.

O sărută pe creștet.

— Din clipa în care ea, adică tu... E pur și simplu fantastic. Nu-i de mirare că moșu' William... Nebunatică cum ești. Și nu-i de mirare nici că a chelit, dacă totul nu era decît în capul lui.

— Zău că-i adevărat, iubitule.

El îi ia mîna dreaptă într-a lui. Cu degetele întrepătrunse, rămîn amîndoi adînciți cîteva clipe în amintiri.

— Mi s-a părut mie că ceva nu e-n regulă. Adică, doar de vreo două ori. Nu punem la socoteală și interruptus-ul.

Ea tace. El continuă:

— Media noastră rămîne trei, nu-i așa?

— Mai precis, trei virgulă trei, dragule.

— De două ori nu e suficient.

— Putem încerca să compensăm.

— De cîte ori o lungim cu toate chestiile alea literare, pierdem din vedere esențialul.

— Dragule, sînt de acord cu tine dar, dat fiind cine sînt, știi, nu pot chiar să renunț la tot.

— Da, îngerașul meu, știu că nu poți. Numai că...

— Numai că ce, iubitule?

El o mîngîie pe spate.

— De fapt, știi, mă gîndeam la una din variațiunile tale de azi.

O bate ușurel pe spate.

— Sigur, ai făcut totul cu maximă competență, ca de obicei. Da' totuși nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă e relevant.

— Despre care din variațiuni e vorba?

— Aia cînd ai pretins că ești medic psihanalist. Toate chestiile alea absurde cum că aș fi voyeur și exhibiționist. Zău, mi s-a părut cam exagerat. Date fiind împrejurările. Și nițeluș pe sub centură. Mai ales aia cu obsesia maternă.

Ea se ridică într-un cot.

— Bine, dar, Miles dragă, cine-a zis ultima dată că vrea să-mi mănînce sînii de vii?

— Nu cred că e nevoie să tragem concluzii exagerate doar pentru că, în calitate de sora Cory, ai o pereche de țîțe senzaționale.

— Numai în calitate de sora Cory?

— Nu, sigur că nu, spuse el, mîngîind grăbit cele două obiecte menționate. Nu, amîndouă.

— Miles, am auzit foarte clar. Ai spus „în calitate de sora Cory".

— O scăpare.

Ea se uită în jos:

— Zău dacă văd vreo diferență.

— Iubita mea, virtual nu e nici o diferență.

Ea își ridică privirile:

— Adică, ce-nseamnă „virtual"?

— Doar o nuanță minusculă. Doar nu ești geloasă pe tine însăți. Numai pentru că, în calitate de sora Cory, ești doar nițeluș mai îndrăzneață și mai înfumurată. Adică, mai dulce, mai nerușinată și mai provocatoare decît ești deja.

Întinzîndu-se, mîngîie încă o dată obiectele aflate în discuție.

— Ai tăi sînt mai subtili. Mai delicați.

Și examinează din nou delicata lor subtilitate, de data asta cu o umbră de îndoială.

— Lasă-mă să-i pup.

Ea se lăsă din nou pe pat în poziția dinainte.

— În fond, ce importanță are?

— Ce vanitoasă ești.

— Îmi pare rău că m-am lăsat convinsă să mă transform în negresă.

— Draga mea, dar așa ne-am înțeles. Am nevoie de tine și sub o a doua înfățișare – măcar așa, ca să-mi amintească de cît ești de neconceput de divină cînd ai înfățișarea ta proprie. În fine, ce vreau să spun e că, oricît ar fi de agreabil să mă acuzi de incest și de tot restul, sînt convins că noi doi avem lucruri mai importante de făcut. De pildă, azi au fost pagini întregi în care nici n-a venit vorba de sex. Uneori am senzația că pierdem complet din vedere care sînt adevăratele priorități. Trebuie musai să ne întoarcem la spiritul acelor vremuri absolut splendide – oare care erau alea? – cînd aproape că nu vorbeam deloc.

— Numărul opt.

— Da, era o construcție superb structurată, solidă, serioasă, non-stop – înțelegi. Știu că ne putem oricînd ridica la înălțimea aia, da' totuși.

— Parcă mi-amintesc că și atunci jumătate de timp eram sora Cory și cealaltă jumătate eu.

— Da, iubito? Ei, am uitat complet.

O bate pe spate.

— Ce ciudat. Puteam să jur că nu erai decît tu.

Urmează o scurtă tăcere. Erato stă lipită de el. Se află în aceeași poziție, cu singura diferență că acum are ochii deschiși. O clipă sau două ai putea avea impresia că se citește în ei un oarecare resentiment. Dar e doar o iluzie, căci, întorcîndu-și gura spre el, ea săruta porțiunile de trup de care i se sprijină capul în acea clipă.

— Dragule, ai dreptate. Ca întotdeauna.

— Vai, iubita mea, nu spune asta. Doar uneori.

— Doar că am impresia că la capitolul comportament imposibil începi să devii chiar mai bun decît mine.

— Prostii.

— Zău că-i adevărat. Eu nu am talentul tău intuitiv de a distruge o stare de spirit. Nu-i uşor cînd ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii încerînd să faci tocmai inversul.

— Bine, dar ai făcut minuni azi. Mi-ai spus lucruri pe care credeam că n-o să le pot ierta niciodată.

Ea îi sărută iar umărul, cu un oftat, şi spune:

— M-am străduit.

— Ai reuşit.

Ea îl strînge mai tare.

— Cel puţin asta demonstrează c-am avut dreptate cînd am hotărît să vin la tine atunci, la început.

— Foarte generos din partea ta, iubita mea.

Ea face o mică pauză, apoi continuă:

— De fapt, nu ţi-am spus niciodată de ce-am venit.

— Ba cum să nu, draga mea. De zeci de ori, în clipele noastre de odihnă. Mi-ai spus că admiri atitudinea mea sensibilă faţă de femei, că ţi-ai dat seama că am probleme cu scrisul... şi tot restul.

Ea îl sărută pe umăr în tăcere. El rămîne cu privirea pierdută în tavan.

— Vrei să spui că mai e vreun...?

— Nu, nu, nu-i nimic, dragule.

— Spune-mi.

— Nu vreau să te jignesc, spune ea, trecîndu-şi lung mîna moale peste pieptul lui. Da' fiindcă acum mă simt aşa apropiată de tine. Detest să am şi cel mai mic secret faţă de tine.

— Haide. Spune-mi.

Ea se lipeşte mai tare de el, apoi spune:

— E pur şi simplu că nu cred că ai realizat vreodată cît de atrăgătoare au fost... sînt... problemele tale cu scrisul – cum le spui tu – pentru o fată ca mine.

Îşi trece delicat vîrfurile degetelor peste sfîrcul lui drept şi continuă:

— Nu ţi-am spus niciodată, Miles, dar am simţit din prima clipă în care ne-am întîlnit. Bineînţeles, tu nu ştiai că sînt eu, eram mereu ascunsă în cele pe care le imaginai tu rînd pe rînd. Dar să ştii, iubitul meu, te-am urmărit tot timpul.

— Şi?

— Slavă Domnului, mă gîndeam, în fine un băiat căruia n-o să-i reuşească niciodată, nici într-o mie de ani, şi a-nceput şi el să-şi dea seama. În tot timpul fazei tale adolescentine, cînd te dădeai cu capul de pereţi, scremîndu-te să scoţi ceea ce tu credeai că sînt portrete ale mele – dragule, ştiu că e greu, că aveai cele mai bune intenţii şi te străduiai din răsputeri şi să ştii că încercam şi eu să te ajut – dar recunoaşte şi tu, erau nişte încercări de-a dreptul groteşti – în toată perioada aia oribilă şi plină de frustrări pentru mine, nu mi-am pierdut credinţa în tine. Pentru că ştiam c-o să te lumineze cerul într-o bună zi şi-o să-ţi dai

seama că e absurd, că e ca și cum un șchiop ar încerca să devină atlet olimpic. Și mai știam că în clipa aceea se va întîmpla lucrul ăsta minunat, minunat și secret între noi doi.

Se oprește, apoi scoate un mic pufăit amuzat:

— Erai teribil de amuzant în rolul sorei în vîrstă. Îți reușește din ce în ce mai bine. De-abia m-am putut ține să nu rîd.

El nu spune nimic.

— Miles, înțelegi ce vreau să spun?

— Da. Perfect.

Ceva în tonul vocii lui o face să se ridice grăbit într-un cot și să-i cerceteze fața cu luare aminte. Întinde mîna spre obrazul lui și-l mîngîie.

— Iubitule, doi oameni care se iubesc trebuie să fie cinstiți unul cu celălalt.

— Știu.

— Și tu ai fost onest cînd a fost vorba de sînii sorei Cory. Am vrut să fie reciproc.

— Îmi dau seama.

Ea îl bate ușurel pe obraz.

— Iar tu ai avut întotdeauna darul ăsta rar de a nu te putea exprima. E mult mai interesant și mai atrăgător decît ce fac toți isteții ăia care jonglează cu cuvintele. Eu cred că tu te subestimezi îngrozitor. Indivizi care știu ce vor să spună și pot să spună ce vor sînt cu nemiluita. Iar tu, care habar nu ai nici de una nici de alta, ești aproape un unicat.

Îl privește lung, cu tandră solicitudine.

— De asta am și ales să devin reală pentru tine, dragule. De asta mă simt așa în siguranță cu

tine. Pentru că ştiu că, şi dacă din întîmplare ţi-ar trece prin cap, ferească Dumnezeu – dar tu n-ai putea face una ca asta – să trişezi şi să încerci să pui pe hîrtie toate astea, tot n-ai fi în stare, nici dacă te-ai strădui mii de ani. De fapt, la un moment dat începusem să mă gîndesc la alţi scriitori, dar nici unul nu mi-a dat sentimentul ăsta solid de siguranţă pe care mi-l dai tu.

Continuă să-l privească o clipă, apoi se apleacă deasupra lui, cu ochii înotînd în lacrimi de sinceritate, cu gura exact deasupra gurii lui.

— Miles, ştii foarte bine că în felul ăsta mă poţi avea oricînd...

Face o pauză, îl sărută pe buze.

— ... şi oricum. Dacă n-ar fi aşa, dacă ai putea să scrii toate astea, n-aş mai *putea* fi cu tine. Aş fi nevoită să devin din nou o umbră în culisele minţii tale, un strigoi anost în măruntaiele maşinăriei, şi n-aş putea suporta să nu fiu decît o idee pentru tine.

Îl mai sărută o dată, de data asta rămîne cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Şi, oricum, te pricepi mult mai bine la alte treburi.

Un ultim, lung sărut, şi se cuibăreşte iar în poziţia dinainte, cu obrazul în umărul lui şi cu piciorul drept peste al lui. Cu privirile încă pironite în tavanul boltit, el începe:

— Dacă-mi permiţi să adaug un detaliu contemporan: mulţi oameni...

— Ştiu, iubitule. Înţeleg foarte bine că ai prefera să-i crezi pe ei decît pe mine.

El respiră adînc înainte de a continua:

— Cred că sînt îndreptățit să subliniez faptul că tu personal n-ai fost nevoită în viața ta să scrii vreun rînd măcar și deci n-ai idee ce al dracului de...

— Dragule... iartă-mă. Mai e un secretuț mititel pe care ți l-am ascuns.

— Care?

— Cum să-ți spun... dacă-mi permiți un detaliu istoric, la început, timp de cîteva secole după apariția alfabetului, eu și surorile mele într-ale literaturii am avut dificultăți. Știi, dragule, ideea n-a prins foarte repede. Sigur că și noi eram încă novice în ale inspirației. Dar atunci parc-ar fi fost toți surzi și muți. Și, în parte, era tot din cauza nefericitei ăleia de Clio. De la început n-a făcut decît ce face și acum: s-a gudurat pe lîngă mai-marii zilei, pe lîngă toate celebritățile. Pentru că, pe lîngă toate celelalte, mai e și cumplit de snoabă. Și, practic, le-a vîndut tuturor ăstora ideea cum că alfabetul e numai bun pentru foaia de impozite. Numai așa puteau pricepe. Și ce-au zis ei: nemaipomenit, acum îi avem la mînă pe toți ăia care se eschivează de la plata tributului. Și uite-așa, alfabetul a ajuns să fie folosit numai pentru toate listele alea ridicole de vite, de ulcele cu miere, de amfore cu vin și în texte de genul: „Stimate domn, am primit tăblița de lut pe care ați avut amabilitatea să ne-o trimiteți în ziua a zecea a...“, înțelegi. Atunci noi, celelalte, am avut o idee strălucită. Era clar că voi, muritorii, aveați nevoie de un exemplu, ceva care să vă arate că se pot face bani frumoși și obține tot felul de avantaje și cu literatura, nu numai cu finanțele alea plicti-

coase. Aşa că ne-am hotărît să producem fiecare cîte o mostră din ceea ce ştiam mai bine să facem, aşa, ca să dăm un exemplu. Şi, ca să n-o lungesc prea tare, dragă Miles, am mîzgălit şi eu ceva acolo.

— Ceva care, de bună seamă, s-a pierdut, nu?

— Nu, dragule. Am văzut un exemplar într-o librărie nu mai devreme de acum două zile.

El continuă să privească fix în tavan.

— Hai, spune-mi.

— Am scris sub pseudonim, evident. Şi titlul original s-a pierdut.

— Da, da' eu vreau să ştiu.

— Ce, titlul original? Mare păcat, se potrivea atît de bine cu subiectul.

Ea se sprijină într-un cot, uitîndu-se lung la el.

— Miles, să ştii că n-are nici o legătură cu tine, dar titlul era: *Oare or să se maturizeze bărbaţii vreodată?* sau, mai pe scurt, *Bărbaţii.* Nu-i aşa că-i deştept?

El se uită piezis la faţa ei luminoasă şi întrebătoare. Uitîndu-se în jos la el, ea îşi plimbă un deget de-a lungul unuia din bicepşii lui.

— Sigur, nu era perfect. Îmi dau seama acum că n-am reuşit să transmit mesajul de bază în mod suficient de clar. Teamă mi-e că am cam supraestimat inteligenţa cititorilor mei. Jumătate din ei n-au înţeles despre ce e vorba. Nici pînă în zilele noastre.

El îşi duce iar privirile în tavan.

— Zi-mi doar titlul modern.

— De fapt, știi, iubitule, mai am o soră la fel de insuportabilă. O snoabă îngrozitoare, la fel ca și Clio. Mereu își țin partea una alteia. O cheamă Caliope, pasămite e responsabilă cu epopeea. Și mostra ei era lucrul cel mai înfiorător de plicticos pe care ți-l poți închipui. Nimic ca lumea, nici tu sex, nici tu glume, de la început pînă la sfîrșit. Și atunci, ca s-o oftic, l-am luat pe unul din eroii ăia ai ei păduchioși și am scris *Bărbații* despre el. Așa, ca să vadă toată lumea ce fel de bărbați sînt ăia în realitate.

— Vrei, te rog, să-mi spui titlul adevărat?

— Păi, ți l-am spus.

— Nu, titlul pe care îl știm cu toții astăzi.

Ea se apucă să deseneze cerculețe cu vîrful degetului pe cearșaf.

— Iubitule, zău, mi-e rușine. N-am spus nimănui niciodată că e de mine. În multe privințe era ceva tare primitiv și naiv. În primul rînd, am încurcat toate detaliile geografice.

— Deci erau multe localizări?

Ea ezită, trasînd în continuare cerculețe pe cearșaf.

— Da, așa e.

— Deci, era vorba de o călătorie?

— Da, într-un fel.

— Și ar însemna să mergem cu închipuirea prea departe dacă am spune că această călătorie a început imediat după asediul Troiei?

— Iubitule, zău, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Și nu cumva opera este mai bine cunoscută sub titlul *Odiseea*?

Ea se ridică repede în capul oaselor, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Miles, Dumnezeule. Ce groaznic. Ai ghicit.

Ducîndu-şi mîinile sub ceafă, el rămîne cu privirile în tavan. Ea îi aruncă o privire îngrijorată, apoi, impulsiv, se întoarce, aplecîndu-se peste el.

— Dragul meu, nu trebuie să fii gelos doar pentru că, dintr-o întîmplare norocoasă, singura mea încercare, şi aia stîngace, în ale scrisului a devenit best-seller.

El se uită în ochii ei plini de îngrijorare.

— Credeam că sîntem în pauză şi că ne odihnim.

— Păi, sîntem în pauză.

— Cum de ai tupeul să zici că-s mai imposibil decît tine... şi asta numai pentru că am făcut în treacăt o remarcă neînsemnată despre sîni... E absurd. Orice clasicist ştie – încă de la începuturile studiilor clasice – că Homer era bărbat.

Ea se prăbuşeşte brusc pe umărul lui, în poziţia ei de mai înainte.

— Vai, Miles, te-am jignit.

— Este evident că era bărbat. Era un geniu. Dacă vrei să ştii, tu eşti aia geloasă.

— Zău, îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

— Ba e foarte bine c-ai adus vorba. Asta nu face decît să demonstreze la ce nivel gîndeşti. Dac-ai fi citit vreodată amărîta aia de carte, ai fi realizat că singurul motiv pentru care Ulise s-a întors la Ithaca e pentru că nu ştia de unde naiba

din altă parte să ia o corabie şi un echipaj. Şi pentru că Homer avea pregătit numărul ăla cu nevastă-sa. Toată povestea aia cu ţesutul. Oricine ştie de ce păienjenilor femele le plac bărbaţii.

Ea se strînge şi mai tare lîngă el.

— Miles, o să mă faci să plîng. Ca Penelopa.

El ia o gură de aer.

— De acord, trebuia să-i dea şi ei oleacă de sentimentalism dulceag. Probabil că şi pe vremea aia trebuia să arunci un os publicului feminin.

— Te rog, nu mai pronunţa cuvîntul „feminin" de parc-ar fi o înjurătură. Şi, te rog, cuprinde-mă din nou cu braţul.

El nu schiţează nici o mişcare timp de vreo două clipe; apoi, cu acea înţelegere a iraţionalităţii feminine care caracterizează mintea masculină, îşi ia braţul de sub cap şi o cuprinde. După alte cîteva clipe o bate uşurel pe spate.

— OK, o să te cred dacă-mi spui că i-ai dat o idee, două. Aia cu Circe, cu Calypso şi altele de genul ăsta.

Ea îl sărută pe umăr.

— Mersi, dragule. Foarte generos din partea ta.

Rămîn o vreme tăcuţi amîndoi, după această neînţelegere minoră. Într-un tîrziu, el este cel care rupe tăcerea, dar pe un ton precaut şi neutru.

— Încă n-am hotărît nimic pentru data viitoare.

— Ba da. Mai puţină vorbă, mai multă acţiune.

— Unul din locurile unde am putea introduce ceva e acolo unde tu, întorcîndu-ţi privirea în felul ăla plictisit şi dezgustat, spui: „Mai bine i-ai da înainte acolo".

El face o pauză, apoi continuă:

— Şi cred că data viitoare aşa o să şi fac.

— Vai, delicios, iubitule. Şi eu ce fac? Continui să mă prefac plictisită şi dezgustată, sau invers?

— Asta depinde numai de tine.

Ea se strînge şi mai mult lîngă el.

— Ce contează sentimentele mele idioate de femeiuşcă. Vreau ce vrei şi tu. Doar tu eşti bărbatul.

— Bine, dar tu eşti nemuritoare, nu?

— Dragule, zău că nu-mi pasă.

— Insist.

— Cum vrei, atunci o să mă prefac că-mi place.

— Dar eu nu vreau să te *prefaci*.

Ea rămîne tăcută o clipă.

— Întotdeauna simt cînd eşti supărat pe mine.

— Dar nu-s deloc supărat pe tine. Numai că... cum să spun, e nevoie de puţină organizare. Aici nu poţi improviza fără să chibzuieşti bine înainte.

— Sigur, dragule.

— Primul lucru pe care-l faci cînd te duci la restaurant e să te uiţi în meniu şi să planifici ce vrei să mănînci.

— Ştiu, Miles.

— Tot ce vreau să spun e că avem şi noi oarecare responsabilitate dacă vrem să ajungem la trei virgulă trei.

— Dragule, ştiu.

— În primul rînd, tu ai mii de ani de experienţă, pe cînd eu...

— Miles.

El tace o vreme.

— Am păstrat un ritm constant de patru şi cinci pentru fiecare variaţiune, pînă la a zecea. Pe urmă, la zeci, şi după douăzeci, a fost un dezastru.

— Aha, deci eu sînt de vină.

— Nu, deloc. Doar că trebuie să ne concentrăm mai mult. Amîndoi.

El continuă înainte ca ea să poată spune ceva:

— De pildă, există tot felul de... alternative narative pe care nu le-am explorat încă pe deplin.

— Care, de pildă?

El rămîne cu privirea în tavan.

— Mă gîndeam că data viitoare aş putea accepta tratamentul iniţial propus de sora Cory. E doar aşa, un exemplu.

Urmează clipe de tăcere.

— Miles, ca femeie, pot să-ţi spun că ea...

— Mi se pare niţeluş bizar că ce era bun pentru cel mai mare poet al lumii nu e bun şi pentru mine, după toate aparenţele.

— Dacă ţie ţi se pare că un *engouement* trecător al unui provincial oarecare pentru nişte exotisme de bordel importate de undeva din Barbados acum patru sute de ani...

Se oprește.

— Bun, știu că nu sînt decît o biată zeiță.

— Datorită ție, ea a căpătat o nouă dimensiune pentru mine. Asta-i tot.

— Cred că vechile dimensiuni erau de-ajuns.

El păstrează cîteva clipe de tăcere.

— Uite, nu vreau să ne certăm. Era doar așa, o idee. Dacă tu consideri că e sub demnitatea ta să joci rolul unei persoane încîntătoare, pline de calități umane și de umor, care încă face parte dintr-o rasă oprimată... atunci nu mai e nimic de spus.

Erato, la rîndul ei, rămîne tăcută cîteva clipe.

— Doar tratamentul inițial?

— De fapt, putem să facem...

— Să facem ce?

— Nu, nimic.

— Te rog, spune.

— Ar putea fi doar ea tot timpul. Adică, tu ai putea fi ea. O muză negresă. Dar așa, ca să ridicăm puțin media.

Ea tace.

— Asta nu-nseamnă că n-o să-mi fie dor de tine.

— Mai ai și alte idei din astea, Miles?

— Doar una: pe viitor, ai putea să porți niște pantofi mai puțin ascuțiți atunci cînd dai în bietul meu trup lipsit de apărare.

Mai trece o clipă, apoi ea se ridică într-un cot. Chipul ei este din nou numai pocăință.

— Dulcele meu drag. Cred că tu te-ai mişcat niţeluş, iar eu nu m-am putut opri la timp.

— De douăzeci şi nouă de ori.

— Vai, Miles, n-am făcut aşa ceva! Arată-mi unde e. Lasă-mă să pup ca să treacă.

El arătă spre coastele inferioare. Aplecîndu-se, ea sărută locul ca să treacă, apoi se ridică iar, privindu-l cu reproş.

— Dragule, eşti un englez tipic. Numai un englez poate să ţină aşa lucrurile în el. De pildă, aia cu sînii sorei Cory.

Îl contemplă gînditoare, dar plină de afecţiune în acelaşi timp.

— Uneori îmi aduci aminte de cineva.

— De cine?

— De cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

El o priveşte cu suspiciune.

— Cine?

Sprijinindu-se în continuare într-un cot, ea îl mîngîie uşor pe piept, apoi mîna i se opreşte pe pîntec, unde începe să traseze cu degetul un cerc în jurul buricului.

— Nici nu-mi mai amintesc cum îl chema. Era un nimeni. Nu l-am întîlnit decît o dată. Sora mea aia veselă, Thalia, şi cu mine aveam un prieten comun. Îl chema Charlie. El m-a dus acolo. Aşa, în glumă.

— Şi cine era Charlie ăsta?

— Lasă-mă să mă ghemuiesc la loc lîngă tine, spune ea, reluîndu-şi poziţia dinainte. Mmm, ce bine e. Charlie era... O, Doamne! ce memorie mai am şi eu. Dar au fost atîţia.

Tot încercînd să-şi amintească, bate darabana pe umărul lui, pînă cînd, victorioasă, îl anunţă, cu o lejeră tapotare finală:

— Francez.

— Toate astea s-au întîmplat în Franţa?

— Nu, în Grecia. Cu siguranţă în Grecia.

— Bine, dar Charlie nu e...

Ea îi acoperă gura cu mîna dreaptă.

— Miles, ştiu. E doar sistemul ăsta al meu absurd. Lasă-mă o clipă să mă gîndesc. Francez... Asta e! Ştiam eu c-o să-mi aduc aminte. Coexcoex-brekekekex. Una din piesele lui Charlie era despre broaşte.

El se uită fix în tavan.

— Bine, da' de ce Charlie, pentru Dumnezeu?

— Are un nume aşa lung, că niciodată nu mi-l amintesc.

— Nu sîntem cumva în Atena secolului cinci?

— Dragule, nu pot să jur. Dar ai dreptate, era, într-adevăr, Atena, cu mult timp înainte de discoteci şi de Onassis şi de alte lucruri de genul ăsta. Şi e atît de multă vreme de atunci, că nu e cazul să fii gelos, da' mi-era tare drag Charlie. La Atena nu erau decît patru bărbaţi care nu erau pederaşti înrăiţi, şi el era unul din ei. Noi, fetele, nu prea aveam de ales; Thalia şi cu mine i-am dat o mică idee pentru o piesă, cu nişte roluri feminine destul de drăguţe, zic eu, idee pe care el a dezvoltat-o în mod strălucit deşi, dacă e să fiu cinstită, femeile din Milet aveau un succes nebun care – da' mă rog, asta-i altă poveste. În fine.

Ne-am dus să-l vedem pe Moş Beşleagă. Locuia într-un apartament pur şi simplu groaznic la parterul unei clădiri de lîngă piaţă, nu era nici un pic de lumină, semăna mai degrabă a peşteră decît a apartament şi, culmea ororii, el şedea undeva într-un colţ, ghemuit deasupra focului, deşi afară era caniculă. Nici nu-ţi poţi închipui. Şi era clar că babalîcul ramolit nici nu se sinchiseşte de noi, de-abia mi-a aruncat o privire cînd m-a prezentat Charlie. Bineînţeles, eram acolo incognito, aşa că nu ştia cine sînt de fapt. Nu că i-ar fi păsat mai mult dacă ar fi ştiut. Un singur lucru părea să-l intereseze: cu mîna în faţa focului, făcea tot felu' de umbre idioate pe perete. De parcă Charlie şi cu mine am fi fost nişte copii de paişpe ani. E de necrezut, dar se pare că un puşti îi arătase figura doar cu o zi înainte. Se vedea de la o poştă că era senil. Ar fi trebuit să fie la azil. Te plictisesc?

El stătea în continuare cu privirea pironită în tavan.

— Continuă.

— Adică, ştii, nu poţi suporta la infinit păsări în zbor, mutre caraghioase şi capete de lup. La un moment dat, Charlie şi cu mine ne-am săturat aşa de tare, că Charlie a sugerat – doar aşa, ca să facem haz – să mă dezbrac. Mi-aduc aminte, purtam o mică ţoală elegantă de culoarea şofranului pal, care avea brodată de-a lungul tivului o friză din lînă roşie cu un model în formă de chei, era de la o butică drăgălaşă din Chefalonia, undeva în spatele Porticului, un chilipir, o cumpărasem cu o săptămînă înainte cu preţ redus,

chiar genul meu de tunică... Aşa, unde rămăsesem?

— Acolo unde te pregăteai să te dezbraci în fața...

— Ştii, era doar aşa ca să văd cum arată umbra mea despuiată şi să aibă şi moşneagu' o mică plăcere – şi ştii ce s-a întîmplat? A înşfăcat o mătură de lîngă vatră şi-a-nceput să-i arunce bietului Charlie tot felu' de insulte grosolane cu vocea aia a lui tremurîndă. Cum că dacă Charlie îşi închipuie că o dansatoare de cabaret culeasă de pe stradă – chiar astea au fost cuvintele lui – poate fi idealul lui – al lui Moş Beşleagă – de femeie, atunci să se ducă să se consulte la cap, că nu e bun decît să scrie vodeviluri. Pe urmă a avut tupeul să-mi spună că am nasul prea lung, sprîncenele nu îndeajuns de bine pensate, că tunica mea divină e cu trei centimetri prea scurtă, că am brațele şi picioarele prea subțiri şi fundul prea mic... Ei bine, asta l-a dat de gol. Era şi el ca toți ceilalți. Idealul lui de femeie era un băiat ideal. Charlie i-a spus-o chiar pe şleau nefericitului. Şi, dacă n-ar fi făcut un salt îndărăt, s-ar fi trezit cu mătura drept în creştetul capului. Pînă la urmă, a trebuit s-o luăm la sănătoasa. Cu Moş Beşleagă în prag, fluturîndu-şi mătura şi strigînd tot felu' de prostii, cum că o să trimită epitropii – Dumnezeu ştie ce credea el că sînt ăştia – după noi, pentru încălcare de...

Se opreşte o clipă, apoi întreabă:

— Era un d-ăla, cum îi zice?

— Filosof, cumva?

— E extraordinar. Cum de ai...

— Aşa, o ipoteză.

— Ştii, ăştia sînt toţi o apă şi-un pămînt. Charlie chiar a făcut o glumă pe socoteala lor într-una din farsele lui. A zis despre ei că nu ştiu să deosebească nişte *phalloi* de nişte *pyge*.

— Ce farsă era aia?

— Clio, creatura aia îngrozitoare, mi-a spus odată că s-a pierdut. Da' las' c-o cunosc eu, mai mult ca sigur că ea a ascuns-o în dosarul cu sistemele de irigaţie incaşe, sau ceva asemănător. Ca s-o poată scoate pe furiş în serile ei de fată bătrînă, cînd nu e nimeni prin preajmă.

În tot acest răstimp, el rămăsese cu ochii în tavan.

— Aşa, deci eu îţi amintesc de... Moş Beşleagă.

Ea îl sărută pe umăr.

— Doar aşa, puţin, iubitule. Puţintel de tot. Şi doar uneori.

— În ceea ce mă priveşte, nu văd nici o asemănare.

— Miles dragă, da' nu fi aşa ţeapăn şi ofensat. Nu mă refer la fizic.

— M-am plîns eu vreodată că te-ai dezbrăcat în faţa mea?

— Nu, dar întotdeauna încerci să mă transformi în altceva. De parcă m-ai prefera dac-aş fi perfectă, sau dac-aş fi sora Cory. Am întotdeauna senzaţia că nu mă pot ridica pînă la înălţimea aşteptărilor tale. Ştiu că am defecte. De pildă, am, într-adevăr nasul cu cîţiva milimetri prea lung.

Face o scurtă pauză.

— Am mai avut eu un prieten odată. Tot timpul făcea mişto de nasul meu. Era un netrebnic, oricum. A fugit cu plicticoasa aia de Caliope. Da' m-am răzbunat eu.

— Ăsta cine mai era?

— Nu te plictisesc cu vorbăria mea? Te rog să-mi spui. Aşa, de fapt am reuşit să-i lipesc porecla „Nasul“ de numele adevărat. Mai tîrziu a fost trimis în exil. Şi acolo a scris cel mai înfiorător de lung şi dezlînat – cum îi zice – despre întemeierea... ştii tu, chestia aia cu marşul. Marşul, marşul...

— Romei?

— Aşa, Romei.

El rămîne cu privirea pironită în continuare în tavan.

— Confunzi două persoane diferite.

— Ba nu-i adevărat. Cum aş putea să-l uit?

— Vergiliu e cel care a scris despre Roma.

— Sigur. Ce isteţ eşti că-ţi aduci aminte.

— Ăla cu care ai avut tu aventura era Ovidiu.

Se lasă cîteva clipe de tăcere.

— Eşti sigur, Miles?

— Publius Ovidius Naso. Adică „Nasul“.

— Da, acum că zici, parcă fac legătura. Nu cumva i-am inspirat nişte ode, sau ceva de genul ăsta?

— Ăla era Horaţiu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Aa, da. Ăla care-a scris chestia aia drăguţă cu vrăbiuţa.

— Catul.

— Sigur, îmi amintesc. Era un scump, îmi plăcea să-l tachinez. Ştii, eu eram iubia lui, Livia.

— Lesbia. Hristoase.

Ea se strînge şi mai aproape de el.

— Dragule, îmi pare tare rău, da' să ştii că mă străduiesc.

— Dacă aşa îi tratezi pe cei mai mari poeţi din trecut, mă-ntreb cum dracu' îi tratezi pe...

— Miles, eu nu fac decît să-i inspir pe oameni. Să arunc cîteva seminţe. Nu pot fi peste tot atunci cînd apar florile. Şi mă dor ochii îngrozitor cînd citesc în altă limbă decît greaca. Pentru mine nici un alt alfabet nu a avut vreodată aceleaşi nuanţe.

Miles Green priveşte lung în tavan, meditînd în tăcere. Ea îl sărută pe umăr.

— Dragule, spune-mi la ce te gîndeşti.

— Ştii foarte bine la ce mă gîndesc.

— Zău, pe bune.

— Mă-ntreb dac-ai citit vreodată măcar un rînd din ce-am scris.

Ea rămîne tăcută o clipă. Apoi, îngropîndu-şi faţa în gîtul lui, îl sărută.

— Miles, am citit cîteva cronici. Şi am auzit o mulţime de lume vorbind despre ce-ai scris.

— Dar tu personal n-ai citit nimic, nu?

— Ştiu despre ce e vorba. Linia generală.

— Eu te-am întrebat dac-ai citit.

— Cum să zic... nu în sensul literal al cuvîntului, iubitule. Dar întotdeauna am vrut să m-apuc. Jur.

— Mersi.

— Miles, ştii foarte bine că eu iubesc eul tău real.

— Aş prefera să nu foloseşti cuvîntul „real“. Mi-ai subminat orice încredere în el.

Şi continuă, înainte ca ea să poată spune ceva:

— Mai întîi îmi spui că sînt incoerent şi inexact. Pe urmă se dovedeşte că n-ai citit nici măcar un rînd amărît din tot ce-am scris. Ştii ce? Ar trebui să te-apuci să scrii cronică de carte.

Ea îşi ascunde fruntea în umărul lui.

— Ce vrei, semăn cu tine. Nici eu nu ştiu să mă exprim prea bine.

— Ascultă, Erato. Cînd e vorba de joc, putem să ne jucăm, ca să zic aşa – asta e una. Dar văd că pe zi ce trece tu introduci elemente de joc în perioadele noastre de odihnă. Şi îţi baţi joc tot mai des de lucruri care pentru mine sînt importante. Ca, de pildă, realitatea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai tot spune că tu nu eşti, de fapt, decît ceea ce vreau eu să fii. Nu te vreau deloc aşa. Nu, eşti exact ceea ce vrei tu să fii. Şi-ncepi să te-ntreci cu gluma.

— Te rog, nu fi supărat.

— Nu sînt supărat. Sînt şocat. Şi extrem de rănit.

Privirea îi era în continuare înţepenită în tavan. Încetişor, ea îşi coboară mîna moale peste pîntecele lui pînă la penisul inert; îl mîngîie, apoi îl strînge cu blîndeţe. Într-un tîrziu, el întrerupe tăcerea:

— Întotdeauna pui la cale ceva.

Ea îl sărută pe umăr.

— Oricum, e mai mult decît faci tu.

— Eu nu vorbeam despre chestia aia.

— Ce vrei, nu-s bună la ţinut minte nume. Parcă am un roi de muşte bîzîind în creier.

— Asta-i singura comparaţie de care eşti în stare?

— Da' ce, e-aşa rea, dragule?

El îşi strînge buzele cu încrîncenare, dar, pînă la urmă, nu se poate stăpîni:

— Ba ai memorie foarte bună, cînd vrei.

Ea continuă să-i dezmierde penisul.

— Selectivă.

El rămîne tăcut o vreme.

— Păi sigur, îţi convine. Sigur că-mi dau seama că povestea aia de pe pajiştea din Parnas e doar o metaforă, un simbol al conjuncţiei alfabetice care produce cuvintele, şi aşa mai departe. Dar nu văd de ce nu ai avea puţină îngăduinţă pentru lipsa mea de experienţă sexuală. La experienţa ta... Cred că nu e prea mult dacă-ţi cer să te pui în pielea altcuiva o oră, două. Din cînd în cînd.

— Miles, ştiu că negrul e o culoare frumoasă, dar mă doare aşa, puţintel să văd că pentru tine nu e de ajuns aşa cum sînt. Ca să nu mai vorbesc de faptul că ne-am înţeles de la început că nu mă transform în altcineva decît cînd am chef.

— Da' niciodată n-ai chef.

— Nu văd de ce nu putem fi noi înşine pur şi simplu.

— Pentru că nu mă înţelegi. Uneori îmi spun c-ar fi mult mai bine pentru amîndoi dac-am fi două persoane cu totul diferite.

Ea ridică penisul, lăsîndu-l numaidecît să cadă la loc.

— Iubitule, dar te-nțeleg. Poate că nu ți-am citit cărțile, dar te-am citit pe tine. Te știu pe dinafară aproape.

Mîngîind delicat penisul în chip de bun rămas, ea își strecoară mîna în sus spre umărul lui.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Să ne odihnim puțin. Poate c-o să gîndesc altfel peste un minut. Cînd ne-apucăm de următoarea revizie.

— Nu consider că am lămurit încă această chestiune.

— Dragule.

— Vorbim întruna, asta-i tot ce facem în ultima vreme. Te-am avut doar de două ori – de două amărîte de ori în ceea ce, dacă n-ar fi vorba de un non-text imposibil de scris, ar trebui să fie cel puțin o sută optzeci de pagini. Doar nu pentru asta ne aflăm aici.

— Promit să mă gîndesc la ceva drăguț pentru data viitoare.

El oftează din rărunchi:

— Nu-i de ajuns.

— Dragule!

— Bine.

— N-o să suflu o vorbă. Poți să mă ai o dată și-ncă o dată și-ncă o dată.

— Vreau s-o văd și pe-asta.

— Promit, spuse ea, bătîndu-l pe umăr.

El deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc.

În încăpere se așterne tăcerea; nu se mai aude decît ticăitul ceasului cu cuc. Într-o compli-

cată îmbrățișare, cele două trupuri zac în culcușul crepuscular, cu ochii închiși, încîntător tablou de concordie sexuală: femeia, strîns lipită de bărbatul protector, pace după furtuna simțurilor. Ridicîndu-și piciorul drept vreo doi centimetri mai sus peste șalele lui, ea își apropie somnoroasă pîntecele de coapsa lui, rămînînd apoi nemișcată.

Miles simte că și-a cîștigat simpatiile masculine. Este, fără îndoială, de înțeles că uneori simte nevoia să pășească – dacă se poate spune așa – pe urmele Bardului. Drept consolare, petrece un minut și ceva trecînd în revistă diapozitive imaginare cu fata din Indiile Apusene, zglobie, plină de avînt și devenită între timp o creatură plină de fascinație istorică. Curînd, însă, alunecă în mod cît se poate de firesc – și în tăcere – spre alte soluții pentru situația grea în care se găsește. Polineziene, irlandeze, venezuelene, libaneze, balineze, indience, italience, rusoaice și alte naționalități; sfioase, pătimașe, obraznice, reci; parșive, înlăcrimate, jucăușe, impetuoase... Adevărate Națiuni Unite de ochi, guri, sîni, picioare, brațe, coapse și popouri alunecă șarmant, rostogolindu-se caleidoscopic prin, sau pe lîngă, ferestrele închipuirii lui: dar vai, doar ca pozele unei reviste frunzărite în grabă; sau ca fulgii de zăpadă, ce nu se realizează decît înghețînd.

Dar ceea ce era absolut exasperant e că toate acestea stau acolo, așteptînd parcă să facă un salt și să prindă viață, transformîndu-se în fermecătoare și labilă realitate, în trupul pe care brațul lui drept îl cuprinde acum într-o ușoară îmbrățișare – asta numai dacă afurisita asta de fată

(auzi, Homer!) şi vanitatea ei feminină absurdă, capricioasă şi, în fond, banală (dar în primul rînd absurdă într-o familie obsedată pînă la ţicneală de etalarea propriei polimorfii) poate fi dresată cum se cuvine. Căci un lucru trebuie spus: precum cele mai multe divinităţi, în decursul carierei ei a dobîndit o sumedenie de caracteristici omeneşti din cele mai idioate. Judecînd după felul în care se comportă, ai zice că nu e decît o femeie oarecare; ba şi mai rău, o nevastă.

Astfel cugetă Miles Green. Nu că – îşi spune el cu obiectivitatea care îl caracterizează – ai avea de ce să te plîngi cînd, punînd totul în cumpănă, cele rele şi cele bune, ai lîngă tine o zeiţă gata să facă orice în pat (cu excepţia metamorfozării şi a „furculiţei braziliene"). Cît despre sora Cory, singura concesie pe care ea a făcut-o eternei şi cvasi-spiritualei căutări a bărbatului pentru ceva care să fie măcar cu un centimetru tactil (sau cu o silabă) mai bun decît ce are deja, nu e deloc de dispreţuit. Totuşi, dacă tot o apucase pe calea asta, mai sînt încă atîtea concesii pe care le-ar mai fi putut face fără mare efort. Aceasta a fost revelaţia cea mai bathetică: faptul că o muză poate fi atît de lipsită de imaginaţie la acest capitol a fost o cruntă decepţie. E ca şi cum ai primi cadou un Ferrari şi nu ţi s-ar da voie să conduci cu peste o sută şaizeci la oră.

Trebuie să privească realitatea în faţă: dacă fata asta n-ar fi cine este, oricine ar fi ajuns pînă acum să se întrebe cu părere de rău dacă nu cumva totuşi are în ea ceva distinct suburban. Toată vorbăria asta despre eul ei „real" are ceva

mic-burghez, ceva din boala aceea îngrozitoare numită „cartlandită“*, și aduce a mentalitate de vînzătoare. Cît despre faptul că e în stare să fie geloasă pe ea însăși numai pentru că el o găsește mai sexy atunci cînd e altcineva... nici nu mai are cuvinte. Începi să te întrebi dacă nu cumva s-a născut într-o casă parohială, nicidecum pe muntele Parnas.

Și ăsta nu ar fi, Doamne ferește, cel mai rău lucru, își spune Miles. Această ultimă și intolerabil de prolixă variațiune i-a confirmat în mod clar o bănuială pe care o nutrește de multă veme. Ideea că muzele sînt sfioase și temătoare este una din înșelătoriile cele mai grosolane cărora le-a căzut victimă umanitatea. În loc de „sfioase și temătoare“ citește „Iremediabil frivole și prefăcute“ – și zău că vei fi mult mai aproape de adevăr. Singurul lucru de care cea care se afla acum lîngă el se temuse veodată era orice aducea cît de puțin a lucru serios. Adică (își spune Miles) uite, de pildă, o chestiune neînsemnată, pe care n-am pus-o încă în discuție, dar o s-o fac negreșit data viitoare – de ce nouăzeci și nouă la sută din literatura despre care se presupune că a fost inspirată de fata asta și de surorile ei a fost și rămîne o totală pierdere de cerneală și hîrtie. Asta nu face decît să demonstreze cît de tare le pasă. Păi, „Fetele de la Delfi“ e un nume care li se potrivește de minune; mult adevăr se-ascunde uneori în vorbele rostite în doi peri... Dumnezeule, poate să

* De la Barbara Cartland, prolifică autoare de romane de dragoste (n.tr.).

parieze că aceia, puţini la număr, care au creat într-adevăr ceva important, au făcut-o nu atît datorită lui Erato, cît în ciuda ei.

Dar lucrul care o dă de gol e faptul că, dacă vrea, e în stare să ofere inspiraţie, după toate aparenţele. Adică nu s-a dat în lături să fie Doamna Brună, Lesbia, Calypso şi atîtea altele, atunci cînd avea ea chef; ba a fost chiar şi urnă grecească şi „binecuvîntata demoazelă", în lipsă de altceva mai bun. Dar asta o face numai pentru alţi bărbaţi; lui nu vrea să-i acorde nici măcar o scurtă şedinţă în timpul ei liber, în rolul unei neînsemnate infirmiere antileze. Iar în orele ei de serviciu, nu s-a gîndit niciodată la ceea ce ar fi putut el face cu puţină inspiraţie veritabilă, nu i-a trecut nici măcar prin cap să citească ce-a scris el pînă acum, pentru că, dac-ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că el e o persoană mult prea însemnată pentru a merita un asemenea tratament.

Trebuie spus încă o dată (spune Miles în gîndul lui): este incorigibil de superficială şi incorigibil de guralivă. Se poate trece cu vederea felul în care îşi bate joc de toate acele lucruri în care cred cei ce scriu, ba chiar şi de ei înşişi, oferindu-şi în schimb trupul care şi el e, mă rog, pasabil. Dar este şocant să constaţi că nu ia în serios nici măcar *asta*. La o adică, poţi admite că părerile sînt împărţite cînd e vorba de cît respect trebuie acordat scrisului şi scriitorilor; dar nu şi cînd e vorba de ceea ce femeile datorează bărbaţilor într-un domeniu fundamental. Ei bine, în acest domeniu există un punct în care tachinăriile şi gluma trebuie să înceteze şi în care realitatea

biologică – în primul rînd rațiunea de a exista a femeilor – trebuie privită cu toată seriozitatea. Nu că oricine se poate grozăvi și ține pasul cu alde Casanova, Byron sau Frank Harris; dar în fond, nu tu te duci la ea, ci ea vine la tine. Și e clar că dintr-un singur motiv.

Pentru că, de fapt, asta stă la baza atitudinii ei: resentimentul față de atracția fizică pe care o simte pentru el – dovada supremă a cît de mult s-a îndepărtat de condiția adevăratei divinități și de teoria carteziană, ajungînd să semene cu o femeiușcă oarecare fără creier, ca atîtea altele în secolul douăzeci. Cunoaștem foarte bine genul – doar e plină de ele realitatea plicticos de monistă a lumii dinafara încăperii capitonate: pizmașe și pisăloage, se apucă să toace pe toată lumea cu limba aia a lor veninoasă, îndată ce simt că prețioasele lui ego-uri emancipate le sînt primejduite de propriile lor instincte; acum vor una, în clipa următoare se dezic; acum sînt sclavele propriilor simțuri, numaidecît își etalează presupusa libertate de voință; și întotdeauna își bat joc de tot ceea ce trece de putința lor de înțelegere, încercînd să-i tragă și pe bărbați în jos pînă la nivelul lor. Sînt niște adolescente perpetue, asta-i problema; nu au nici simțul timpului, nici al măsurii și nu știu cînd e cazul să se comporte potrivit vîrstei lor, iar Erato este un exemplu grăitor.

Miles își aduce aminte de primele lor variațiuni – cît de fizice, cît de pătimașe, cît de lipsite de dialog erau; cît de experimentale, cît de sublim de imposibil de reprodus în text. Și-acum,

poftim! Şi e numai din vina ei. Cu femeile sfîrşeşti întotdeauna prin a te scufunda într-o mlaştină de realitate, adică în cuvinte. Uneori te întrebi chiar dacă nu cumva au inventat literatura ca să se răzbune, ca să-i inducă deliberat în eroare pe bărbaţi, superiori lor din toate punctele de vedere, distrăgîndu-le atenţia şi făcîndu-i să-şi irosească aspiraţiile intelectuale şi vigoarea vitală cu mantise* şi trivialităţi, cu nişte biete umbre pe perete. În fond, totul poate fi privit ca o uriaşă conspiraţie; şi cine e la originea ei? Cine altcineva dacă nu creatura aceasta vicleană, maliţioasă şi cu două feţe care se află acum alături de el?

În mod normal, Miles Green ar trebui acum să fie pradă unei melancolii cu totul justificate. Dar de fapt, cum stă acolo întins pe pat, pe faţă i se citeşte ceva ce seamănă în chip curios a zîmbet. Iar cauza este simplă. Cu o mişcare foarte abilă, a plasat un pion de sacrificiu; şi nu intenţionează să-l piardă decît pentru a cîştiga regina. Repetatele sale referiri recente la sora Cory şi la sînii ei nu au fost cîtuşi de puţin rezultatul lipsei lui de tact sau al dorinţei de a o scoate din sărite; au fost făcute deliberat pentru a scoate din luptă un adversar care urmăreşte în mod clar să-l scoată pe el din luptă. Cînd Erato va fi suficient de geloasă pe sora Cory, el va sugera, spontan şi în glumă, să renunţe la ea – şi pe urmă va propune o nouă alternativă. Iar alernativa – nouă şi infinit mai

---

* Mantisă: „o adăugire de relativ mică importanţă, în special într-un text literar sau într-un discurs". *Oxford English Dictionary* (n.a.).

bună – a ales-o deja, nu fără a fi trecut cu atenție în revistă toate posibilitățile, după cum am sugerat. De fapt, nu înțelegea cum de putuse fi atît de prost încît să nu vadă de la început că această alternativă este cea ideală; și, în afară de asta, obligația de a juca noul rol ar putea să-i dea grecoaicei (Doamne, cîtă dreptate aveau troienii să se teamă de darurile grecilor!) o lecție cît se poate de necesară despre respectul cu care trebuie tratată realitatea biologică.

Și iată-l privind în tavan, în vreme ce cu închipuirea o vedea pe noua lui candidată. E japoneză: sfioasă și fermecător de supusă în kimonoul ei, fermecător de lipsită de sfială, dar la fel de supusă, fără el. Dar incomparabila ei frumusețe și atracția este fără îndoială lingvistică. Numai gîndul îi provoacă lui Miles Green un spasm de extaz. Cu ea, orice dialog în afară de cel al trupurilor este o magnifică imposibilitate. Lui Erato i se vor acorda cel mult cîteva propoziții într-o engleză spartă, *à la japonaise*. „Hallo, Johnny“, „Tu vrei doamnă niponă simpatică“, cîteva caraghioslîcuri de genul ăsta; dar orice altceva este, în mod splendid și insurmontabil, o prea puțin probabilă realitate.

O vede, cu ochii plecați, îngenunchind cuminte în clinchet de samisen – varianta îmbunătățită a lirei ăleia rahitice; în cele din urmă, cu trupul alb mirosind a pudră de orez și frunze de crizantemă, cu părul lucios despletit, îngenunchează tăcută lîngă el, samuraiul, oferindu-i echivalentul sexual elaborat și plin de delicii al ceremoniei ceaiului. Mîinile acelea ca fluturii,

părul cu mireasmă de alge, sînişorii aceia japonezi durdulii; şi totul în tăcere totală. Pînă cînd, înnebunit (vede asta cu deplină claritate în închipuire), o răstoarnă pe tatami, sau cum se cheamă chestia aia, iar ea, la picioarele lui, aşteaptă răsplata supremă pe care el va binevoi să i-o acorde pentru tehnica ei erotică. Iată, aceasta e femeia lui la infinit complezentă, ceară în mîna lui, ascultătoare şi respectuoasă, femeia care nu se plînge niciodată şi îl admiră nespus, mai presus de orice, femeia neasemuit de tăcută – mută, poate cu excepţia cîtorva gemete orientale, guturale şi incomprehensibile, cu care îşi va exprima discret recunoştinţa pentru plăcerea pe care atotputernicul ei stăpîn şi domn...

Cît a durat această agreabilă viziune, Miles Green a rămas cu ochii închişi. Acum şi-i deschide iar. Într-un fel tot atît de incomprehensibil ca şi scîncetele japoneze care i-au sunat în lobul cerebral drept, are senzaţia că este înfăşat în prosoape; de parcă ar fi la o baie turcească, sau ar avea febră.

— Erato?

Ea murmură, aparent pe jumătate adormită:

— Dragule?

— De ce se face atît de infernal de cald aici?

Ea îl bate uşurel pe umăr:

— Şş, acum ne odihnim.

Mai trec cîteva clipe.

— Mă mănîncă toată pielea.

— Nu-i nimic, dragule.

El ridică o mînă să-și scarpine pielea subit iritată a capului. Degetele îi coboară pe creștet. În clipa următoare, sare în sus, de parcă ar fi atins apă clocotită, nu propriul trup.

— Vai, Hristoase, Dumnezeule!

Nu mai trece decît încă o clipă și, dintr-un superb (în alte împrejurări) salt atletic, se trezește din pat drept pe mocheta rozalie, unde rămîne, privindu-și îngrozit trupul. Cu ochii încă închiși, Erato murmură:

— E ceva-n neregulă, dragule?

El scoate, drept răspuns, un sunet care nu e nici la fel de profund, nici la fel de universal ca cel pe care l-a scos ea la un moment dat în aceeași cameră, dar exprimînd în mod similar o furie dincolo de cuvinte, dincolo de orice posibilitate de transcriere a lor. Ca și mai înainte, acest sfîșietor strigăt de ajutor *in extremis* nu provoacă nici o reacție din partea celei care este cauza lui, și, de data asta, nici măcar din partea ceasului cu cuc.

Totuși, ridicîndu-se într-un cot, Erato își deschide ochii mari, întunecați. Încearcă, fără mult succes, să-și alunge zîmbetul de pe buzele divin de grecești. Dacă această lipsă de simpatie este monstruoasă, trebuie spus că la fel de monstruoasă este și înfățișarea celui ce se tînguie: căci ceea ce vede, privind îngrozit în jos, sînt propriile lui picioare. Crăcănate într-un mod straniu, cu pulpele umflate și cu gambele noduroase și îmbrăcate în păr lățos, negru, se termină în copite despicate, nu în tălpi cu degete omenești. Cuprins de disperare, își pipăie fața proaspăt acoperită cu barbă, urechile

ascuțite și apoi fruntea, unde i-au înmugurit, la baza părului, două coarne ca niște cioturi de aproximativ șase centimetri fiecare. Își repede una din mîini (uluitor, nu i-a uitat pe clasici) la spate să pipăie la baza coloanei vertebrale în căutarea cozii de cal; dar se pare că de asta a fost scutit. Palidă consolare: pielea lui albă de nord-european este acum neagră și, dacă s-ar putea vedea, Miles Green și-ar da seama că, în afară de vreo două trăsături ale chipului, Miles Green este aproape de nerecunoscut. Și, nu încape îndoială, nu e urmă de asemănare în ultimul detaliu al anatomiei lui, de o lungime și dimensiuni „tetrorhidoase“ într-adevăr în comparație cu organul precedent.

El privește, cu un amestec de șoc și furie, la chipul zîmbitor de pe pat.

— Curvă trădătoare ce ești!

— Bine, dragule, dar asta se cheamă „anagnorisis“, nu, în greaca veche? Și, în afară de asta, am crezut că vrei să vezi cum e să fii în pielea mea. Așa, ca să mai schimbi puțin.

— Asta-i de neiertat!

— Și mai spuneai că nu-nțeleg eul tău adevărat.

— Fă-mă la loc!

Ea îl măsoară din cap pînă-n picioare:

— Îți stă bine. Și, pe urmă, gîndește-te la media noastră.

— Schimbă-mă la loc, fire-ai tu să fii!

— De fapt, mi-am zis că n-ar strica o variație după amnezie. De data asta, de pildă, ai putea fi un caz grav de satiriasis.

— Dumnezeule, o cauți cu lumînarea!

Întorcîndu-se pe burtă, ea își propteşte bărbia în palme, zîmbindu-i tot timpul, fără un cuvînt.

— N-ai nici un pic de gust... nu de *asta* era vorba!

— Putem omite diftongii. Prima dată.

— Dumnezeule, face el, privind către persoana sa ithyphalică. E revoltător.

O priveşte furibund, cu greața imensă a unui nebăutor căruia i se oferă o sticlă de whisky.

— Nu-nțeleg cum ți-ai putut închipui măcar... asta demonstrează ce fel de femeie ești.

— Dragule... dar nu-nțelegi. Nu mă interesează decît conjuncțiile alfabetice prin care se formează cuvintele. Din punct de vedere simbolic.

El se uită lung la fața ei zîmbitoare.

— OK. Ți-ai făcut o plăcere cu gluma asta proastă. Acum schimbă-mă la loc. Imediat!

Ea își mușcă buzele.

— Te previn, spuse el, amenințînd-o cu un deget negru. O să scriu despre toate astea. Fiecare cuvințel.

Zîmbind mereu, privindu-l țintă, ea începe să recite pe îndelete alfabetul grecesc:

— Alfa, beta, gama...

— O să te fac de rîs în fața... o să distrug orice urmă de iluzie în ceea ce te priveşte, o să te... Doamne, o să-ți arăt că și eu sînt bun la jocul ăsta. Îți promit! urlă el.

Ea se scufundă în pernă, cu brațele întinse, de parcă ar sta la soare, cu ochii închiși. Dar buzele zîmbitoare, întoarse într-o parte către el,

continuă să murmure, ca în amintirea unei după-amieze de vară de mult apuse.

— ... mu, nu, xi, omicron, pi...

— Ai face bine să mă crezi!

— ... Phi, chi, psi, omega.

— Gata. Pîn-aici.

Ea continuă; mai bine zis, o ia de la capăt:

— Alfa, beta, gama, delta, epsilon...

— Pîn-aici ţi-a mers.

— Zeta, era, heta, iota, kappa...

— Îţi mai dau o şansă.

— Lambda, mu, nu, „nu“ a fost divin, „xi“ olecuţă prea mult, „omicron“ se-nţelege de la sine, pi, rho...

— Gata. Definitiv, final, categoric, suprem, terminal, *gata.*

— Sigma, tau...

— Totul, pînă la ultimul cuvînt!

— Upsilon, phi...

— N-o să mai vorbesc cu tine cît oi trăi!

— Chi, psi, omega.

— Îţi ordon să ieşi afară din mintea mea. Imediat!

— Da, dragule. Alfa, beta...

Din fericire, camera era izolată acustic. Bietul satir, întărîtat pînă peste poate (căci şi satirii îşi au limitele lor) scoase cel mai înfiorător strigăt de mînie frustrată care a ieşit vreodată din gîtlejul unei creaturi pe jumătate om şi pe jumătate caprină. Tremurînd de furie, face un salt ciudat, ţopăind pînă în dreptul uşii; apoi, cu capul în jos, o porneşte alergînd spre uşă. Dar, tot din fericire, şi aceasta este bine capitonată, căci atacul şi

bușitura finală nu folosesc la nimic. Ușa rămîne solid înfiptă la locul ei. Bărbatul-țap se clatină îndărăt, nici măcar năucit, doar ușor amețit. În spatele lui, de pe pat, se aude murmurul neîntrerupt al alfabetului grecesc. Întorcîndu-se, contemplă picioarele albe ca neaua, acum ușor desfăcute, rotunjimile feselor, spinarea arcuită, brațele întinse, capul înfundat în pernă, părul negru, lucios. Părul negru, lucios! Și în nări, mult mai sensibile acum decît înainte, îi vine inconfundabila mireasmă de alge, pudră de orez și frunze strivite de crizantemă!

— Chi, psi, omega.

Urmează o secundă de tăcere. Apoi creatura de pe pat se ridică ușor, întorcînd spre el un chip pudrat de păpușă japoneză, cu un zîmbet hidos de sintetic.

— Hallo, Johnny. Tu vrei doamnă simpatică...

De data asta, în vocea lui nu se mai ghicește ură; e doar strigătul primar al masculului, dar se mai poate auzi încă în el ecoul răcnetului ultim al pilotului kamikaze. Din doi pași iuți și un salt miraculos, aproape o imitație a uneia din caprele de munte de pe ceasul cu cuc, Miles Green se trezește aeropurtat pe deasupra patului: în sfîrșit, a regăsit realitatea. Dar chiar în ultima miime de secundă, în apogeul zborului său, și chiar înainte de a ateriza fără greș peste obiectiv, narațiunea operează una din cele mai amare răsturnări de situație – sau poate e doar polimorfa Erato, cu judecata ei mult mai sensibilă și cu experiența ei în materie (din moment ce a devenit

clar că şi zeiţele se pot simţi jignite), executînd o mişcare rapidă în legitimă apărare. Oricum ar fi, în acel minuscul interstiţiu temporal dintre apogeu şi impact, efemerul ei avatar japonez piere fără urmă.

Implacabil, satirul, aşa bine înarmat cum e, se izbeşte de patul acum gol, ca un supersonic aterizînd prea grăbit pe pista unui port-avion; de pe saltea, lipsit fiind de orice mecanism de frînare, ricoşează întocmai ca de pe o trambulină şi capul său încornorat se loveşte cu un sunet surd de peretele de deasupra patului. Poate că în acel loc peretele nu este foarte bine izolat, pentru că ceasul, reacţionînd la vibraţiile loviturii, se apucă din senin să cînte „cu-cu" în neştire. Cît despre satir, de data asta se prăbuşeşte inconştient pe pernă. Şi acolo are loc ultima transformare. Trupul palid şi nemişcat care zace cu faţa în jos pe pat este din nou al lui Miles Green.

Urmează o scurtă pauză. Apoi, de nicăieri, apar două perechi de mîini, una neagră, alta albă. Trupul inert este întors pe faţă. Cearşaful şi plapuma uşoară sînt trase peste el şi potrivite strîns pe ambele părţi ale patului. Mîinile albe plutesc spre uşă şi una din ele aprinde lampa de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din plastic alb, opac, aflat suficient de sus pentru a fi scăpat de şocul demolator. Între timp, un pumnişor negru, sau mai degrabă închis, loveşte o dată, cu hotărîre, în ceasul bezmetic al domnului O'Brien. Cucul tace numaidecît. Se aude vocea clară a doctoriţei Delfie:

— Bine, soră. Cred că ne-a mai rămas timp să bem o ceaşcă de ceai.

Apoi adaugă, cu o schimbare de ton aproape imperceptibilă:

— Poți veni la mine în cabinet să bem ceaiul împreună.

— Cine, eu?

— Da, dumneata, soră.

— Mulțumesc, doamna doctor.

Ușa se deschide.

— Aa, era să uit. Caută, te rog, un metru de măsură și adu-l aici. Vreau să măsor ceva.

— Ce, perdelele, doamna doctor?

— Mai mult ca sigur, soră.

Ușa se închide. Delicatele degete cafenii își fac de lucru fără rost pe lîngă pernă. Apoi se aude, undeva aproape deasupra, o voce antileză, vorbind de una singură:

— Auzi, perdele. Ce tupeu. Și mai zice că *alții* sînt rasiști... Pe bune, domnule Green, păi, fata asta de-aici are mai multă pricepere cu pacienții în degetul mic de la picior decît are aia în tot trupul ei alb și slăbănog. O să-ți arăt, cînd o fi nesuferita aia înțepată cu spatele.

Vocea se mai aude o dată de lîngă ușă:

— Dacă-l mai vezi pe omu' ăla, pe domnu' Shakespeare, domnule Green, zău, întreabă-l pe el. Întreabă-l și-o să vezi.

Ușa se închide.

Nepăsător, pacientul zace mai departe pe patul de spital în ceea ce acum poate fi considerată a fi poziția sa caracteristică: privind în gol spre tavan; conștient numai de pîcla luminoasă și nesfîrșită, de parcă ar pluti, ca un zeu, alfa și omega (și tot ce e între ele), peste o mare de abur.

Tăcerea milostivă se lasă în sfîrşit în camera cenuşie; sau, mai bine zis, s-ar fi lăsat, dacă pasărea din ceasornic, simţindu-se parcă nu tocmai băgată în seamă, obligată parcă să-şi reafirme pentru ultima oară extraneitatea, distanţa faţă de tot ce s-a petrecut în acea încăpere, precum şi recunoştinţa veşnică pentru primul ei proprietar esto-autogam (*Plăcerea trebuie să fie curată, a spus Shanahan*), sau poate visînd la pajiştile şi lanurile verzi irlandeze şi la plăcerea binecuvîntată de a nu avea nici o răspundere pentru propria progenitură (ca să nu mai vorbim de încîntarea de a avea ultimul cuvînt), nu s-ar fi trezit dintr-o dată şi, făcîndu-şi apariţia, n-ar fi scos un ultim, dulce şi singur, ciudat de singur, „cu-cu“.

POSTFAȚĂ

Scriitor experimental, ca și Malcolm Bradbury sau Umberto Eco, John Fowles practică ambivalența ca *modus vivendi* în universul său fictiv, în actul scrierii și în propria relație cu lumea. Întocmai precum Bradbury și Eco, romancieri, dar și critici, teoreticieni și universitari, Fowles învăluie teoria în faldurile scrierilor sale originale. Este, ca și aceștia, barthesian și cultivă cu voluptate intertextualitatea, pendulînd lejer între mitologie – fie ea clasică sau modernă – și ficțiune tip *policier* (v. ***Colecționarul***, 1963), mass-media și clasici (v. ***Magicianul***, 1966), istorie/critică/teorie literară și, pur și simplu, literatură (v. ***Iubita locotenentului francez***, 1969, ***Daniel Martin***, 1977, ***Mantisa***, 1982). Cărțile sale sînt și una și cealaltă fațetă. Sînt ambele. Ele ne propun lumi posibile, marcate de o labilitate funciară: între fapt și plăsmuire granița rămîne discretă, ușor de (în)călcat. Și sînt greu de definit ca scrieri. Le numim romane mai curînd din comoditate. Un melanj de narațiune realistă, inserții de fantastic și *science fiction*, autobiografie, satiră metaliterară și reprezentări tipice comunicării moderne în masă modelează, proteic, textele lor. O țesătură încîlcită, trădînd perspicacitate de artizan desăvîrșit, se etalează ademenitor și amenințător în fața noastră, ascunzîndu-ni-l pe dibaciul meșter atoateștiutor. Lăsați singuri, în absența autorului, după programatica sa moarte postmodernistă, bîjbîim în căutarea logicii narative, a *unei* logici, măcar, și învățăm

lecţia lecturii multiple. Ca şi ***Numele trandafirului*** (1980) al lui Eco, ***Mantisa*** poate fi „un roman" de citit în avion, sau la pedichiură. Dar poate fi o încrîncenată luptă cu noţiuni şi concepte estetice, o înfruntare a tradiţiei clasice, o raportare critică la mitologia antică, un microtratat psihanalitic parşiv deghizat. Astfel de ambiguităţi trasează cel mai „realist" *modus vivendi* al englezului John Fowles: autorul cîtorva romane de enorm succes, care se înghesuie pe rafturile marilor librării ale lumii, inspiratorul scenariului scris de Harold Pinter la turnarea filmului după ***Iubita locotenentului francez***, Fowles locuieşte în satul Lymes Regis, din Dorset, unde a fost, ani la rînd, curatorul muzeului local... Să fie, oare, doar excentricitatea englezească la mijloc?

Oricît ar supune textul la încercări spectaculoase, Fowles se recunoaşte – postmodernist – *su-pus textului* şi *in-clus în acesta*. Senzaţia că textul i-o ia înainte, îl manevrează, îl vorbeşte o transmit, într-un fel sau altul, toate „romanele" sale. În ***Colecţionarul*** frazele se năpustesc, nerăbdătoare, să-şi înghită victima, în ***Iubita locotenentului francez*** retorica victoriană invadează subtil construcţia romanescă a tulburatului sfîrşit de deceniu al şaptelea al secolului nostru, în ***Daniel Martin*** epicul scris migrează în cel filmic, scufundînd un promis *Bildungsroman* model secolul XVIII, cum ne-o sugerează titlul, în producţii Hollywood. Dar jocul de-a pastişa rămîne un joc serios. Fowles semnează, printre altele, o adaptare a ***Cenuşăresei*** (1974) şi îngrijeşte literatura de propagandă istoric-cultural-turistică (v. ***John Aubrey's Monumenta: Britannica***, 1980 şi 1982, şi ***Thomas Hardy's England***, 1984). Constatarea beckettiană din ***În aşteptarea lui Godot*** – „Nu vorbim noi, limba ne vorbeşte pe noi" – devine un adagiu mereu bănuit printre rîndurile lui Fowles. Şi ne aminteşte o

întreagă teorie a iluziei în lumea postmodernă, la care subscriu un Baudrillard și un Lyotard.

Dinlăuntrul textului vorace, lucrurile se văd, parcă, altfel. Fowles mărturisește că numai astfel poate spune cu adevărat ceea ce vrea! Perversa libertate dobîndită prin sclavie asumată ne amintește tribulațiile textului (devenit adevăratul erou) din „romanele" lui Eco, în care un *sub-text (hypotexte)* genettian își cască fălcile să înfulece suprafața textuală ce ni se arată: *thriller*, sau pagini de poetică clasică (în perpetua și niciodată satisfăcuta căutare a pasajelor din comedie), roman-foileton TV cu virtuți soporifice garantate, sau tratat semiotic prevestitor de insomnii prelungite, poveste cu peripeții încîntătoare, sau curs de logică? Poveste? Să ne mai mirăm că Fowles se angajează într-o adaptare/adoptare a lui Perrault, autorul ***Scufiței Roșii***, înghițit, precum propria-i eroină, de pîntecele... povestirii? Jucîndu-ne de-a vînătorul curajos, să spintecăm burta monstrului și să aruncăm, măcar o clipă, o privire înlăuntru. Să încercăm să *de-monstrăm*, adică, ce se întîmplă.

* * *

Mantisa devoră din start, adică de la titlu, o sumă de posibilități. O *mantisă* este partea decimală a unui logaritm, o fracțiune adăugată părții integrale sau caracteristice a acestuia, ne spune... logica matematică. Să fi pus, cumva, mîna pe un tratat științific? Textul ni se adresează, către final, cu o lămurire suplimentară: *mantisa*, potrivit celebrului ***Oxford English Dictionary***, poate fi și o adăugire relativ neimportantă – *nota bene* – adusă unui efort literar sau unui discurs. Roman *și* metaroman, totodată.

Mai întîi, *romanul:* Un romancier – cum altminteri? – pe nume Miles Green ajunge, în porfida sugestivului său nume („nesfîrşit de proaspăt“, „verde“ ca iarba legendarelor pajişti englezeşti ce se întind pe „mile“ întregi), în pragul ofilirii. Înecat în droguri, Miles Green şi-a epuizat forţele creatoare. Ca în orice ţară civilizată, victima consum(ism)ului absolut este salvată prin forţele autoreglate ale unei societăţi prevăzătoare. Cultura poate totuşi să întindă o mînă naturii. În casa creatorului vlăguit descinde o doctoriţă, care decide imediat internarea pacientului într-o clinică specială. Totul în lumea noastră mai mult decît modernă se face specializat. Şi, întrucît problema acestui „pacient“ (cîndva „agent“ prolific) este una de creaţie, i se va aplica un tratament menit a-i reface puterile (pro)creatoare: zilnic, sora Cory, negresa mai mult decît seducătoare, apoi doctoriţa Delfie (cu nume evocînd celebrul oracol, doar ea a pus diagnosticul şi a văzut, dinainte, a *pre-văzut* cura) îl *su-pun* pe romancier unor sesiune prelungite de exerciţiu sexual din ce în ce mai complicat şi mai imaginativ. Pacientul se opune, din reticenţă dictată de convenienţa socială, din jenă personală, din orgoliu viril. Este însă treptat şi ireversibil cucerit! O feministă n-ar putea decît să se mîndrescă, presupunînd că ar admite defel să aibă de-a face cu bărbaţii! Supraeul cedează chemărilor inconştientului refulat. Salonul de spital fără uşi şi izolat acustic de straturi solide de pîslă cenuşie se transformă, cu timpul, într-un univers agreabil şi pacientul redevine agent, adică activ şi hiper-activ ca generator de energie creatoare. Dar, cînd dependenţa de senzuala doctoriţă ajunge la paroxism, se produce ruptura. Finalul reface criza iniţială. Miles Green, zăcînd pe patul de spital, se

scufundă în vise ce-i evocă, simbolic, cîmpiile irlandeze sufocate de verdeață și se sufocă, arid, în sunetele mecanice ale unui ceas cu cuc repus în funcțiune în salon. Natura înghițită de cultură.

Apoi, *metaromanul*. Chiar la publicare, ***Mantisa*** a fost definită drept, deopotrivă, *jeu d'esprit* sexual și satiră la adresa structuralismului contemporan.

Jocul „sexual". La modul postmodernist, „eroul" ascunde ceva ce anevoie ar mărturisi vreodată. Este o atitudine împărtășită de personajele lui Fowles: perversul colecționar își pîndește victima cu dorința doar sieși mărturisită de a o atașa colecției sale de „fluturi", Conchis își ferecă propria pradă, în persoana profesorului Urfe (la origine, nobiliarul d'Urfé), în spații prevăzute cu din ce în ce mai sofisticate mijloace de izolare, iar Sarah dispare, treptat, printre artiștii boemi, în marginea întunecată a societății convenționale în care (sau care o) locuiește. Miles Green este „protejat" prin măsuri ultramoderne de izolare. În engleză, terminologia latină importată este încă mai transparentă: *isolated* sau *insulated* – variante al insulei din ***Magicianul,*** în al cărui fundal citim ***Furtuna*** shakespeariană, sau pe care l-am plasa, în secolul nostru, alături de ***Castelul*** kafkian, sau ***Muntele vrăjit*** al lui Mann. În acest spațiu claustrat se desfășoară „jocul de spirit" căruia, la prima vedere, i-am spune sexual. Descifrăm, treptat, contururile unui presupus spațiu fizic ca granițe fragile ale creierului celui internat. Nu salonul de spital, ci chiar mintea autorului bolnav. Nu cenușiul pardoselei și al pereților antifonați, ci chiar cenușiul materiei gînditoare și creatoare, nu ușa către coridorul public, ci chiar canalul de comunicare cu exteriorul. Obliterate, toate aceste deschideri amintesc de ***Salonul numărul 6*** cehovian. Al cărui autor, poate,

se numea Milton, atîta vreme cît știa că „Mintea este propriul său loc și de la sine/Poate face din iad, rai, din rai, iad..." (***Paradisul pierdut***, Cartea I, 254-255).

Partenera romancierului adus la tratament poartă multiple nume. Normal. Din Dr. Delfie, onomastica marcată de sugestii oraculare, ea se preface în Erato, muza poeziei lirice amoroase invocată de vechii greci în sprințarul april, luna chauceriană a veseliei frenetice, devenită, sub condeiul lui T. S. Eliot, „luna cea mai crudă". Modernismul a bătut de mult la ușă. Ne aflăm în epoca recoltei postmoderniste, în care sîntem pîndiți de veștejirea culturilor. De aceea se și angajează nesfîrșite dialoguri între Erato și autorul amenințat să rămînă sterp. Erato, să ne amintim, este progenitura lui Mnemosyné, care e fiica lui Coelus și a Terrei și mama celor nouă muze, dăruite ei de însuși Jupiter. Erato este deci doar una dintre autoarele de *mousikē technē*, o *mousa* generatoare de armonie cosmică – muzica sunetelor neauzite ce ordonează matematic sferele. Doar una dintre fiicele memoriei, pe care dorește să i-o reînvie autorului amnezic. Doar una dintre nepoatele cerului și ale țărînei, de care romancierul s-a rupt, aruncîndu-se în mrejele halucinantelor creatoare de cosmos alternativ. Jocul sexual de spirit este un joc al crizei de indentitate. Vedem că e așa din chiar îngemănarea propusă: joc de spirit/joc sexual. În repetate rînduri, Miles Green și Dr. Delfie alias Erato *o-pun* spiritul trupului, *su-pun* spiritul trupului, dar *re-pun* în dreptul spiritul creator, în termenii organici ai sămînței aruncate în pîntecele Mamei Ghea. Topos postmodernist al condeiului-penis ce scrie pe hîrtia-glie.

Postmodernistă este și insistența asupra trupului ca surpafață pe care se înscriu semnele lumii. Nimic nu scapă schimbării, ne asigură corul

studiilor culturale la modă. Doar trupul, în pofida propriei stafidiri, păstrează săpate într-însul literele alfabetului vieţii. O lectură la zi dată simbolistei cărţi a naturii, în care toate – culori, sunete şi parfumuri – şi (co)respund. Astfel, viaţa însăşi devine un text, totul e text, nu există nimic care să nu fie text. Aceasta ar fi formularea, prea *ex-plicativă*, dar onestă, menită a lumina fals interpretatul *il n'y a pas de hors-texte* al lui Derrida. Un text gigantic ne înfăşoară în pliurile sale, ne *im-plică* profund, riscînd să ne efaseze contururile. Cum i se întîmplă şi lui Miles Green. Dovadă că, urmînd proceduri psihanalitice, în care dibuim vocabularul lui Lacan, Dr. Delfie-Erato recuperează substratul inconştient – subconştientul – pacientului său şi, ca demnă decendentă a memoriei cosmice, îl plasează pe autorul în situaţie de moarte (creatoare) clinică printre înaintaşii pe care, la rîndu-le, îi ajutase cu o vorbă, cu o idee, ba chiar cu o frază aruncată din pana sa supraumană! Muza ca înlocuitor al autorului. Ar zice Derrida, ca *supliment*.

Trucul postmodernist al jocului de planuri operează şi astfel. Erato îşi aminteşte aventurile „amoroase de spirit" cu „tipi" precum Shakespeare, Bacon (parcă?), Homer, Ovidiu, sau să fi fost Horaţiu, sau Vergiliu? Memoria o lasă, s-ar zice, în pană şi, pentru o clipă, Miles redevine prolificul *Mr. Green*. Supusă metamorfozelor moderne, Erato descinde în costum sumar, ca de motociclistă punk, se cuibăreşte în patul pacientului său, învelindu-se într-un prozaic halat de baie şi-şi ascunde, cu timiditate deliberată, ochii sub ochelarii gen Madonna, pe care orice tînăr lector al acestui presupus „roman sexy" ar dori să-i recunoască drept marcă de identitate.

Identitatea autorului mort este identitatea literaturii vii, mereu reînnoite. O probă în plus că nu putem citi decît prin „celălalt", prin acel *alterus* de sub textul aparent. Prin subtext. Unele surse Fowles ni le indică, s-ar zice, cu onestitate filologică. Ele sînt citatele conştiincios ataşate la începutul fiecărui capitol, după un tipic cu care ne-am deprins din celelalte romane ale sale. Căci romanele sale sînt, mereu, ele *şi* altceva. Aşijderea în ***Mantisa***, „adaosul relativ neînsemnat" este relativ (la alte surse) şi *în-seamnă* ceva, un plus care, chiar de n-ar fi fost recunoscut, putea fi ghicit. Recunoscute sînt definiţiile date de ***Dicţionarul clasic*** al lui John Lemprière, de la 1788, pe care-l folosise, cîndva, John Keats, un alt mare iubitor al anticilor greci. Literatura a fost intertextuală mult înainte de a se recunoaşte ca „eu" prin „celălalt". Recunoscute sînt citatele extinse din Descartes, calul de bătaie al post-moderniştilor furibunzi în America. Cum sîntem, însă, în Lumea Veche, ba chiar pe Continent – Fowles este absolvent de franceză-germană –, venerabila îndoială carteziană nu pare a intra în coliziune cu empirismul lui Locke. Împotriva curentului, Fowles atacă tradiţia pozitivistă engleză, în favoarea raţionalismului francez. O trădare, dar una recunoscută. Atîţia vajnici postmodernişti aruncă oprobriul asupra modelului raţionalist cartezian-kantian-hegelian, pentru a se lansa, în clipa următoare, în „serioase" teoretizări hiperalambicate. Poate cel mai semnificativ este citatul din Marivaux, scriitor „neserios"! Autor de comedii de salon, de jocuri cu adevărat gratuite. Fowles ne vorbeşte, prin/din textul spumos lipit pe deasupra propriului text: totul e joc, *jeu d'amour* şi *jeu de hasard*. În jocurile de societate se practică scrierea, transcrierea şi trimiterea biletelor de amor, pacheţelele cu surprize şi gajurile. Acestea

din urmă se numesc, în engleză, *love-tokens*, semne de dragoste. Cine le scrie, pînă la urmă: iubitul, Eros, Erato? Unde este autorul? Cine este el/ea? Totul e text, romanul *și* propriul său metaroman, narațiunea *și* propria sa schemă, trupul *și* propria sa anatomie dezvelită. Lumea *și* rostirea despre lume, ne avertizează un citat din ***At Swim-Two-Birds*** de Flan O'Brien. Dar este Flan O'Brien chiar Flan O'Brien, sau Brian O'Nolan, în fapt, la sursă, irlandezul Briain O'Nullain, care scrisese, cu circa o jumătate de secol în urmă, povești de aventuri amoroase între oameni şi zîne? Totul e text, Textul, sau *Le Jeu de l'Amour et du Hasard*. Cu o adăugire – ***mantisa.***

MIHAELA ANGHELESCU IRIMIA